

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΕΤ.

Αρ. 7
286

Ενδεικτική τιμή
για το 1934
Ετήσια τιμή 4 Μηνιαία
Παράβολο 100 γρ. 100 γρ.
Συγγ. 10 γρ. 10 γρ.
Οικονομική Ανάπτυξη

Με τὸ IMI πλένετε θανάσια β.τι λυγδωμένα πράγματα ἔχετε (πιάτα, πηρούνια, μαχαίρια, κατσαρόλες, πλακάκια, λουτήρες, πατώματα κλπ.), χωρίς νά καταστρέψετε τὰ χέρια σας, καὶ οικονομικά. Μεταχειριστε τὸ καὶ θά πεισθήτε. Ἐίνε εὐθιγνότετο, διότι μιά κουτάλι τῆς σούπας ἀρκεῖ διὰ 4 ὁκάδες ἑστέτο νερό. Πωλεῖται εἰς τὰ ἐδωδιμοπωλεῖα δραχμῆς 9 τὸ πακέτο.

Γεν. Ἀντ. ΤΖΟΥΡΟΣ καὶ ΚΑΡΡΑΣ, Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων 9.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἡ Διπλωματοῦχος Μοδίστα γυναικείων φορεμάτων
ΔΙΣ ΧΡΥΣΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

μετέφερε τὸ ἐργαστήριον τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς 37α καὶ ἐπανελάβε τας ἐργασίας τῆς.
Θὰ εὐρήτε ἐλα τὰ Παρισιὰ Μοντέλλα καὶ Τουάλλ.
Ἐργασία μὲ γεύστο, εὐσυνειδησία καὶ μὲ τιμὰς λογικάς.
Μία ἐπίσκεψις θὰ Σᾶς πείσῃ.

ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΒΟΥΛΗΣ 5Α

Ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκονται ἐκτεθειμένα εἰς τιμὰς ἐκτὸς συναγωνισμοῦ καὶ ἀνανεύονται διαρκῶς τὰ κάτωθι εἶδη:

ΣΑΜΠΑΝΙΕΡΕΣ (μπόλλες) — ΠΙΑΤΕΛΛΑ — ΔΙΣΚΟΙ — ΕΙΔΗ ΤΟΥΛΕΤΤΑΣ — ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΑΖΑ — ΠΟΤΗΡΙΑ — ΚΑΡΑΦΕΣ — ΚΑΝΑΤΕΣ — ΛΑΜΠΕΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑΙ ΦΟΡΗΤΑΙ — ΣΤΑΚΤΩΗΚΕΣ — ΦΡΟΥΤΙΕΡΕΣ — ΑΝΘΟΔΟΧΕΙΑ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἐθεν παρακαλεῖσθε, ὅπως, πρὶν ἐκλέξετε τὰ δῶρα σας, τιμήσητε διὰ τῆς ἐπισκέψεως σας τὸ νέον τοῦτο ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ. ὁδὸς Βουλῆς 5α, μετὰ πληροῦς ἐμπιστοσύνης, ὅτι θὰ ἐξυπηρετηθεῖ ἐν αὐτῷ πάντοτε πρεθῶν καὶ εὐσυνειδητῶς.

ΜΕΣΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΥΠΗΡΕΤΡΙΩΝ, ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΩΝ, ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΩΝ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΕΞΕΥΡΕΣΣ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΑΝΑΓ. ΚΑΡΑΜΠΙΝΑΣ & ΣΙΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 24

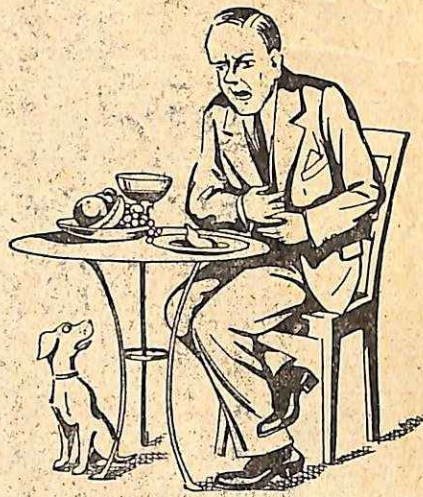
Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ μείνητε εὐχαριστημένοι

ΣΤΟΜΑΧΙΚΟΙ ΠΡΟΣΟΧΗ!

ἡ Ὁξυρεγμία:
ἡ Ἐντερίτις:
ἡ Γαστρίτις:
ἡ Ὑπερέκκρισις:
ἡ Ὑπερχλωροδρία:

οἱ Ἔμετοι τῆς
ἐγκυμοσύνης:
αἱ Διάρροιαι τῶν φυμικτῶν:

τὸ Ἐλκος τοῦ στομάχου καὶ Δωδεκαδακτύλου:

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΤΑΧΕΩΣ ΜΕ ΤΟ ΑΒΛΑΒΕΣ

BISMOTERRAN

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΓΡΟΤΕ & ΣΙΑ
Βαλαωρίτου, 16. ΑΘΗΝΑΙ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 428,282,372.-
43 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΟΤΕΡΑΣ
ΠΩΛΕΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΩΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
ΥΠΟ ΟΡΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ

Κυρίες καὶ Δεσποινίδες,
Θέλετε καλλιτεχνικὸν ράφιμο μὲ γεύστο;
Ἐπισκεφθῆτε τὴν καλλιτέχνιδαν
Μοδίσταν Γυναικείων Φορεμάτων
Δ)δ)α ΧΡΥΣΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Βουλῆς 37α.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρος δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεστιαίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδίας τῆς Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Καλλιμαχίας καὶ Τεγασ 1.
Ὑπαι 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλοῦ τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.
Μενανδρῶν 27-Ἀθῆναι, Τηλ. 1-68

ΜΕ ΕΞΟΔΑ ΜΑΣ διεκπεραιώνομεν καὶ τὰς σοβαρώτερας τῶν κληρονομικῶν καὶ χρεωστικῶν ὑπεθέσεων, καθὼς καὶ ἐναντίον τοῦ Δημοσίου, ὁμοίως καὶ διεκδικήσεις εἰσποπέδων, ὁδὸς Ἀθηνᾶς 11, Ὑπαι 8-9 καὶ 3-4.

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 150
ΕΞ ΑΜΗΝΟΣ 80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 6
ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6
ΑΦΡΙΚΗΣ 30
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 14 Φεβρουαρίου 1932

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21-419

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
Ἐν Αἰγύπτῳ δ. κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ. κ. Γ. Ἀντωνιάδης Β. Ρ. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497
NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Γ. Κ. ΣΤΑΜΠΟΛΗ: «Ἡ Συμφωνία τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου». ΘΕΜΟΥ ΑΜΟΥΡ-ΓΗ: «Σταλαματιές».

Πόσες ποιητικὲς συλλογὲς δὲν κυκλοφόρησαν τὸν τελευταῖον καιρὸ!... Πόσα μάταια, ἄσκοπα καὶ κοινὰ, κοινότατα πράγματα δὲν εἰσώθηκαν τόσῳ ἀπ' τοὺς παλαιούς, ὅσο καὶ ἀπὸ τοὺς νέους!... Μὰ γιατί γράφονται ὅλοι αὐτοὶ οἱ στίχοι;... Οἱ ἐκπαιτῆται δὲν ἔχουν λοιπὸν τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτὴν ἐξιοχίαν πὺν ἐπιβάλλει τὴν σιωπὴν, ἐφόσον δὲν ἔχει κανεὶς τὴν ἱκανότητα νὰ πεί τίποτε καινούργιον, μὲ τρόπο πὺν νὰ φανερώνη τὴν ὑπαρξὴν προσωπικότητος; Γιατὶ ὅλη ἡ πλημύρα αὐτῶν ἀναρῶν στίχων; Γιατὶ τέλος πάντων νὰ πηγαῖνον χαμένα τὰ ἔξοδα τῆς ἐκδόσεως τόσων ποιητικῶν συλλογῶν;...

Σήμερα τὸ κοινόν, αὐτὸ τουλάχιστον πὺν διαβάσει ποιήματα, ἔχει ἐξελιχθῆ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἱκανοποιηθῇ μὲ μερικοὺς φορτωδὲς κανονικοὺς καὶ πλαδαροὺς στίχους πὺν δὲν λένε παρὰ μόνο αὐτὸ πὺν γράφουν, πὺν δὲν ἔχουν καμμιὰ μυστικώτερη ἔννοια καὶ πὺν ἀποκαλύπτουν τὰ πάντα — ἡ μάλιν τὴν γνησιότητά τους — μόλις θὰ εἰ-
ξε κανεὶς σ' αὐτοὺς τὸ βλέμμα του. Περᾶσαν πὰ οἱ ἐποχὲς πὺν μᾶς ἱκανοποιούσε τὸ «καλοῦστικον» καὶ πὺν νομίζαμε ὅτι αὐτὰ τὰ «καλοῦστικα» πράγματα ἔφταναν γὰ νὰ δημιουργήσουν νεοελληνικὴ λογοτεχνία, ἡ ὁποία δὲν εἶταν παρὰ παρωδία λογοτεχνίας. Σήμερα ἄλλαξαν οἱ καιροί. Σήμερα ἐκαθάρισαν τὰ πράγματα κα' ὅλοι ὅσοι ἔχουν τὴν αἰσθησὴν τοῦ καλοῦ καὶ, εὐτυχῶς, δὲν εἶναι λίγοι — ἀπορρίπτουν ἀσυνήγητῃ κάθε τι πὺν δὲν εἶναι, ἔστω καὶ μακρινή, ἀτήρησις τέχνης.

Ἄλλ' ὅς ἔσθωμε τῶρα στὸ ποιήματα τοῦ Γ. Κ. ΣΤΑΜΠΟΛΗ πὺν τιλοφοροῦνται πολλοὶ «Συμφωνία τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου». Ὅπως δ' εἶ-
τος, ἔτσι καὶ δ' ὅπως τῶν ποιημάτων εἶναι ποικιλόμορφος, ἡρωικός, μὲ προσάφειες μελοσοφίας. Οἱ στίχοι κυλοῦν ἀματάσχετα, σὺν ἀποτέλεσμα φηναρίας, γὰ νὰ μᾶς πῶν, τί; Αὐτὰ πὺν ἀκούσαμε ἀναρτήματα φορὲς ἀπὸ ὅλους τοὺς στιχουργοὺς πὺν κατὰ καιροὺς ἐποζήσαν ὡς ποιητὰι. Μὴ ἐξῆμνησι τῆς ἐξωτερικῆς ζωῆς φωτογραφικῇ

καὶ ἀτονῇ κα' ὅχι τὴν συναίσθησιν ἐκείνη πὺν δημιουργοῦν σὴν ψυχῇ ἐνὸς ποιητοῦ ἡ ἐξωτερικὴ ἐντυπώσις...
Νὰ π.χ. ἓνα ποίημα, ὅχι βέβαια τὸ χειρότερον, ἀπὸ τῆς «Συμφωνίας τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου»:
Κοίταξε τ' ἀστέρι πὺς λαμποκοπᾷ ἐπὶ τὴν γαλάζια νύχτα τοῦ καλοκαιριοῦ, σὺν ψυχῆς ἡρώων, πὺν μᾶς χαίρει (τᾶνε)
στοὺς αἰθέριους δρόμους κάποιον τα-
(ξεδιόσ!)
Κι' ἂν μπορῆς καὶ θέλῃς πέταξε μα-
(ζὺ τους

ἡ ν' ἀποκαλύπτουν κανένα ἀπ' τὰ μυστικά της, μιλῶν γὰ τὴν ζωὴ, χωρὶς νὰ μᾶς δύνουν καμμιὰ ἀπ' τῆς βαθειῆς συγκινήσεως τῆς, μιλῶν γὰ τὸ θάνατο, χωρὶς τὴν συναίσθησιν τοῦ μυστηρίου του, σὺν νὰ πρόκειται γὰ τὸ κοινότερον τῶν πραγμάτων...
Περιγράφοντας τῆς ἐντυπώσεως του ἀπὸ μιὰ «Νύχτα στὸ Νεκροταφεῖον», δ. κ. Σταμπολῆς τελειώνει ὡς ἑξῆς σὲ «ἐντεροντῆ» ἐλεύθερον στίχο:
Μὰ, ὡς τότε — ἀκούστε με —
δὲ με τραβᾷ τὸ θέλητρο
τῶν σκαλιστῶν μαρμάρων

πέρα στὸ μυστήριον τῆς κοσμογονίας, καὶ νὰ μὲ τὸ φῶς τους, σὺν μὲ τὴν (πνοή τους,
σὺν παιδιὰ τῆς ἰδίας καὶ τραγικῆς γε-
(νίας,
Ποῦχε ἀκορησιμένες μέσ' στὰ πλά-
(ματά της,
στ' ἀπείρο τοῦ κόσμου καὶ στὰ θα-
(μά της,
μέσα σὲς αἰθέρες καὶ σὲς σφαιρίδες.
Κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι στίχοι τῆς συλλογῆς δὲν παραλλάζουν καθόλου. Λένε τὰ ἴδια πράγματα μὲ ἄλλες λέξεις, ἡ καλλιτεχνία δὲν λένε τίποτε... Μιλῶν γὰ τὴν φύσιν χωρὶς νὰ κοροῦν

οὔτε τῶν κατηλιῶν τὸ φῶς καὶ ὁ θόρυβος τῶν βαρβάρων. Δὲ με τραβᾷ τὸ κοίμισμα, πὺν τόσα χρόνια σᾶς κρατεῖ κα' ὅσον σᾶς λυώνει, μὰ θέλω δ' ὅπως μὲν ἐλευτέρα νὰ προχωρῇ, νὰ μεγαλύνῃ.
Δὲ θέλω τὸ ναυόρισμα τοῦ γυνῶν. Λιγότερα λόγια, κ. Σταμπολῆ... Ἡ σιωπὴ λέει πολλὰ περισσότερα πρᾶ-
ματα ἀπὸ τὴν ῥητορεία... Καὶ μπορὲς σὲς μεγάλα μυστήρια, ἔφτανον δὲ μὲ τοῦμε νὰ τὰ προσεγγίσουμε, πρὲτοι νὰ σφαιρῶνουμε...

ΠΡΟΣΕΧΣ

Στὴν «Οἰκονομία»

Οἱ ΣΥΝΚΟΛΛΕΣ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑἴΓΑΙΟΥ...

ποίησι καὶ ἂς πῶμε δυὸ λόγια γὰ τῆς «Σταλαματιές», ποιητικὴ συλλογὴ πὺν ἐξέδωσε ὁ γνωστὸς καλλιτέχνης τοῦ ἄσματος κ. Θέμος Ἀμούργης. Τὰ ποιήματα τοῦ κ. Ἀμούργη εἶναι, ἂν ὅχι καλλιτεχνικά, πολὺ συμπαθέστερα ἀπὸ τοῦ κ. Σταμπολῆ, γιατί εἶναι σεμνὰ καὶ δὲν καταπνέονται μὲ μεγάλα θέματα. Ὑπάρχουν μάλιστα μερικά πὺν κατορθώνουν νὰ δημιουργήσουν μιὰ πραγματικὴ συγκίνησιν σὺν ἀναγνώ-
στη. Ἀρκετὰ ἄλλα δμως ἐξεφύτουν σὲ πρόχειρη θεματογραφία. Γενικῶς καλύτερα εἶναι τὰ γραμμένα σὲ δεκαπεντασύλλαβους, πὺν θυμίζουν κάπως τῆς «Στροφῆς» τοῦ Μορέας, χωρὶς ὅμως τὴν τεχνικὴν τοὺς ἀριότητα καὶ τὴν βαθύτητα τῆς ἐμπνευσέως τους. Μὰ κα' αὐτὰ ἔχουν τῆς ἀτέλειές τους. Ὁ «Νερόμυλος» π.χ. πὺν δημοσιεύον-
με παρακάτω, ἀρχεῖ καλὰ καὶ τελει-
ώνει κακῶς:

Μῦλε, πὺν μ' ἀποκοιμίζεις μὲ τὸ να-
(νούρισμά σου
Θὲ νάταγε γραφτὸ
Σπασμένα ἐλα τριγύρω σου μαζί μὲ
(τὰ φτερά σου
Νὰ δῶ μὲ τὸν καιρὸ.
Τίποτε δὲν σ' ἀπομένει τῶρ' ἄλλο δ-
(πὺν τὴν στέγη
Στὴν κοφύβια σου σπηλιά,
Πὺν τὴν ἡχὴ τῆς σὺν ῥοῦτῳ σὺν πό-
(σα δὲν μοῦ λέγει
Μιὰ γυνὴ μιλᾷ...

Τὸ δεύτερον τετράστιχο, γὰ νὰ γίνει ἄσπιο, θὰ ἤθελε μερικὲς διορθώσεις, ἄλλ' αὐτὲς ἔστω νὰ τῆς κάνει ὁ ποιητῆς.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ

ΠΕΝΘΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπέθανε ἀπὸ ἡμερῶν ὁ Παράσκευας Παράσκευόπουλος, συνδιευθυντῆς τοῦ Κεντρικοῦ Πρωτοβουλίου ἐφημερίδων, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὴν ἰδιότητά του αὐτὴν, εἶχε προσφέρει μεγάλας υπηρεσίας εἰς τὸν Ἑλληνικὸν τύπον. Ὁ μεταστὰς ὁ-
πλήρως ὑπόδειγμα ἀνδρὸς δραστηριοῦ, ἐντιμῶν καὶ προσθετικῶν καὶ εἶχε κα-
τακτήσει τὰς συμπάθειάς πάντων. Ἡ «Οἰκονομία» συλλυπεῖται ἐργασθῶς τὴν βαρυνθεύσαν οἰκονομίαν του.

ΜΟΛΙΣ ο άγνωστος εκείνος με τα φλογερά μάτια βγήκε απ' το καφενείο, δλοι οι άλλοι θαμώνες άρχισαν καί να ψιθυρίζουν μεταξύ τους. 'Ο Γκριβόλι, που καταλάβαινε τη γλώσσα του τόπου, γύρισε καί μου είπε:

— Καθώς άκούω, ο νέος αυτός ονομάζεται Λιγγιούζο... Είχε άγαπήσει μία ξεπεσμένη θεατρίνα, απ' αυτές που έρχονται κάπου-κάπου στη μικρή αυτή πόλη. Έκείνη όμως προτίμησε να τον εγκαταλείψει καί να τ' αψηφή με τον θιασάχη της. Τότε ο Λιγγιούζο πήγε καί χάραξε στην πόρτα της ένα κόκκινο σταυρό, τó σημάδι της εκδικήσεως...

— Λοιπόν; ρώτησε εγώ περιέργως... — Λοιπόν, ο Λιγγιούζο ξέρετε πώς ή άπιστη βρίσκεται τώρα εδώ κι' ήρθε κι' αυτός; Ήσπασε της, όχι με καλούς σκοπούς βέβαια... 'Η θεατρίνα ζήτησε την προστασία της άστυνομίας... Νά δώμε όμως τώρα τί θ' άπογίνει...

Καί, άφου είπε τα λόγια αυτά, ο Γκριβόλι σηκώθηκε καί φόρεσε τη φαεινά του ρεσιτόνιλικα.

— Δεν έρχεσθε καί σεις μαζί μου σ' αυτό θέατρο; μου είπε. Καί τίποτε να μή γίνει, πάντως άξίζει τον κόπο να ιδή κανείς τó άποφινό έργο. Παίζουν τη «Λοκαντιέρας».

Είχε πει νυχτώσει. Τ' αστέρια λάμπανε σ'όν ουρανό. Οι δρόμοι ήσαν σκοτεινοί. Κάπου-κάπου μονάχα, απ' τα χαμηλά παράθυρα κανενός σπιτιού έπεφτε έξω τó άσπρινό φως μιάς λάμπας τού πετρελαίου.

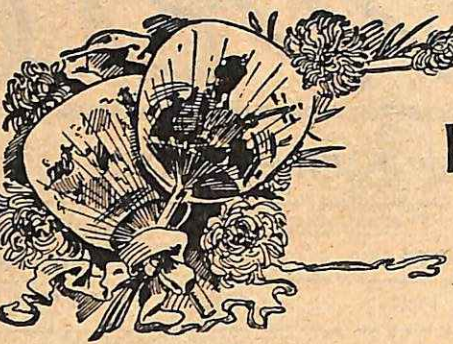
Φτάσαμε, τέλος, σ'ό θέατρο, που βρισκόταν σ'ό βάθος ενός στενού καί άδιεξόδου δρομάκου. Έξω απ' την πόρτα του, ο κόσμος σπαρχνότανε για να βοή σειρά. Μπαίνοντας απ' την είσοδο, έπρεπε ν' άνεβή κανείς μιά στενή γυροστή σκάλα για να βρεθί στην πλατεία. 'Αν καμιά φορά έπιανε φωτιά μέσα σ' εκείνη την παράγκα, ήταν πολύ άμυρβολό αν κανείς απ' τους θεατές θά μπορούσε να γλιτώσει.

— Δεν εινε βέβαια σάν τó «Μετροπολιτάν», άλλα τί να γίνει;... μου είπε ο Γκριβόλι καθώς μπαίναμε μέσα. Διαλέξαμε ένα απ' τα καλύτερα θεωρεία. Μά τί θεωρείο, Θεέ μου, ήταν αυτό; Τά πόδια της καρέκλας μου χωνόντουσαν μέσα σ' τις τρύπες τού πατώματος καί τά ρούχα μου γέμιζαν σκόνες, όταν άκουμπόσα στον λεωμένο τοίχο.

Η πλατεία τού θεάτρου ήταν μισοσκάκινη. Για οικονομία δεν είχαν άναψει παρά μονάχα τη μεγάλη λάμπα της μέσης. Κάτω απ' τη σκηνή ήταν ένα μέρος για την άρχίστορα, περιφραγμένο με κάγκελλα, που δεν είχε όμως ως τότε χρησιμοποιήσει σ' τίποτε άλλο, παρά για να έμποδίζει τούς θεομώμους θεατές να πλησιάζουν πάρα πολύ τις θεατρίνες!... Έπειτα έρχόντανε τέσσερες ξεκαθαρισμένες πάγκοι, τα καθίσματα της πλατείας. 'Από πίσω, τέλος, έμενε ένα διάστημα άδειο, όπου περιδιαβόσανε μερικοί χωροφύλακες, φορώντας την καλύτερη στολή τους, για τó επίσημον της περιστάσεως.

Τά θεωρεία που περιστοιχίζανε την πλατεία ήσαν πασιμένα απ' τις καλές

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΟΥ

ΤΟΥ Ε. DE KEYSER

τερεις οικογένειες τού τόπου, που είχανε τρέξει για ν' απολαύσουν τó σπάνιο αυτό θέαμα.

Ο κόσμος άρχισε ν' άνιπομονή. 'Επι τέλους ή αλλαία άνοιξε κι' άρχισε ή παράσταση.

Τά κοστούμια που φορούσαν οι ήθοιοι, άνήκαν σ'ε τρεις διάφορες εποχές. 'Η πρωταγωνίστρια, ή μοναδική γυναίκα τού θιάσου, είχε προτιμήσει να μείνει με τó συννηθισμένο της φόρεμα, μη βλέποντας τó λόγο να τó αλλάξει. 'Απ' τούς άλλους δεν συναδέλφους της, ο ένας φορούσε ένα κοστούμι της εποχής τού Λουδοβίκου 15ου κι' ο δεύτερος ρυθμού 'Αγαγεννήσεως.

Η πρωταγωνίστρια ήταν άρκετά νόστιμη, ψηλή καί λεπτή, με μιά μυτι-

στό δρόμο, την ώρα που θάφευγε απ' την παράσταση, ούτε την άλλη μέρα, όταν θά κατέβαινε με τó λεωφορείο σ'ό σιδηροδρομικό σταθμό. 'Η εκδικησις πρέπει να εινε καί φανταστική. Πάντα εινε ευχάριστο βέβαια να σκοτώνει κανείς εκείνους που μισεί. Τό να τούς σκοτώνει όμως μπροστά σ'ε ένα τóν άνθρώπου, τόν κάνει να φαίνεται άκόμα πιο ήρωας σ'τά μάτια τού κόσμου.

Με τά κάλια μου παρακολουθούσα τη δυστυχισμένη εκείνη γυναίκα καί την έβλεπα ν' ανατριχιάζει τρομαγμένη κάθε φορά που άνοιγε ή πόρτα της σκηνής ή άκουγότανε κανένας θόρυβος απ' την πλατεία.

Ώστόσο, ή δυό πρώτες πράξεις παιχτήκανε όμαλά, χωρίς να μεσολαβήση

τρέλαιο καί ανάβοντας ένα σπινό, τó έκανε να φροντώσει... 'Η φωτιά μεταδόθηκε άμέσως σ'ό διάκοσμο καί στην αλλαία. Μέσα σ'ε λίγα δευτερόλεπτα δέ, δηλ ή σκηνή δεν ήταν πειν' παρά μιά κόλασις φωτιάς, σ'τή μέση της οποίας στεκότανε ο Λιγγιούζο, σφίγγοντας στην άγκυλιά του τó θυμά του.

Εγώ κι' ο Γκριβόλι δεν μπορούσαμε να κινηθούμε καθόλου. 'Ο πανικός τού πλήθους μ'ας κρατούσε καρφωμένους σ'τή θέσι μας. Νόμιζα πώς είχε φτάσει πειν' ή τελευταία μας στιγμή. 'Από πουνθενά δεν έβλεπα τρόπο για να σωθούμε. Έξαφνα τότε, μέσα απ' τούς καπνούς που μ'ας πνίγανε, είδα ένα απ' τούς χωροφύλακες να πηδάει επάνω σ'τή σκηνή, να χύνεται μέσα σ'τή φωτιά καί να σκοτώνει με μιά πιστολιά τόν Λιγγιούζο.

Πώς μπόρεσε να τραβήξει την πρωταγωνίστρια μέσ' απ' τις φλόγες;... Πώς μπόρεσαμε έμεις οι ίδιοι να γλιτώσουμε;... Πώς βρεθήκαμε έξω απ' τó θέατρο;... Δεν μπόρεσα να καταλάβω!...

Ώστόσο, ή Θεία Πρόνοια φάνηκε δίκαιη κι' αυτή τη φορά. 'Ο Λιγγιούζο ήταν ο μόνος που πλήρως τó έγκλημά του. 'Όλος ο άλλος κόσμος σώθηκε, χωρίς να πάθει κανείς τó παραμικρό.

Όσο για την πρωταγωνίστρια, ένα μήνα άργότερα έμαθα ότι άφησε όριστικά τó θέατρο κι' ότι χάρισε την καρδιά της καί τó χέρι της σ'όν γενναίο χωροφύλακα, που τη γλύτωσε απ' τόν θάνατο.

ΤΕΡΑΤΑ... ΜΝΗΜΗΣ!...

Ο διάσημος ιστορικός της 'Αγγλίας Μακώλεϋ, μπορούσε ν' απαγγείλει, άρχίζοντας απ' τ' αρχικά ή τ' τελικά γράμματά τους, όλες τις επιγραφές τών καταστημάτων, όπου άποδότησε μεγάλου δόχου τού Λονδίνου, άρκει να περνούσε απ' αυτόν για μιά μονάχα φορά καί να άρριχνε μιά καί μόνη ματιά σ' τις επιγραφές.

Έπίσης ο 'Αγγλος σοφός Λάυντεν είχε την ικανότητα να έπαναλαμβάνει πιστότατα όποιανδήποτε κοινοβουλευτική συζήτηση ή πολιτικό σύγγραμμα που τυχάνε να διαβάσει καί μόνι' φορά. Τό κακό όμως ήταν ότι, προκειμένου να θυμηθί όρισμένο άπόσπασμα βιβλίου, δεν μπορούσε να τó βοή άμέσως, άλλ' έπρεπε ν' άρχισι ν' απαγγέλλει τó βιβλίο... απ' την αρχή, μέχρις ότου έφτανε σ'ό σημείο που έπαυότανε να έπαναφέρει σ'τή μνήμη του.

Τέλος, ο Ιερουσαλήμ Λαβιδ Βλοντέμ μπορούσε να απαγγέλλει επ' άδρες καί πράγματα που τ'α είχε διαβάσει μιά μονάχα φορά.

ήταν κρυμμένος ως την ώρα εκείνη; Κανείς δεν τó ήξερε!...

Όλοι οι θεαταί είχαν παραλάβει απ' τόν τρόμο καί τη σαστισμάρα τους... Οι χωροφύλακες, πιο ψύχραμοι, άρμήσανε πρὸς τή σκηνή. Την ίδια στιγμή όμως ο Λιγγιούζο, γρήγορος σάν άστραπή, άδειασε, γύρω απ' τó μέρος που στεκότανε μαζί με τη δυστυχισμένη θεατρίνα, ένα δοχείο γεμάτο πε-

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου).

Ο ΠΩΣ έβλεπε σ'ό προηγούμενο φύλλο, ο άγων τών ληστών σ'ό Σικάγο περιορίστηκε μεταξύ τών συμμοριτών τού 'Ο' Ντόννελλ, τού Καπόνε τού Τζέννας καί τού Μόραν.

Στις 13 'Ιανουαρίου 1925, οι κάτοικοι τού βορείου Σικάγου, παραστάθηκαν σ'ε μία σκηνή που μόνο σ'όν κινηματογράφο θά μπορούσε να την ιδή κανείς.

Δυό αυτοκίνητα έτρεχαν πλάι-πλάι, έχοντας άναπτύξει καταπληκτική ταχύτητα. Μέσα σ'ό ένα βρισκόντουσαν συμμορίτες τού Μόραν καί μέσα σ'ό άλλο όπαδοί τού Τζέννας, οι όποιοι, ενώ τ' αυτοκίνητά τους έτρεχαν, άλληλοφροντίζονταν με πολυβόλα!...

Η άστυνομική αυτή μονομαχία δεν έτελειώσε παρά μόνο όταν ένα αυτοκίνητο της 'Αστυνομίας άρριψε να τ'α καταδιώκη.

Οι άστυφύλακες πυροβόλουν τώρ'α κι' αυτοί με τη σειρά τους κι' έτραπουν ε'ς φυγήν, άκολουθώντας διαφορετικές διευθύνσεις.

Μά οι άστυνομικοί έξακολούθησαν να καταδιώκουν τó αυτοκίνητο τού Τζέννας καί κατόρθωσαν να τó σ'άσουν. Βρέθηκαν μέσα τόν ίδιο τού Τζέννας νεκρό, έαπλωμένο σ'α μαζιλάρια καί πλημμυρισμένο σ'α αίμα. 'Επίσης συνέλαβαν καί δυό ληστές, οι όποιοι ήσαν μαζί του.

Οι ληστές αυτοί δικάστηκαν καί καταδικάστηκαν σ'ε τ'εσσάρων ετών φυλάκιση, μ'α έκαναν έφεσι κατ'α τής αποφάσεως καί άθωώθηκαν.

Καλύτερα όμως γι' αυτούς θά ήταν να παρέμεναν σ'τή φυλακή τους, γιατί μόλις άποφυλάκιστηκαν δολοφονήθηκαν από τούς αντιπάλους των...

Καί ή δολοφονία τών ληστών μεταξύ τούς εξακολουθούσαν άτελείωτες, καθημερινές...

Στις 7 'Ιουνίου 1925, ένας προστατευόμενος τού Καπόνε, ο όποιος διέφυγε κάπου μπάρ, την «Ταβέρνα τού 'Εβεργκρεν Πάρκ» δέχτηκε την επίσκεψι δυό συμμοριτών τού 'Ο' Ντόννελλ, οι όποιοι τού πρότειναν ν' άγοράζή απ' αυτούς σ'ό έξις τ'α όνομασμάτ'α ποτά που τού χρειαζόντουσαν για τή μυστική κατανάλωσι τού καταστήματός του.

—Σας βεβαιώνουμε, τού είπαν, ό τι θά είχατε μεγάλα κέρδη αν προτιμούσατε έμάς... 'Η μύρα μας καί τó σ'άσκυ μας ε'νε άσυναχώνιστα...

—Όχι... 'Εχω προμηθευθί μου τó Ρέντ Μάλλον, της συμμορίας τού Καπόνε, τούς άπάντησε ο καταστηματάρχης.

Κατά διαβολική σύμπτωση, εκείνη τη στιγμή, ο Ρέντ Μάλλον μπήκε μέσ'α σ'ό μπάρ καί ρώτησε τί συνέβαινε. Μόλις πληροφορήθηκε σχετικά, τράβηξε τó περιστροφό του καί με τη μεγαλύτερη ψυχραιμία τού κόσμου, πυροβόλησε διαδοχικά τούς δυό συμμορίτες τού 'Ο' Ντόννελλ, σωρίζοντας τούς κάτω νεκρούς...

Ο Ρέντ Μάλλον συνέληφθη, δικάστηκε, καί άθωώθηκε, γιατί οι δικασταί παρεδίδθησαν ότι βρισκόταν σ'ε κατ'απόστολη άμύνης, όταν έξετέλεσε τó διπλό τού έγκλημα!...

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ «ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ» ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

Ο ΑΛ ΚΑΠΟΝΕ. ΟΙ ΦΙΛΟΙ

ΤΟΥ ΚΙ' Ο ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ

Ένωταμεταξύ, σιγά-σιγά, ή συμμορία τού Τζέννας, ή όποια, είχε μείνει πειν' χωρίς άρχηγό, έκρηκενιόταν. Τά μέλη της ή σκοτώνόντουσαν απ' τούς αντιπάλους των ή διέφεραν πρὸς τις άλλες συμμορίες.

Έτσι ή κατάσταση ξεκαθάριζε καί δεν άπέμεναν πειν' αντιμετώπιες παρά μόνο ή συμμορία τού 'Ο' Ντόννελλ καί τού Καπόνε. Λέμε ή συμμορία τού Καπόνε καί όχι τού Καπόνε-Τόρριο, γιατί ο τελευταίος, σφετόμενος πολλή φρόνιμα, ότι θά τόν ξεπερέσουν κι' αυτόν τη μιά ήμέρα ή την άλλη, έκρινε πώς ήταν άρκετά πλούσιος πειν' κι' ότι ή ζωή του ήταν καλύτερη από μερικά εκατομμύρια που υπορούσε να

λέσει τών ληστών μεταξύ τους συνεχίστηκαν άγριότερες από τ'α προηγούμενα χρόνια.

Διαδοχικά, οι συμμορίτες τού Καπόνε σκότωναν τούς αντιπάλους των Τζέσε Μπόνου, Ρόσι Τζέροντάνι. Πάσκουαλ Πολυζόττο καί Σάμουελ 'Αματόνα. 'Η δολοφονία μάλιστα τού τελευταίου έγινε μέσα σ'ό κουρείο τή στιγμή άκριβώς που τó θύμα είχε εγκαταλείψει τó κεφάλι του σ' τις περιποιήσεις τού κουρέως του. Μά, καθώς κύτταζε μιά στιγμή σ'όν καθρέφτη, είδ' έξαφνα, δυό άνδρες πίσω του ολόθους να βιάζον τ'α πιστόλια τους καί να τόν σημαδεύουν. Πριν όμως προστάσει να βγάλλη μιά κραυγή, εί-

του. 'Ο μόνος που έφέυγε διαρκώς, ο μόνος ο όποιος κατόρθωνε να ξεγελή όλους τούς αντιπάλους του, ήταν ο 'Αλ Καπόνε...

Έπειτα έπακολούθησε κάποια γαλήνη... Τά πολυβόλα τού Καπόνε είχαν τρομοκρατήσει τούς έχθρους του.

Κι' έξαφνα, μέσα σ'τή γαλήνη αυτή, ένα τρομαχτικό έγκλημα έλαβε χώραν με τó όνομα «Σφαγή τού 'Αγίου Βαλεντινίου».

Ήταν ή ώρα δέκα τó πρωί. Σ' ένα γκαράζ, που βρισκόταν σ'ε δυό δημάτων άπόστασι από την άριστοκρατική συνοικία Λινκόλν Πάρκ, έφτά άνδρες βρισκόντουσαν συγκεντρωμένοι καί καταγράφονταν με διάφορες άσπρόλες. Τέσσερες απ' αυτούς καθόντουσαν γύρω από μιά ηλεκτρική σόμπα κι' επέδωσαν μιά καφετιέρα, από την όποια έβγαλνε ένα άρωμα άρωμα... Έκανε πολύ κρύο την ήμέρα εκείνη κι' ένα φλυτζάνι καφέ δεν ήταν άσχημο... 'Ο πέμπτος σύντροφός τους, ένας μηχανικός, έπιθεωρούσε τις μηχανές μερικῶν φορητῶν αυτοκινήτων, φορτωμένων με κιβώτια υπόρας... Δυό άλλοι ακόμα βρισκόντουσαν σ' ένα διπλανό δωμάτιο, που χρησίμευε για γραφείο...

Έξαφνα κάποιος φώναζε: —'Εν' αυτοκίνητο της 'Αστυνομίας!

Άμέσως όλοι πετάχτηκαν άπάνω... Συγγρόνοι, ή πόρτα τού γκαράζ άνοιξε καί δυό άνθρωποι με στολή άστυνομικού παρουσιάστηκαν, άκολουθούμενοι από δυό άλλους με πολιτικά. Καί οι τέσσερες ήσαν όπλισμένοι, καί καλά όπλισμένοι μάλιστα.

Οι λαθρέμποροι που βρισκόντουσαν μέσα σ'ό γκαράζ, βλέποντάς τους γλώμισαν λίγο καί ψιθύρισαν: —Την πάθαμε!... 'Ησαν να μ'α; σ'ολάβουν!...

Καί σήκωσαν τ'α χέρια τους ψηλά... Ώστόσο, κατ'α βάθος δεν ήσαν καί πολύ άνήσυχοι, γιατί ήξεραν ότι θ' άνακτούσαν πολύ γρήγορα την έλευθειν τους.

—Αραδιαστήτε όλοι σ'ό βάθος, με τó πρόσωπό σας γυρισμένο πρὸς τόν τοίχο!... φώναξαν ο έπισκεφαλής τών άστυνομικών.

Οι έπτά άνδρες, μ'α όπλισμένοι τίποτε, ύπαικουσαν χωρίς να φέρουν καμιά αντίρρηση.

Τότε όμως εμφανίστηκε καί κάποιος πέμπτος σύντροφος τών άστυνομικών μ' ένα πολυβόλο... Τό πολυβόλο άρχισε να λαντονοηθεί καί σ'ε λίγο έπτά πτώματα βρισκόντουσαν άραδιασμένα σ'ό βάθος τού γκαράζ.

Έπειτα, οι φυετοαστυνομικοί χούγαν με τόν ίδιο τρόπο που είχαν έδε... **ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.**

Ένα δολοφονικό δολοφονικό! Τί βρέθηκαν οι άστυνομικοί σ' ένα μυστικό μπάρ τού Καπόνε.

κερδίση άκόμα. Στις 25 'Ιανουαρίου 1925 λοιπόν, έφριξε τó χέρι τού 'Αλ Καπόνε, έκανε τις άποσκευές του, πήρε μαζί του τó καρνέ του με τ'α τσέχ καί έσαναγύρισε στην πατρίδα του...

Βρίσκεται σήμερα σ'τή Σικελία, όπου χαίρεται, ειρηνικότητα, την παράσια περιουσία του. Έχει αλλάξει μάλιστα τόνόμα του, όλοι οι συμπατριώται του τόν έκτιμούν καί κανένας άπολύτως δεν τόν ένοχλεί...

Κατά τó 1926, ή θανατική έκτα-

σε σ'όν τόπο...

Έπειν' δέ ο κουρέας θέλησε να διαμαρτυρηθί για τó φρικώδες έγκλημα που διέπραξαν μέσα σ'ό κατάστημά του, οι συμμορίτες, χωρίς να γίνουν καίρο, τόν έστειλαν κι' αυτόν σ'όν άλλο κόσμο...

Στις 19 Νοεμβρίου πάλι έδολοφονήθη ο λαθρέμπορος Μάξ Βέντσι. Δυό μέρες άργότερα, μέσα σ'ό δικαστήριο, την ώρα που κάποιος άμώτος καπέθετε εναντίον τού θύματος, λέγοντας ότι είχε κακές σχέσεις, ένας άνθρω-

πος απ' τó ακροατήριο σηκώθηκε, ζαρκιάρικα καί, πυροβολώντας εναντίον του, τόν σκότωσε. 'Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο άδελφός τού Βέντσι, ο όποιος συνέληφθη άμέσως καί καταδικάσθη σ'ε 25 ετών κατανγκαστικά έργα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Δεν είχαν δει ποτέ ωραιότερο και πιο ταιριασμένο ζευγάρι.

Όταν ο βασιλεύς της Κύπρου Πέτρος Α' ντ' Αρζινιάν, παντρεύτηκε στα 1359, με την 'Ελεωνόρα της 'Αραγωνίας, 'δλ' οι Κύπριοι अनुπομονούσαν να ιδούν αν η νέα τους βασίλισσα ήταν τόσο χαριτωμένη και ωραία, όσο γεμάτος χάρη κι' όμορφιά ήταν κι' ο βασιλεύς τους.

Η στέψη της νέας βασίλισσας έγινε άμέσως μόλις έφτασε στην Κύπρο, στην εκκλησία της άγίας Σοφίας, την ωραιότερη και μεγαλύτερη εκκλησία της Λευκωσίας.

Οι δρόμοι της πρωτεύουσας ήταν εκείνη την ημέρα πλημμυρισμένοι από κόσμο, ό οποίος अनुπομονούσε να ιδή την καινούργια βασίλισσά του. Κι' όταν την είδαν, όλοι έμειναν ικανοποιημένοι. Γιατί πραγματικά ήταν ωραία, πολύ ωραία η 'Ελεωνόρα!

Είχε μεγάλη μαύρα μάτια τ' όποια έλαμπαν σαν άστρα καλοκαιρινής νυχτιάς, τ' ό στόμα της ήταν κόκκινο σαν άνοιγμένο ρωδί, και τ' ά μακριά μαύρα της μαλλιά έπεφταν επάνω στα λευκά της μάγουλα σ' ένα στριφτό πλεξίδας, συγκαταμένος από ένα χρυσό διάδημα.

Και τ' ό βάσιμα της ήταν τόσο ή γυναικείο και τ' ό ύφος της τόσο βασιλικό, ώστε όλοι τή θαύμαζαν κι' έλεγαν μέσα τους ότι ο βασιλεύς Πέτρος είχε κάνει πρώτης τάξεως έκλογή.

Όσοι μάλιστα την είδαν μέσα στην εκκλησία, γονατισμένη πλάι στο βασιλιά, έλεγαν ότι δεν ε'χαν ιδεί ποτέ τους ωραιότερο και πιο ταιριασμένο ζευγάρι.

Τ' ό πρόσωπο του βασιλέως Πέτρου αντιστοιχούσε από χάρη, γιατί ο βασιλεύς αυτός, περισσότερο κι' απ' αυτήν ακόμα τή δόξα, αγαπούσε τις ωραίες γυναίκες.

Μα και τ' ό πρόσωπο της βασίλισσας έλαμπε επίσης από εύθυμία, γιατί ή 'Ελεωνόρα έννοιωθε μέσα στην καρδιά της τόν πιο φλογερό έρωτα για τ' ό χαριτωμένο βασιλιά.

Μετά τ' ό γάμο τους, έζησαν άρκετά καιρό εύτυχισμένοι...

στα τους χάρισε ένα χαριτωμένο άγοράκι που τ' όνόμασαν κι' αυτό Πέτρο.

Αλλά, μολοντί ο βασιλεύς αγαπούσε τρυφερά τή γυναίκα του, δεν μπορούσε να μείνει άσυγκίνητος μπροστά στις άλλες ωραίες γυναίκες που έδωπε κάθε τόσο. 'Ιδιαίτέρως μάλιστα τόν γοήτευαν ή πανέμορφες γυναίκες τών Κυπρίων άρχόντων.

Η βασίλισσα 'Ελεωνόρα υπέφερε πολύ για τις άπιστίες αυτές του συζύγου της, αλλά, περήφανη καθώς ήταν, ούτε έκλαιγε, ούτε τού παραπονιόταν...

Καποτε όμως έμαθε ότι κάποια από τις εύγενείς δέσποινες της Κύπρου, ή 'Ιωάννα 'Αλμάν, είχε ξελογιάσει επικίνδυνα τ' ό βασιλιά Πέτρο και τόν είχε κάνει να ξεχάσει για χάρη της όλες τις άλλες φίλες του.

Αυτή τή φορά ή 'Ελεωνόρα πειράχτηκε και άποφάσισε να εκδικηθή τήν ανήλική της. Δεν άρχισε μάλιστα από τής παρουσιάσθη ή 'Ελεωνόρα για να πραγματοποιήση τήν εκδίκησή της.

Σ' ένα λίγο καιρό ο βασιλεύς Πέτρος 'Ο Πέτρος είχε δυό άδελφούς, τόν 'Ιωάννη τής 'Αντιοχείας και τόν 'Ιάκωβο ντ' Αρζινιάν. Οι αδελφοί λοιπόν πρότειναν σ' αυτούς να σκοτώσουν τόν Πέτρο, προσπαθώντας να τού δολοφονήσουν με τήν ιδέα ότι όταν έφτανε απ' τή μέση ο άδελφός τους, θα γινόντουσαν αυτοί κυρίαρχοι τής Κύπρου, αφού ο διάδοχος τού Στέφανου ήταν ακόμα ένα παιδί.

Ο 'Ιωάννης κι' ο 'Ιάκωβος ήταν πολύ φιλόδοξοι και δέχτηκαν πρόθυμα τήν πρότασι τών αδελφών.

Κι' έτσι, μ' ένα νύχτα μπήκαν σιγά-σιγά στον κοιτώνα του βασιλέως, ενώ αυτός κοιμόταν και τ' ό στόμα του άνοιγαν.

Τότε ή 'Ελεωνόρα, χωρίς να χάνει καιρό, κάλεσε στο παλάτι τήν 'Ιωάννα 'Αλμάν, με τήν πρόφασι ότι ήθελε να τήν κρατήσει κοντά της για κυρία της τιμής.

Αλλά μόλις ή 'Ιωάννα έφτασε στο βασιλικό πύργο, τήν άρραξαν οι δήμες κι' άρχισαν να τή βασανίζουν με τ' ό φοριχότερο τρόπο, ενώ ή 'Ελεωνόρα τούς παρακολουθούσε, μ' ή ξέροντας πως να χορτάσει τ' ό άγριο μίσος της και τή ζηλία της.

Όταν τότε άκριβώς κάτι πολύ παράξενο και άνέλπιστο συνέβη στη βασίλισσα.

Η γυναίκα αυτή, ή όποια υπέφερε τόσο για τις άπιστίες του συζύγου της, άποφάσισε να ανταποκρίνεται έξαρνα, στο φλογερό πάθος που είχε γι' αυτήν 'Ελεωνόρα.

Οι αδελφοί, όταν άντελήφθησαν τήν έννοια συμπάθειας της βασίλισσας προς τόν Μόρφο, θεώρησαν καθήκον τους να είδοποιήσουν άμέσως τ' ό βασιλιά Πέτρο, ό όποιος μόλις έμαθε τις πληροφορίες τούσ, γύρισε άμέσως στην Κύπρο για να βεβαιωθεί αν ήσαν άληθινές.

Ήταν όμως τόσο ή λύπη του και ή απελπισία του, ώστε αυτοί που τού άγρύπνησαν τήν άπιστία της γυναίκας του, τόν λυπήθηκαν και άρχισαν να τόν βεβαιώνουν ότι άπατήθηκαν, ότι

ήσαν παρεγγήφει και συκοφαντίες κι' ότι ή βασίλισσα δεν είχε πάψει ποτέ να είναι πιστή κι' άφοσιωμένη σ' αυτόν.

Μα εκείνος δεν μπορούσε να ήσυχάζει. Η άμφισβησία κι' ή ύποψια τού γαμάρωναν τήν καρδιά του. Κι' έξ ατίας αυτής τής μυστικής λύπης, ή όποια τού σπέρανε τήν ψυχή, έγινε κακός και σκληρός σ' όλους που οι αδελφοί του και οι θάλασσες του άρνησαν να χάνουν τήν ύπομνη τούσ.

Νύχτη τούσαν μάλιστα κρυφά μεταξύ τους και σκεφτόντουσαν με τι μέσον να έξολοθρεύσουν τόν κακό βασιλιά τους.

Ο Πέτρος είχε δυό άδελφούς, τόν 'Ιωάννη τής 'Αντιοχείας και τόν 'Ιάκωβο ντ' Αρζινιάν. Οι αδελφοί λοιπόν πρότειναν σ' αυτούς να σκοτώσουν τόν Πέτρο, προσπαθώντας να τού δολοφονήσουν με τήν ιδέα ότι όταν έφτανε απ' τή μέση ο άδελφός τους, θα γινόντουσαν αυτοί κυρίαρχοι τής Κύπρου, αφού ο διάδοχος τού Στέφανου ήταν ακόμα ένα παιδί.

Ο 'Ιωάννης κι' ο 'Ιάκωβος ήταν πολύ φιλόδοξοι και δέχτηκαν πρόθυμα τήν πρότασι τών αδελφών.

Κι' έτσι, μ' ένα νύχτα μπήκαν σιγά-σιγά στον κοιτώνα του βασιλέως, ενώ αυτός κοιμόταν και τ' ό στόμα του άνοιγαν.

Τότε ή 'Ελεωνόρα, χωρίς να χάνει καιρό, κάλεσε στο παλάτι τήν 'Ιωάννα 'Αλμάν, με τήν πρόφασι ότι ήθελε να τήν κρατήσει κοντά της για κυρία της τιμής.

Αλλά μόλις ή 'Ιωάννα έφτασε στο βασιλικό πύργο, τήν άρραξαν οι δήμες κι' άρχισαν να τή βασανίζουν με τ' ό φοριχότερο τρόπο, ενώ ή 'Ελεωνόρα τούς παρακολουθούσε, μ' ή ξέροντας πως να χορτάσει τ' ό άγριο μίσος της και τή ζηλία της.

Όταν τότε άκριβώς κάτι πολύ παράξενο και άνέλπιστο συνέβη στη βασίλισσα.

Η γυναίκα αυτή, ή όποια υπέφερε τόσο για τις άπιστίες του συζύγου της, άποφάσισε να ανταποκρίνεται έξαρνα, στο φλογερό πάθος που είχε γι' αυτήν 'Ελεωνόρα.

Οι αδελφοί, όταν άντελήφθησαν τήν έννοια συμπάθειας της βασίλισσας προς τόν Μόρφο, θεώρησαν καθήκον τους να είδοποιήσουν άμέσως τ' ό βασιλιά Πέτρο, ό όποιος μόλις έμαθε τις πληροφορίες τούσ, γύρισε άμέσως στην Κύπρο για να βεβαιωθεί αν ήσαν άληθινές.

Ήταν όμως τόσο ή λύπη του και ή απελπισία του, ώστε αυτοί που τού άγρύπνησαν τήν άπιστία της γυναίκας του, τόν λυπήθηκαν και άρχισαν να τόν βεβαιώνουν ότι άπατήθηκαν, ότι

ήσαν παρεγγήφει και συκοφαντίες κι' ότι ή βασίλισσα δεν είχε πάψει ποτέ να είναι πιστή κι' άφοσιωμένη σ' αυτόν.

Μα εκείνος δεν μπορούσε να ήσυχάζει. Η άμφισβησία κι' ή ύποψια τού γαμάρωναν τήν καρδιά του. Κι' έξ ατίας αυτής τής μυστικής λύπης, ή όποια τού σπέρανε τήν ψυχή, έγινε κακός και σκληρός σ' όλους που οι αδελφοί του και οι θάλασσες του άρνησαν να χάνουν τήν ύπομνη τούσ.

Νύχτη τούσαν μάλιστα κρυφά μεταξύ τους και σκεφτόντουσαν με τι μέσον να έξολοθρεύσουν τόν κακό βασιλιά τους.

έξω από τήν πόλι.

Η 'Ελεωνόρα τώρα πια άποφάσισε να δράσει, όσο τ' ό δυνατόν πιο γρήγορα. 'Ηθελε πρώτα απ' όλα να λυτρώσει τ' ό γιοί της από τ' ό χέρι τών Γενουσηίων, και να μάθει αν ύπάρχαν στη Λευκωσία άρκετοι άκόμα Κύπριοι πιστοί σ' αυτή και στο μικρό βασιλιά.

Μα μέσα λοιπόν κάλεσε όλους τούς άνθρώπους, οι όποιοι ήσαν στην ύπηρεσία της και τούς είπε:

—Ποιός από σας είναι τόσο άφοσιωμένος σ' εμένα, ώστε να δεχτή με κίνδυνο τής ζωής του να μ' έξηγητήσει;

—Οι όλοι σιωπούσαν.

Μονάχα ένας νέος προχώρησε προς τή βασίλισσα και είπε:

—Δέσποινα, πέστε μου τι θέλετε κι' είμαι πρόθυμος να θυσιάσω για σας.

Αυτός που μίλησε έτσι ήταν ένας νεοπαλαισμένος νέος κι' έμοιαζε σαν παιδί. Λαγόταν Δημήτρης Δανιήλ, κι' ήταν γραμματέας τής βασίλισσας. Ντ' άρα, είχε άνάψει μέσα στη σκεπτική του καρδιά μια τρελλή κι' έλπιμισμένη άγάπη για τήν ωραία 'Ελεωνόρα. Κι' έτονος τώρα υποστά τήν όλη από σφοδρό, άλλ' από χαρά.

—Αν θέλετε, είπα, να θυσιάσω τή ζωή μου για τή γυναίκα του λατρεύω.

Η βασίλισσα τόν κύτταξε και θλιβόταν πόσο ήταν νέος, στέναζε. —Οι όλοι γιατί τόν λυπήθηκαν;— ή ψυχή της δεν ήθελε τί ό π' ό οικτός και σφοδρός έρωτα για τούς άλλους, ούτε για τόν γιο της εαυτού ακόμα. Αλλά δίσταζε να εμπιστευθή τ' ό μυστικό της σ' ένα παιδί. —Όστόσο, αφού σκέφτηκε λίγο, είπε:

—Ας φύγουν όλοι κι' εγώ μένω μόνο ο Δημήτρης!

Κι' όταν έμεινε μόνος με τ' ό νέο, τού είπε:

—Δημήτρη, θέλω πο πάντα να π' άνωίς να τ' ό αντίλοβή κανείς στη Λευκωσία και να μάθης αν ύπάρχουν

ή βασίλισσα, ένθυσιασμένη, άντ' άρκετα για άφωνα χρήματα τόν Δημήτρη. Αλλά τή στιγμή που τού τ' άδινε, εκείνος σήκωσε τ' ό μάτι του και τήν κύτταξε μ' ένα βλέμμα μελαγχολικό και παραπονιστικό.

Τότε ή βασίλισσα κατάλαβε ότι δεν ήταν για τ' ό χρήματα που ο νέος Κύπριος δέχτηκε να κινδυνεύσει τή ζωή του.

Και ή 'Ελεωνόρα έσκυψε προς τόν Δημήτρη και τού χαμογέλασε γλυκά. Δεν χαμογελούσε συχνά ή βασίλισσα αυτή και μάλιστα τόσο γλυκά...

Ο Δημήτρης έφυγε κρατώντας στον ώμο του μια στάμνα με γάλα...

ακόμα εκεί άρκετοι όπαδοί του μικρού βασιλέως Πέτρου.

Ο Δημήτρης ύποκλήθηκε τότε μπροστά της και τής άπάντησε:

—Θα πάω όπου θέλει ή βασίλισσά μου, και θα κάνω ό,τι θέλει αυτή.

Φεύγοντας απ' τ' ό διαμερίσμα της βασίλισσας, ο Δημήτρης μεταμφιεσθηκε σ' έσοδό, πήρε μια στάμνα γεμάτη γάλα σ' όν όλο του και ξεκίνησε για τή Λευκωσία. Εκεί κατόρθωσε να ξεγελάσει τούς φρουρούς και μπήκε από τή μεγάλη πύλη μέσα στην πόλι, όπου κατόρθωσε να μιλήσει με πολλούς Κυπρίους και να μάθει ότι ύπάρχαν στη Λευκωσία πολλοί πιστοί στην μικρή βασίλειά.

Όταν επέστρεψε στον πύργο τής βασίλισσας και τής άνακοίνωσε τις πληροφορίες του, εκείνη ένθυσιασμένη και τού είπε:

—Είσαι ύπερσφοδρός, Δημήτρη!... Είσαι ο πιο γαλανός κι' ο πιο έξυπνος νέος τής Κύπρου!... Αλλά πρέπει να ξαναπάς στη Λευκωσία, να μιλήσεις με τούς όπαδούς του γιού μου, να τους διαβιβάσεις τις οδηγίες μου, να τους π' ός τί πρέπει να κάνουν, ενώ συγχρόνως κι' εμείς θα προετοιμαζόμαστε έδω...

Αυτή τή φορά ο Δημήτρης φοβήθηκε... Ένοιωθε ότι ήταν πολύ επικίνδυνο να ξανατολήσει να πάει στη Λευκωσία. Αλλά κύτταξε τή βασίλισσα και στενάχοντας είπε:

—Θα κάνω ό,τι θέλει ή βασίλισσά μου.

Όταν ο Δημήτρης θρόθηκε πάλι μπροστά στις πόλες της Λευκωσίας, ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά μέσα στο στήθος του. Αλλά και πάλι κατόρθωσε να μπει μέσα στην πόλι. Κι' εκεί, κάνοντας τόν πλανόδιο γαλατά, μπήκε να ιδή τούς Κυπρίους, οι όποιοι έμειναν πιστοί στη βασίλισσα και στο γιοί της. Τους εμπιστεύτηκε ποιος ήταν κι' από πού έρχταν και τούς διεβίβασε τις οδηγίες τής 'Ελεωνόρας. Κι' έξέτελεσε τόσο καλά τήν άποστολή του, ώστε λίγο καιρό μετά τήν έπιστροφή του στον πύργο, οι Κύπριοι έσηκώθηκαν σ' επανάστασι έδωξαν τούς Γενουσηίους και λύτεσαν τ' ό βασιλιά τους.

Η βασίλισσα, ένθυσιασμένη, άντ' άρκετα για άφωνα χρήματα τόν Δημήτρη. Αλλά τή στιγμή που τού τ' άδινε, εκείνος σήκωσε τ' ό μάτι του και τήν κύτταξε μ' ένα βλέμμα μελαγχολικό και παραπονιστικό.

Τότε ή βασίλισσα κατάλαβε ότι δεν ήταν για τ' ό χρήματα που ο νέος Κύπριος δέχτηκε να κινδυνεύσει τή ζωή του.

Και ή 'Ελεωνόρα έσκυψε προς τόν Δημήτρη και τού χαμογέλασε γλυκά. Δεν χαμογελούσε συχνά ή βασίλισσα αυτή και μάλιστα τόσο γλυκά...

Ο Δημήτρης έφυγε κρατώντας στον ώμο του μια στάμνα με γάλα...

Ο Δημήτρης έφυγε κρατώντας στον ώμο του μια στάμνα με γάλα...

Ο Δημήτρης έφυγε κρατώντας στον ώμο του μια στάμνα με γάλα...

Ο Δημήτρης έφυγε κρατώντας στον ώμο του μια στάμνα με γάλα...

Ο Δημήτρης έφυγε κρατώντας στον ώμο του μια στάμνα με γάλα...

Ο Δημήτρης έφυγε κρατώντας στον ώμο του μια στάμνα με γάλα...

Ο Δημήτρης έφυγε κρατώντας στον ώμο του μια στάμνα με γάλα...

Ο 'Ιωάννης, ό όποιος ήξερε τ' ό μίσος τής βασίλισσας εναντίον του, προσπαθούσε να κάνει ό,τι μπορούσε για να ξεφύγει απ' τήν εκδίκησή της.

Όστόσο στο τέλος έπεσε στα δίχτυα της. Μια μέρα τόν κάλεσε να γευματίσει μαζί της κι' εκείνος έκανε τήν άνοησία να δεχτή τήν πρότασι της.

Η βασίλισσα είχε διατάξει να στρώσουν τ' ό τραπέζι στο ίδιο τ' ό δωμάτιο, μέσα στο όποιο είχε σκοτώσει τόν άδελφό του.

Η βασίλισσα κι' ο κουινιάδος της άρχισαν να τρώνε. Μα έξαφνα ή 'Ελεωνόρα, ξεδιπλώνοντας μπροστά στα μάτια του ένα πουκάμισο άνδρικό, τόν ρώτησε:

—Τ' ό άναγνωρίζεις αυτό τ' ό πουκάμισο;

Ο 'Ιωάννης ρίγησε, γιατί είδε στο πουκάμισο κηλίδες αίματος. Ήταν τ' ό πουκάμισο που φορούσε ο άδελφός του τή νύχτα που τόν δολοφόνησε.

Και ο 'Ιωάννης τότε κατάλαβε ότι είχε φτάσει ή σειρά του να τόν σκοτώσει.

Κατά τις μαρτυρίες πολλών συγγράφων, τ' ό γυάλι δεν ήταν άγνωστο στους άρχιους.

Σύμφωνα με τόν Πλίνιο μάλιστα, ή έφευρεσία του έγινε στη Συρία και κατά τόν έξηχό τρόπο: Μερικοί έμποροι Φοίνικες κάποτε που δολοφονήθηκαν σ' ό δρόμο τού ποταμού Βήλου έθαψαν τόν γάμο φωτιά για να μαγειρέψουν τ' ό φαί τους.

Στο μέρος όμως αυτό έτυχε να ύπάρχει πυρίτις, λίθος και νίτρο, τ' όποια συγχωνεύθηκαν με τή σέβη κι' άποτελέσαν ένα μίγμα, τ' όποιο όταν εκρήσσει έγινε γυάλι.

Αν όμως και τ' ό γυάλι ήταν γνωστό από τήν παλαιότητα αυτή έποχή, δεν είχε μεγάλη διάδοσι... Τ' ό ποτήρι και τ' ό άλλα σκεύη κατεσκευάζοντο συνήθως από πολύτιμα μέταλλα, κατά τήν αρχαιότητα.

Τ' ό γυάλι στους Ρωμαίους άναφέρεται για πρώτη φορά από τόν Πλίνιο, ό όποιος λέγει ότι ή 'Αρχές τής Ρώμης κατεσκεύαζαν κάποτε τ' ό σκεύη κάποιου περσική, γιατί έφτιαχναν γυάλι, πράγμα που άπαγορεύταν από τήν αρχή. Μερικοί μάλιστα ιστορικοί προσθέτουν ότι τ' ό γυάλι αυτό άποκαταλάττηκε.

Κατόπιν όμως άναφέρεται, ότι στο 64 π. Χ. ο Αυτοκράτορας Νέρων πηλάωσε πολλά χρήματα για ν' άποκτήσει δυό μικρά γυάλινα ποτήρια, πράγμα που δείχνει ότι στην έποχή εκείνη δεν είχε προεβεί καθόλου ή βιομηχανία των γυαλιών.

Αργότερα, κατά τόν βαν γίονα, άναφέρεται ότι τήν Ιταλία κατεσκεύαζαν τ' ό γυάλι και ότι ο άρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνος προσέλασε ειδικούς τεχνίτες για να δώσουν αγία ή λεία ν' άποκτήσουν τ' ό παρόμοια τού μοναστηριού Γκιερμού.

Κατά τόν βαν γίονα, άναφέρεται ότι τήν Ιταλία κατεσκεύαζαν τ' ό γυάλι και ότι ο άρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνος προσέλασε ειδικούς τεχνίτες για να δώσουν αγία ή λεία ν' άποκτήσουν τ' ό παρόμοια τού μοναστηριού Γκιερμού.

Κατά τόν βαν γίονα, άναφέρεται ότι τήν Ιταλία κατεσκεύαζαν τ' ό γυάλι και ότι ο άρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνος προσέλασε ειδικούς τεχνίτες για να δώσουν αγία ή λεία ν' άποκτήσουν τ' ό παρόμοια τού μοναστηριού Γκιερμού.

Κατά τόν βαν γίονα, άναφέρεται ότι τήν Ιταλία κατεσκεύαζαν τ' ό γυάλι και ότι ο άρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνος προσέλασε ειδικούς τεχνίτες για να δώσουν αγία ή λεία ν' άποκτήσουν τ' ό παρόμοια τού μοναστηριού Γκιερμού.

Κατά τόν βαν γίονα, άναφέρεται ότι τήν Ιταλία κατεσκεύαζαν τ' ό γυάλι και ότι ο άρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνος προσέλασε ειδικούς τεχνίτες για να δώσουν αγία ή λεία ν' άποκτήσουν τ' ό παρόμοια τού μοναστηριού Γκιερμού.

Κατά τόν βαν γίονα, άναφέρεται ότι τήν Ιταλία κατεσκεύαζαν τ' ό γυάλι και ότι ο άρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνος προσέλασε ειδικούς τεχνίτες για να δώσουν αγία ή λεία ν' άποκτήσουν τ' ό παρόμοια τού μοναστηριού Γκιερμού.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΗΜΑ

Οι φιλάργυροι είναι άνάρετοι... για λόγους οικονομίας! Τ' ό βίτσιαν στο χέρι τους πολύ άκριβά!...

(Λούι Διγκουάν)

Μόνον οι φτωχοί πληρώνουν τ' ό χρέη τους, όχι όμως από υπερβολική τιμωρία, αλλά επειδή, αν δεν τ' ό πληρώσουν, πεινά... δεν τούς κάνουν πιστωσι!...

(Ανατόλ Φρανς)

Οι τραπεζίτες που κάνουν δολία χρεωκοπία δεν αυτοκτονούν στην έποχή μας. Η αυτοκτονία δεν είναι πια τής μόδας... Τ' ό πραγματικό ρεζόλβερ για έναν τραπεζίτη τής έποχής μας είναι... ο δόγμος τού Σιόη-ροδρόμου!

(Αλφρέδος Καπύς)

Τίποτε δεν ικανοποιεί περισσότερο μια γυναίκα απ' τ' ό να τής τρώη τ' ό χρέματά της ο φίλος της!

(Πιέρ Βέμπρε)

Αν θέλετε να καταλάβετε τήν άξία τού χρήματος, δανεισθήτε!

(Φρανκλίνος)

Δεν μπορεί να όνομαστή πλούσιος όποιος δεν ξοδεύει.

(Βισθενάργκ)

Φιλάργυροι ο λένε συνήθως: έκείνος που ξοδεύει τ' ό λεφτά του όπως τού άρσενι και σ' ό τ' ό έ-κείνος που τ' ό ξοδεύει όπως άρσενι τούς άλλους.

(Α. Ντεπρέ)

Όλοι οι άνθρωποι θέλουν να πλουτίσουν ξαφνικά, κι' όμως όλοι κάνουν πως περιφρονούν τούς νεοπλούτους.

(Σ. Ναζρέ)

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΚΗ

Η ήθικη είναι μόνο για τ' ό πολύ μικρά παιδιά και για τούς πολύ γέροντες. Τ' ό πολύ μικρά παιδιά τή μαθαίνουν, κι' οι πολύ γέροντες τή διδάσκουν!

(Ετ. Ρέυ)

Μια γυναίκα είναι ικανή να κάνει ή ανηθικότητα μόνο και μόνο για να τήν ενθαρρύνει να τή διηγηθή στην επιστήθια φίλη της!

(Αλφρέδ Καπύς)

Αν όλοι οι άνθρωποι άποφάσιζαν να γίνουν ήθικοι, έκαιτομέτρια άνθρωποι θα πέθαιναν τής πείνας!

(Ζωζέ Λιχτενπεργκ)

Δεν ήμολογώ κανέναν τ' ό έλαττώματά του παρά μόνον σ' εκείνους που τ' ό ξέρουν!

(Αλμ. Ποντίε)

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΤΡΟΥΣ

Κάθε γιατρός θεωρεί καλύτερα τ' ό δική του χάρμα.

(Γερμανική παροιμία)

Ο παθών είναι και γιατρός.

(Ελληνική)

Τους ανθρώπους τούς κάνει καλά ο Θεός, αλλά ο γιατρός βάζει τήν άμοιβή στην τσέπη του.

(Ιταλική)

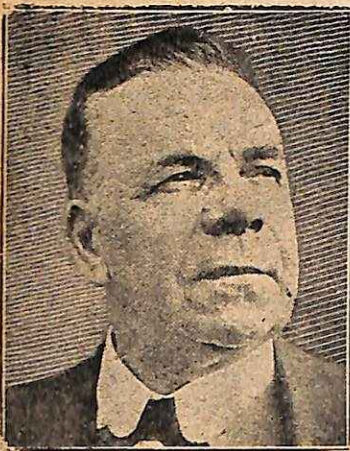
Κάθε άνθρωπος είναι ή τρελλός ή γιατρός.

(Ιρλανδική)

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΚΟΚΛΕΝ Ο ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ

Η μεγαλύτερη επιτυχία του. Ο θρίαμβος του «Συρανό ντε Μπερζέρ» Πώς προφήτευσε ο Κοκλέν το θάνατό του. Η τεραστία μνήμη του. Πώς ήξερε απ' έξω όλους τους ρόλους του. Η σταδιοδρομία του μεγάλου ηθοποιού. Το «Φουρνάρειο» που έγινε μεγάλος καλλιτέχνης. Η φιλανθρωπία του Κοκλέν. Η φιλία του με τον Κάιζερ. Η συμπιλίσις του με τον Γαμβέττα, κτλ.

Ο Κοκλέν.

ραμονή ακριβώς της προμερίας, πέθανε, κι' έτσι δεν μπόρεσε να πραγματοποιήσει το όνειρό του, να παίξει στον «Σαντεκλαίρ».

—Πόσους ρόλους ξέρετε απ' έξω, αυτή τη στιγμή; τον ρώτησε σε κάποια στιγμή μια κυρία.

—Πενήντα τρεις! απάντησε ο Κοκλέν, χωρίς να διστάσει ούτε στιγμή. «Όλοι φώναζαν τότε πως ήταν απίστευτο αυτό! Πενήντα τρεις ρόλους! Αδύνατον!»

Ο Κοκλέν όμως χαμογέλασε και είπε:

—Πηγαίνετε στη βιβλιοθήκη, διαλέξτε εκεί ένα υποτιθέμενο θεατρικό έργο από τα πενήντα τρία, στα οποία έχω παίξει ως τώρα, ανοίξτε το βιβλίο σ' όποια σελίδα θέλετε, πείτε μου μία φράση από το κείμενο και εγώ θα σας απαγγείλω άμέσως όλη τη συνέντευξη!

Έτσι κι' έγινε. «Όλοι οι καλεσμένοι πήραν από ένα βιβλίο, είπαν δια-

δοχικά από μία φράση του κειμένου στον Κοκλέν. Τότε εκείνος, χωρίς να τὰ χάσει καθόλου, άρχισε ν' απαγγέλλει τις επόμενες φράσεις όλων πών έγγων, ό ρ θ ό τ α τ α, χωρίς να κίνη ούτε ένα λάθος! Κι' έτσι απέδειξε πως θα μπορούσε θαυμάσια να παίξει απ' έξω έναν οποιοδήποτε ρόλο από τα πενήντα τρία έργα του ρεπερτορίου του.

Η καταγωγή του Κοκλέν ήταν πολύ ταπεινή. Ο πατέρας του είχε φούρνο σ' ένα μικρό χωριό, κοντά στο Παρίσι. Τον γιού του Κωνσταντίνον είχε από μικρό στο μαγαζί του για να τον βοηθή στη δουλειά του. Ο νεαρός Κοκλέν όμως ελάτρευε το θέατρο. Κάθε βράδυ, μόλις τελείωνε τη δουλειά του, έβγαζε τη λευκή στολή του φουρνάρη και φορούσε τα «καλά» του, τραβούσε για το θέατρο του χωριού, όπου έδιναν παραστάσεις διάφοροι Παρισίνοί θίασοι στις τ ο υ ρ ν έ τους.

Ένα βράδυ, το νεαρό φουρνάρηπουλο είδε και χειροκρότησε τη μεγάλη τραγωδία Ραχίλ στην «Αδριανή Δεκουβέρ».

Ο νεαρός Κοκλέν ένθου-

σιάστηκε τόσο από την παράστασή αυτή, ώστε αποφάσισε να γίνει ηθοποιός. Και την άλλη μέρα κιάλας, χωρίς να χάνει καιρό, ανακοίνωσε την απόφασή του στον πατέρα του.

Ο πατέρας του, αν και άνθρωπος του λαού, δεν είχαν εν τούτοις σκουριασμένες ιδέες και έστειλε άμέσως τον γιού του στο Παρίσι, όπου, ύστερ' από λίγα χρόνια, ο νεαρός Κοκλέν δοξάστηκε.

Ο Κοκλέν ντεπουτάρεσε για πρώτη φορά στο θέατρο σε ηλικία είκοσι χρόνων. Άμέσως δέ, από την πρώτη του εμφάνιση, επεδιήθη και όλη η σταδιοδρομία του δεν ήταν παρά μία σειρά θριάμβων. Μέσα σε λίγον καιρό έγινε ο λατρευτός καλλιτέχνης τόνον της «καλλιτείας» όσον και των θεωρειών...

Ο Κοκλέν έπαιζε, φυσικά, και απήννελε κατά τον παλιό τρόπο. Δεν ήταν καθόλου συγχρονισμένος στο παίξιμό του. Τις καινοτομίες, άλλωστε τις αντιπαθούσε.

«Όλο το παίξιμο του ηθοποιού πρέπει να συγχρονώνεται: σ τ α μ α τ ι α, στο βλέμμα! συνήθιζε να λέει. Η έκφρασις του βλέμματος είν' αυτή που συγχρατεί το κοινόν και που συγκαρτώνει το ενδιαφέρον του. Όταν το βλέμμα άτονήσει, όταν ο ηθοποιός αφαιρεθεί, όσο καλά κι' αν απαγγείλει το κείμενό του, κανένας δεν θα τον προσέξει. Το ενδιαφέρον του κοινού θα έχη πειά ούσει...»

Ο συνάδελφός του Τιρόν, συνήριζε να λέει:

«Ο Κοκλέν είναι γιός φούρναρα. Αυτό φαίνεται άμέσως... Δεν άρκει να μελετά τον ρόλο του, θέλει να τον ζ υ μ ω σ η κιόλας...»

Ο Κοκλέν απήγγελλε με σόμφο και άριμονικά. Δεν χώνευε το κρεαλιστικό παίξιμο, το άπλο και φυσικό παίξιμο που είχαν εισαγάγει πρώτος στο Γαλλικό θέατρο ο Άντουάν.

Το θέατρο, συνήριζε να λέει, είνε ή π α ρ η γ ο ρ ι α τ η ς ζ ω ή ς, δεν είνε ή ίδια ή ζωή. Το θέατρο είνε όνειροπόλημα, δεν είνε πραγματικότητα!

Ο Κοκλέν όμως δεν ήταν μόνο μεγάλος ηθοποιός, ήταν και μεγάλος φιλόσοφος. Λίγον καιρό πριν πέθανε ίδρυσε τον «Όικο των Άπομύχων Ηθοποιών», που είχε προορισμό της μετεχειρίζοντο ως λιμάνι το Γαύρειο.

Η Νάξος σ' αρχαία χρόνια έσπερειτο λιμανιό και οι κάτοικοί της μετεχειρίζοντο ως λιμάνι το Γαύρειο.

Τα έχαινια του «Όικου» αυτού έγιναν με μεγάλη επιστημότητα. Παρουσιάζονταν το ύπουργικό συμβούλιο, ο πρόεδρος της δημοκρατίας Φαλιέρ και όλοι της Επιστήμης των Γραμμάτων και των Τεχνών του Παρισιού.

Τα έχαινια του «Όικου» αυτού έγιναν με μεγάλη επιστημότητα. Παρουσιάζονταν το ύπουργικό συμβούλιο, ο πρόεδρος της δημοκρατίας Φαλιέρ και όλοι της Επιστήμης των Γραμμάτων και των Τεχνών του Παρισιού.

Ο Κοκλέν, καθώς είπαμε και προηγούμενως, ήταν επιστήμιος φίλος

Ο Κοκλέν στους διαφόρους ρόλους του.

Τόσο μεγάλη ήταν η επιτυχία του «Συρανόν», ώστε παίχτηκε περισσότερες από 500 φορές στη σειρά. Στην έκταστη μάλιστα παράστασι, η διεύθυνσις του θεάτρου επρόσφερε στους θεατές λουλούδια και γλυκά... Μέχρι της 104ης παραστάσεως, η εισπραξία άνηρχοντο σ' ένα εκατομμύριο προπολεμικά φράγκα. Στο τέλος δέ του χρόνου, η εισπραξία του «Συρανόν» είχαν περάσει τα δυομιση εκατομμύρια.

«Υστερ' από τόν θρίαμβό του στον «Συρανόν», ο Κοκλέν περίμενε άνυπόμονα να παίξει στον «Σαντεκλαίρ» το νέο έργο του φίλου του Ροστάν, ο οποίος προώριζε άποκλειστικώς γι' αυτόν το ρόλο του πρωταγωνιστού. Έπειτα, άφοδ έπαιζε και στο «Σαντεκλαίρ» άκούευσεν ν' άποσυρθή πειά απ' τη σκηνή.

Ο Ροστάν έποίησε τέλος το τόσο άνυπόμονα άναμενόμενο έργο του και άρχισαν η πρόβες. Ο Κοκλέν μελετούσε με πάθος τον ρόλο του, αν και μια παράξενη προαίσθησι τον είχε κυριεύσει. Τώρα, που η μέρα της «προμερίας» την οποία περιμενε με άγωνία τόσο καιρό πλησίαζε, κάτι του έλεγε μέσα του ότι ένα άπρόοπτο γεγονός δεν θα τον άφινε να πρωταγωνιστήσει.

Μία μέρα, στις παραμονές της προμερίας του «Σαντεκλαίρ», ο Κοκλέν είπε κοινώντας μελαγχολικά το κεφάλι του, στον πιστό του Έγγλέζο καμαριέρι:

—Θά θής, φίλε μου Ζίλλετ, ότι δεν θά παίζω τον Σαντεκλαίρ!

Πράγματι δέ, η φράσις του αυτή υπήρξε προφητική.

«Υστερ' από λίγες μέρες, την πα-

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Η τρελλή νεανική ζωή του Τιμων. Η διασκεδάσις του και τα συμπόσια του. Πώς κατεσπατάλησε την τεραστία περιουσία του. Η άχαριστία των φίλων του. Ένα πρωτότυπο συμπόσιο. Ο Τιμων σπάξει τα πιάτα στα κεφάλια των συνδαιτημένων. Πώς έγινε μισάνθρωπος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Τιμων, ο γνωστός με την επωνυμία Μισάνθρωπος, δεν είνε πρόσωπο μυθιστορηματικό, όπως ίσως θα νόμιζετε. Έζησε πρό εχθροσίπεντα περπου αιώνων στην Αθήνα και πολλοί από τους αρχαίους συγγραφείς κάνουν εύρητο λόγο γι' αυτόν στα έργα τους.

Γεννήθηκε στην Άττική, στο δήμο Κολυττού, κατά το 440 π. Χ. από πατέρα εξαιρετικά πλούσιο, ο οποίος πρόντισε να του δώσει πρώτης τάξεως μόρφωσι. Όταν ο Τιμων μεγάλωσε κάπως, ο πατέρας του πέθανε, αφήνοντάς του δόλοκληρη την περιουσία του, την οποία εκείνος άρχισε να κατεσπαταλά σε συμπόσια και διασκεδάσεις με τους φίλους του.

Αλλά οι φίλοι του ήταν ταπεινοί κάλακες, οι οποίοι δεν έννοιαν γι' αυτόν κανένα φιλικό αίσθημα. Του έκαναν μόνο το φίλο, γιατί απέδιδαν στα συμπόσια, στα οποία τους καλούσε κάθε τόσο και στα χρήματά του, τα οποία μοιραζόταν γενναϊάδωρα μαζύ τους.

Το χάκο εντωμεταξύ, οι συγγενείς του Τιμων προσπαθούσαν να του άνοιξουν τα μάτια και να του δείξουν την αλήθεια. Αυτός εξακολουθούσε να μένει τυφλός στις υποδείξεις τους και δεν έδινε κανένα σημασία στις συμβουλές των.

Στο τέλος όμως, ύστερ' από τόσες διασκεδάσεις και άσωτες, τα χρήματά του άρχισαν να εξαντλούνται και τα οικονομικά του να κλονίζονται. Έν τούτοις ο Τιμων εξακολουθούσε την προηγούμενη ζωή του, με την έλπίδα ότι κι' αν κατεστρέφετο έντελώς οικονομικώς, θάβρισκε άμέσως την παράνομη ύποστηρικτάς του όλους τους συντρόφους των γλεντιών του και των συμποσίων του.

Πράγματι, έπειτ' από λίγο καιρό, όλα τα χρήματα του Τιμωνός σωθήκαν. Τότε, για να ξελητρώσει τους δανειστάς του, άπευδύθηκε στους πολυαριθμούς φίλους του, με τη θεατικότητα ότι, ύστερ' απ' τις ύποχρεώσεις που του είχαν, θα του άνοιγαν πρόθυμα τα θαλάμιά τους. Μά, αλλόπως, έλοι τον άκουσαν μ' άδιαφορία και του γύρισαν τις πλάτες τους, χωρίς να του δώσουν τίποτε.

Αναφέρεται μάλιστα σχετικώς, όταν οι άθην φίλοι του Τιμωνός, είδαν τους δούλους του να πηγαίνουν στα σπίτια τους, ύπεδσαν ότι τους έφεραν, όπως πάντα, δώρα και βγήκαν να τους ύποδεχτούν με προσομμία. Όταν όμως έμαζαν την αλήθειή αιτία της επισκέψεώς των, ότι δηλαδή ο κύριός των τους είχε στείλει για να δανειστή χρήματα, έλλαξαν άμέσως

στάσι. Ένας απ' αυτούς μάλιστα φιλοδώρησε τον ύπνρετή μ' ένα νόμισμα για να πη φέμματα στον κύριό του ότι δεν τον βόηκε στο σπίτι του. Ένας άλλος πάλι δικαιολογήθηκε ότι, επειδή είχε διαβάσει άλλου τα χρήματά του, δεν μπορούσε να τον βοηθήσει. Μερικοί τέλος έδιωξαν κακήν κακώς τους ύπνρετες.

Όταν ο Τιμων είδε τους ύπνρετες του να γυρίζουν με άδειαν χέρια και έμαθε τις άπαντήσεις των φίλων του, αποφάσισε να τους εκδικηθή και σφίστηκε ένα έυπνο τέχνασμα. Τους προσκάλεσε σε συμπόσιο, άφίνοντας

παράσιτο, πεινασμένοι λίκτοι, άδάρη της κοινωνίας! Νά σας θρούν έλεις ή άρρώστεις που παιδεύουν τους ανθρώπους και τὰ ζωα και νά σας σκεπάσει ή λεπρά από το κεφάλι ως τὰ πόδια!...

Ο Τιμων παρεφρόνησε! είπαν οι φίλοι του. Χτες μάς έοργνε διαμαντικά, αύριο θά μάς ερίγνη πέτρες!...

Έπειτ' από το περίεργο αυτό συμπόσιο, ο Τιμων άποσύδθηκε σ' ένα ερημικό μέρος, έξω από την Αθήνα, όπου περνούσε τον καιρό του με πόψεις και μετάνοια και όπου δεν δεχότανε να ιδή κανένα, γιατί μισούσε δόλοκληρο το ανθρώπινο γένος. Όταν τυχάνε να περάση κανένας άνθρωπος από μπροστά του, ή τοίχες του σηκώνόντουσαν δόλοφες κι' από το στόμα του έδχαναν λόγια τρελλού.

Όταν κάποτε ο Αλκιβιάδης, τον οποίον είχαν τιμωρήσει άδικα οι συμπατριώτες του, απείλησε να καταλάβη τας Αθήνας, οι Αθηναίοι τραχημένοι έστειλαν πρέσβεις στον Τιμωνα και τον παρακάλεσαν να γυρίση πίσω στην πόλι για να πύ σωθή από τον κίνδυνο, με την ύπόσχεσι ότι θα τον εξέλεξαν άρχοντά τους. Ο Τιμων τους άπάντησε τότε ότι εκεί που ζούσε τώρα, ύπνρεχε μια συκιά κι' ότι έποιος ήθελε να κρεμαστή έπρεπε να πείξη το γονιγορώπερο, γιατί δεν θάβρισκε καλύτερη κρεμάλα!

Σχετικώς με το τέλος του παραδόξου αυτού Αθηναίου λέγεται ότι κάποτε που έπεσε και γρύπησε στο πόδι, δεν θέλησε να καλέση γιαντρώ, αλλά έφρσε άπεριποίητη την πληγή του ως όπου έπαθε από γάγγραινα και πέθανε. Άπάνω στον τάφο του άφρσε έντολή να του γραφή το άκόλοιο έπιγράμμα:

Κοίτομαι εδώ με τη βαρεία ψυχή μου (άπορρημένη),

μα δέ θά μάθη σ' όνομά μου ένείνος (που διαβαίνει).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο ΤΑΝ το φορέο που μετέφερε το Θεόφιλο έφτασε σε μία πλατεία λεωφόρο, παράλληλη στην προκυμαία του Βοσπόρου, στάθηκε. Ο βασιλόπαις πήδηξε απ' αυτό κι' αφού διέταξε τους ακολουθούς του να τον περιμένουν, απομακρύνθηκε, ακολουθώντας ένα λουλουδιασμένο μονοπάτι.

Δεξιά κι' αριστερά του απλωνόντουσαν οι απέραντοι κήποι, πραγματικοί παράδεισοι, των μεγαλοπρεπών επαύλων των πλουσιωτέρων αρχόντων της πρωτεύουσας. Τ' ανέλειψαν τραγούδια των πουλιών μέσα στα δέντρα έμμιγαν με το μακρινό φλόισδο των κυμάτων. Μυρωμένες πνοές εγγύμιζαν την αέρα και ή έσπερα, έπεφτε σιγά-σιγά, γλυκειά, απαλή, γαλήνια, γεμάτη όνειρα και χάδια...

Ο πόνος που φύληζε μέσ' στην καρδιά του Θεόφιλου, γινόταν τώρα κι' αυτός γλυκός... Η όψη του ε'χε περάσει πειά και τον είχε διαδεχτεί μι' απροσδιόριστη ολίσθη, που έκανε κάθε τόσο τα δάκρυά του ν' α'νεβαίνονταν στα μάτια του... Καθώς ήταν τώρα μόνος και δεν τον έβλεπε κανείς, τ' άφινε να κυλούν, νοιώθοντας έτσι μι' μεγάλη ανακούφιση...

Κανείς άλλος δεν φαινόταν μέσα στο στενό μονοπάτι... Οι θρόνοι της πόλεως έφταναν ως εκεί σαν μι' άριστη μακρινή βοή... Ο Θεόφιλος προχωρούσε χωρίς καμιά προφύλαξη κι' όταν έφτασε στην άλλη σχεδόν άκρη του έρμηικού δρόμου, εκεί που τελείωνε στη θάλασσα, στάθηκε...

Μπροστά του όρθωνόταν τώρα ένα ολόλευκο μαρμαρόχτιστο παλάτι που οι έξωστες και τα δώματα της προσέφευγαν τον ύψωνόντουσαν πάνω απ' την θάλασσα... Από τις άλλες πλευρές το περιστοιχίζε ένας απέραντος πυκνός κήπος, φραγμένος με κιγκλί-δωματα... Ψυχή δεν φαινόταν πούθενά, ούτε κανένας θρόνος έφτανε απ' την μεγαλοπρεπή αυτή έπαυλη που φαινόταν σαν άκατοίκητη.

Ο Θεόφιλος προχώρησε ως το κιγκλίδωμα του κήπου και κύτταξε προσεχτικά μέσα... Μά δεν είδε τίποτα... Άρχισε τότε να φέρνει γύρω τον κήπο, κυττάζοντας διαρκώς μέσ' απ' τις κιγκλίδες σαν να περίμενε από στιγμή σε στιγμή ν' αντικρύσει μέσ' απ' αυτές, στο φόντο των σκοτεινισμένων παιά δέντρων, κάποια αθήρια και φευγάλα όντασια.

Έξαφνα βρέθηκε μπρός σε μι' μικρή πορτούλα του κήπου. Μά κατάπληξι του είδε πως ήταν άνοιχτή... Σίγουρα οι κηπουροί θα είχαν ξεχάσει να την κλείσουν...

Ο Θεόφιλος διάταξε μι' στιγμή. Μά έπειτα, αποφασιστικά δρασκελίσσε το παραπόρτι και μπήκε μέσα στο πάροκο...

Αν και δεν υπήρχε φόβος να τον ιδή κανείς, προχωρούσε με προσήλα-ξε κάτω απ' τις σκιές των μεγάλων δέντρων, νοιώθοντας κάποιο άριστο προσήλασμα να του σφίγγει την καρδιά του...

Μά έξαφνα στάθηκε άπτοια και άπορηστικέ με προσήλα...

Κάποιο τραγούδι, σιγανό μ' άπειρα μελωδικά, έφτανε ως τ' αυτιά του...

Ποιός τραγουδούσε μέσα στην άπαραντη γαλήνη της θαλασσίας και του έρμηικού προσήλατου...

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η φωνή ήταν γυναικεία κι' όσο ύψωνόταν, τόσο κοντύτερα ακουγόταν από το Θεόφιλο...

Τα λόγια του τραγουδιού ξεχώριζαν τώρα στ' αυτιά του. Ήταν ένα τραγούδι, γεμάτο μελαγχολία και παράπονο που έλεγε:

Ήθελε ή στιγμή να χωριστούμε για πάντα...

Εσύ θ' ακολουθήσεις το δρόμο της ζωής...

Κ' εγώ θα πάω το στενό και δύσδο- (το μονοπάτι)...

Ήθελε ο καιρός του χωρισμού, του χαιρέ έφτασε ή ώρα... Χαιρέ λοιπόν, χαιρέ λοιπόν, χαιρέ για πάντα, άγάπη!...

Μά ποιά τραγουδούσε λοιπόν;... Ποιά;... Ποιά;...

Ποιά μπορούσε να τραγουδά μέσα στον κήπο της Κασσιανής, έκτος απ' αυτή την ίδια;...

Ο Θεόφιλος έφερε το χέρι του στην καρδιά του, για να συγκρατήσει τους χτύπους της...

Και το τραγούδι αυτό τί έσήμαινε;

Σας... σεις εδώ! φώναξε ή Κασσιανή

Σε ποιόν άπευθυνόταν;...

Μήπως σ' αυτόν τον ίδιο;... Όχι! βέβαια, γι' αυτόν ήταν το τραγούδι της, αυτόν άποχαίρετοσε...

Προχώρησε άκόμα μερικά βήματα και, να έξαφνα, εκεί, κάτω απ' το άσημένιο φως του φεγγαριού που μόλις είχε άνατείλει, αντίκρουσε την ό-πτασία που όνειροπολούσε προηγουμένως...

Αίθερια, όνειρώδης, ιδανική, ή Κασσιανή, γιατί αυτή ήταν, προχωρούσε άνάμωσ' από τα φυλλώματα και τραγουδούσε...

Νά, άκούμπησε τώρα στον κορμό ενός μεγάλου δέντρου, συνεχίζοντας πάντα το θλιμμένο της τραγούδι...

Λίγα μέτρα τη χωρίζαν απ' το Θεόφιλο, του όποιο την παρουσία ούτε καν είχε ύποψιαστεί...

Η Κασσιανή, ύψωνοντας το κεφάλι της προς τον ούρανό, επανέλαβε την τελευταία στροφή του τραγουδιού της:

Χαιρέ λοιπόν, χαιρέ λοιπόν, Χαιρέ για πάντα, άγάπη!...

—Όχι!... Όχι!... φώναξε ο Θεόφιλος, τρέχοντας και γονατίζοντας:

μπροστά της.

Η νέα έβγαλε μι' λεπτή κραυγή και τραβήχθηκε φοβισμένη... προς το περιστύλιο του μεγάρου...

Μά άμέσως άναγνώρισε το Θεόφιλο και στάθηκε με κάποια κρυφή χαρά, ψιθυρίζοντας:

—Σεις!... Σεις εδώ;

Εκείνος έτρεξε κοντά της, έπηρε το χέρι της και το έφερε στα χείλη του με πάθος.

Έπειτα, προσπαθώντας να δώσει σταθερό τόνο στη φωνή του που έ-τραινε, είπε:

—Ναι!... Εγώ είμαι!... Μά συγχαίρετε που σάς έκανα να τρυμάζετε. Μά έπεσε όπωσδήποτε να σάς ιδώ...

—Επ'επε να σάς δώ... για να σάς σώσω... να προλάβω το άνεπινέρωτο...

Η Κασσιανή στεκόταν μπροστά του σιωπηλή...

Ήθελε κάτι να του πη, κάτι να του άπαντήσει, μά δεν εύρισκε δύναμη ούτε να σκεφτεί, ούτε να μιλήσει... Προσπαθούσε να πνίξει μέσα στα βόθρη του άκουτό της τόν έρωτά της, μά καταλάβαινε ότι το τραγούδι της την είχε προδώσει...

—Δικής σας έμπνεύσεως ήταν το τραγούδι που τραγουδούσατε πρό όλ-λου; τη ρώτησε ο ποιητής σαν να είχε μαντέψει τη σκέψη της. Πρέπει να είναι δικό σας, γιατί ούτε το έχω άκούσει άλλη φορά, ούτε το έχω διαβάσει πουθενά!

Η Κασσιανή θά ήθελε ν' άρνρηθί, μά άγνοούσε τι θα πη ψέμμα... Γι' αυτό έδίστασε λίγο κι' έπειτα, χα-μυλώνοντας τα μάτια της, άπάντησε:

—Ναι... Μού άρσισε να γράφω- τις ώρες της σχολής μου, στίχους...

Είχε μι' από τις πιο εύχαριστες ά-σολίες μου...

—Τό έρω, είπε ο Θεόφιλος. Μού τ' είπαν... Μού είπαν άκόμα πως τα ποιήματά σας ε'ινε άσύγκριτα για την άγνή τους έμπνευση... Θά ήθελα πολύ να τα διάβαζα...

—Όχι!... έκανε ή Κασσιανή. Είνε πράγματα που μόνο έμένα την ίδια ενδιαφέρουν... Για τους άλλους δεν έχουν καμιά σημασία...

—Όποτε με συγκαταλέγετε και μέ-να μεταξύ των άλλων, φώναξε ζωη-ρά ο Θεόφιλος, παίροντάς της πάλι το χέρι και κυττάζοντας την στα μάτια.

Η Κασσιανή ταράχτηκε... Δεν ή-ξερε τι ν' άπάντησει... Η θέσις της ήταν πολύ δύσκολη... Τό αίσθημά της πάλευε μέσα της με την άπόφαση που είχε λάβει, άπόφαση σταθερή και ά-μετάκλητη.

—Μά έσείς ξεχωρίζετε απ' όλους, άπάντησε, ύστερ' από λίγη σκέψη.

—Γιατί είμαι ο διάλογος του θρό-νου; προσήλασε με πικρία ο Θεό-φιλος.

Η Κασσιανή συγχινήθηκε απ' τον τόνο της φωνής του και έντελώς άν-όθευα, χωρίς να σκεφθεί καθόλου αυτή τη φορά, το άπάντησε:

—Όχι!... Όχι!... Όχι γι' αυτό.

—Αλλά... ρώτησε μ' άγωνία ο βασιλόπαις.

Μά ή νέα, καταλαβαίνοντας ότι ή άπάντησις της θα ίσοδυναμούσε με ό-μολογία της αγάπης της, έσώτασε...

(Ακολουθεί)

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένα νέο όπλο άμύνης κατά των κακοποιών. Τό περίστροφο με τα δακρυγόνα άέρια. Ένας παράδεξος χορός στο Λονδίνο. Πώς θα ε'ινε ή μόδα μετά πέννητα χρόνια. Ένας παράδεξος άνταλλαγή. Τό φρικώδες πάθημα ενός μικρού Σέρ-βου. Πώς, αντί να του βγάλουν τό δόντι, του έβγαλαν τη γλώσσα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάποιος Άμερικανός βιομήχανος ό-πλοποιάς έπενόησε και κατεσκεύασε τελευταία ένα άποτελεσματικό όπλο άμύνης εναντίον των κακοποιών. Τό όπλο ε'ινε καταλήλτοτα για όσους άπευθύνονται τα άμαρτα. Τό νέο όπλο ε'ινε ένα είδος περιστόφου με τρεις κάγκες στη σειρά, όπως δείχνει ή φωτογραφία που δημοσιεύουμε. Στην θαλάμη της κάθε κάγκες χωράει από μι' α σφαίρα. Η σφαίρες όμως αυτές δεν ε'ινε ούτε μολυβένιες, ούτε νικέ-λινες, αλλά γυάλινες, σε σχήμα ά-υπούλλας και περιέχουν δακρυγόνα άέρια. Έτσι, μόλις πιέσει κανείς τη σκανδάλη, εξακοντίζονται προς τον στόχο και ή τρείς άμυλλές, των ό-ποιων τα άέρια ε'ινε άρκετά για να φέρουν δάκρυα και να τυφλώσουν γι' άρκετή ώρα μι' ολόκληρη διμοιρία ανθρώπων!

Την παραμονή της τελευταίας προ-τοχρονιάς, δόθηκε στο Λονδίνο ένας μεγάλος κοσμικός χορός που είχε τό εξής χαρακτηριστικό: Όλες ή καλε-σμένες κυρίες είχαν παρακληθεί να φορούν τουαλέτες και καπέλλα. τα όποια, κατά την γνώμη τους, θα ε'ινε της μόδας έπειτα από πέννητα χρό-νια, δηλαδή τό έτος 1982. Φαντάζε-ται λοιπόν κανείς τι παράξενα σχή-ματα που είχαν ή τουαλέτες και τα καπέλλα των κυριών που είχαν ή καλεσμένες του χορού αυτού. Για να λάβει κανείς μι' άιέα, άρκεί να κυ-τάξει την σκετική εικόνα που δημοσι-εύουμε στη σελίδα αυτή και ή όποια παριστάνει τό τεράστιο καπέλλο μι'ας Λονδρέζας άριστοχράτιδος.

Από όλα τα άγρια ζώα και που-λιά, τό πιο περιζήτητο και τό πιο ά-κοιρό ε'ινε ο άετός. Κι' αυτό, γιατί δεν ε'ινε καθόλου εύκολο να πιάνει κανείς ζωντανό έναν άετό, έστω και τραυματισμένο. Και ψυχροπαγώντας άκόμα, ο άετός θα καταξείριστι με τα ισχυρότατα νύχια του και με τό τορμερό σάμφορ του τον κυνηγό που θα πολιούσε να τον πλησιάσει. Όσο δε τραυματισμένος και έν ε'ινε, θα πετάξει όπωσδήποτε για να φθάσει ως τα άπρόσιτα θρονά όπου έχει την φω-λιά του. Έπίσης ε'ινε σχεδόν αδύνα-το να φθάσει κανείς ως την φωλιά του βασιλέως των πουλιών, για να κλέψι τους νεοσσούς του. Γι' αυτό οι ζωολογικοί κήποι των διαφόρων πρωτευουσών πληρώνουν κολοσιαία ποσά όσάκις τους δίδεται ή εδκαίρια ν' άγοράσουν έναν ζωντανό άετό. Τε-λευταία, κάποιος Ιταλός κυνηγός άλ-πινιστής, ε'ινε την έξαιρετική τύχη να πιάνει με παγίδα ζωντανό και χωρίς καν να τον τραυματίσει τον άετό. ο όποιος φάνετι στην φωτο-γραφία που δημοσιεύουμε. Τόν άετό λοιπόν αυτό τον πόδησε αντί 15 χιλ. λιρετών, 60 δηλαδή χιλιάδων

δραχμών, στο Ζωολογικό Κήπο της Ρώμης!

Ένα άμήμητο περιστατικό, πρωτο-φανές στα θεατρικά χρονικά, συνέβη πρό όλίγων ήμερών στον δόκτορα Μπέαρ, τον διευθυντή ενός από τα τρία μεγαλύτερα θέατρα της Βιέν-νης. Μιά μέρα έλαβε ένα γράμμα ά-πό κάποιον άγνωστό του κύριο, ο ό-ποιος του έγραφε τα εξής:

«Είμαι μανιώδης θεατρόφιλος και τακτικώτατος θαμών του θεάτρον σας. Μάθετε λοιπόν ότι έχω ένα αυ-τοκίνητο μεταχειριμένο, που βρίσκε-ται σε πολύ καλή κατάσταση και πόν δεν ξέρω τί να τό κάνω, επειδή τε-λευταίως άγόρασα καινούριο αυτο-κίνητο. Γι' αυτό σάς προτείνω να κάνουμε άλλαγή: Έγώ θα σάς στεί-λω τό αυτοκίνητό μου μαζί μ' ένα έγγραφο, διά του όποιου θα δηλώνω ότι σάς τό χαρίζω, και σεις ε'ιν άν-τάλλαγμα θα μου στείλετε ένα καρνέ ε'ισιτηρίων για όλες-τις παραστάσεις της σεζόν, δηλαδή από μι' άδει κά-θε βράδυ».

Ο δόκτωρ Μπέαρ έγέλασε όταν έ-διάβασε την πρωτότυπη αυτή πρότα-σι. Για ν' άστεινεθί δέ, από συμφώ-νου με τους πρωταγωνιστάς του θεά-τρον του, στους όποιους ε'ιόδιδασε τό γράμμα, έκανε μι' άπάντησι στον ά-γνωστο επιστολογράφο και του έλεγε ότι δέχεται την άλλαγή. Φυσικά έ-νόμιζε ότι έπρόκειτο περί άστείου κά-ποιου φαρσέρ. Φαντάζεστε όμως την έκπληξι του, όταν την έπομένη πα-ρουσιάστηκε στο γραφείο του ένας σωφέρ με οικόστολη πλουσίου σπιτιού, ο όποιος του παρέδωσε ένα φάκελλο και του είπε ότι τό αυτοκίνητο ήταν απ' έξω και ότι περίμενε να πάρη τό καρνέ των ε'ισιτηρίων. Ο δόκτωρ Μπέαρ άνοι-ξε τον φάκελλο κι' εύ-ρηκε μέσα ένα δωρη-τήριο αυτοκινήτου, συν-τεταγμένο με όλους τους νομίμους τύπους. Δεν ήξερε τί να κάνει, αλλά οι πρωταγωνιστάι του δεν το άφησαν καιρό να πολυσκερδή. Κατέβηκαν όλοι έν σώ-ματι, μπήκαν στο αυ-τοκίνητο κι' έφυγαν να κάνουν ένα περίπατο για ανά τό δοκιμάσουν». Έτσι ο διευθυντής του θεάτρον παρέδωσε στο σωφέρ ένα καρνέ ε'ισιτηρίων κι' έγινε ιδιοκτήτης του αυτοκινή-του.

Όσοι ταξιδεύουν στη Γιουγκο-σλαβία και τους πιάσει έξαφνα πονό-δοντας, καλά θα κάνουν να μην κα-ταφύγουν σε κουρέα για να τους θγά-λη τό πονεμένο δόντι. Έδώ και με-ρικές βδομάδες, σε κάποιο χωριό κον-τά στο Βελιγράδι, ένα μικρό παιδάκι πέντε έτών υπέφερε φοβερά απ' τα δόντια του. Ο πατέρας του, αφού εί-δε ότι πήγαιναν χαμένα όλα τα για-τροσόδια που μεταχειρίζονται οι χω-ρικοί σε τέτοιες περιστάσεις, τό πήρε και τό πήγε στον κουρέα του χωριού, ο όποιος, όπως πολλοί κουρέι των έ-παρχιών, έκανε και γοέη ποικατικού όδοπογιατρού. Άλλά, όταν έβαλε την τανάλια του στο στόμα του μικρού, αντί να πιάνει τό πονεμένο δόντι, έ-πιασε την γλώσσα του. Τό καιμένο τό παιδί άγριζε να σπαρτάρει και με θορυά βογγητά ν' άνασταζέται.

Ο κουρέας θυώε που δεν είχε αντι-ληφθεί τό λάθος του και ο πατέρας του παιδιού, νόμισαν ότι ή φωνή του άφείλοντο στον πόνο που προξενούσε ή εξαγωγή του δοντιού και δεν έδω-σαν σημασία. Έξέ άλλου τό παιδάκι δεν μπορούσε να μιλήσει, άρα ό ήταν πιασμένη ή γλώσσα του, και να τους πη τί συνέβαινε. Έτσι ο κουρέας προάβωσε με όλη την δυνάμη του. Στο τέλος ή τανάλια βγήκε και ο πατέ-ρας του δυστυχισμένου μικρού είδε υέ-σα σ' αυτήν τη γλώσσα το παιδιού του κυμαίνε... Άντι δοντιού ο κου-ρέας είχε θγάλει την γλώσσα!...

Τό περιστόφο με τις τρείς κάγκες που ε'ινε ξένος δακρυγόνα άέρια.

Πώς θα ε'ινε τα γυναικεία κα-πέλλα μετά 50 χρόνια!

Ο άετός που πουλήθηκε αντί 60 χιλ. δραχ. στον Ζωολογικό Κήπο της Ρώ-μης.

Τό αυτοκίνητό μου μαζί μ' ένα έγγραφο, διά του όποιου θα δηλώνω ότι σάς τό χαρίζω, και σεις ε'ιν άν-τάλλαγμα θα μου στείλετε ένα καρνέ ε'ισιτηρίων για όλες-τις παραστάσεις της σεζόν, δηλαδή από μι' άδει κά-θε βράδυ».

Τό λευκό δέρμα φανερώνει ζωηρό πνεύμα και άγνή χαρακτήρα.

Τό κήρυνο και σκοτεινόχραιο δέρ-μα μαρτυρεί αντίληψη βαθεί, αλλά χαροκτήρα μελαγχολικό, μονότονο και έλάχιστα κοινωνικό.

Τό όχρρό, αλλά καθαρό χρώμα μαρ-τυρεί ψυχική ραθυμία, αλλά καλή καρδιά. Τό κόκκινο όμως φανερώνει όργιλο, παράφορο και άστατο χαρ-ακτήρα.

Τό λευκό δέρμα φανερώνει ζωηρό πνεύμα και άγνή χαρακτήρα.

Τό κήρυνο και σκοτεινόχραιο δέρ-μα μαρτυρεί αντίληψη βαθεί, αλλά χαροκτήρα μελαγχολικό, μονότονο και έλάχιστα κοινωνικό.

Τό όχρρό, αλλά καθαρό χρώμα μαρ-τυρεί ψυχική ραθυμία, αλλά καλή καρδιά. Τό κόκκινο όμως φανερώνει όργιλο, παράφορο και άστατο χαρ-ακτήρα.

Τό λευκό δέρμα φανερώνει ζωηρό πνεύμα και άγνή χαρακτήρα.

Τό κήρυνο και σκοτεινόχραιο δέρ-μα μαρτυρεί αντίληψη βαθεί, αλλά χαροκτήρα μελαγχολικό, μονότονο και έλάχιστα κοινωνικό.

Τό όχρρό, αλλά καθαρό χρώμα μαρ-τυρεί ψυχική ραθυμία, αλλά καλή καρδιά. Τό κόκκινο όμως φανερώνει όργιλο, παράφορο και άστατο χαρ-ακτήρα.

Τό λευκό δέρμα φανερώνει ζωηρό πνεύμα και άγνή χαρακτήρα.

Τό κήρυνο και σκοτεινόχραιο δέρ-μα μαρτυρεί αντίληψη βαθεί, αλλά χαροκτήρα μελαγχολικό, μονότονο και έλάχιστα κοινωνικό.

Τό όχρρό, αλλά καθαρό χρώμα μαρ-τυρεί ψυχική ραθυμία, αλλά καλή καρδιά. Τό κόκκινο όμως φανερώνει όργιλο, παράφορο και άστατο χαρ-ακτήρα.

Τό λευκό δέρμα φανερώνει ζωηρό πνεύμα και άγνή χαρακτήρα.

Τό κήρυνο και σκοτεινόχραιο δέρ-μα μαρτυρεί αντίληψη βαθεί, αλλά χαροκτήρα μελαγχολικό, μονότονο και έλάχιστα κοινωνικό.

Τό όχρρό, αλλά καθαρό χρώμα μαρ-τυρεί ψυχική ραθυμία, αλλά καλή καρδιά. Τό κόκκινο όμως φανερώνει όργιλο, παράφορο και άστατο χαρ-ακτήρα.

Τό λευκό δέρμα φανερώνει ζωηρό πνεύμα και άγνή χαρακτήρα.

Τό κήρυνο και σκοτεινόχραιο δέρ-μα μαρτυρεί αντίληψη βαθεί, αλλά χαροκτήρα μελαγχολικό, μονότονο και έλάχιστα κοινωνικό.

Τό όχρρό, αλλά καθαρό χρώμα μαρ-τυρεί ψυχική ραθυμία, αλλά καλή καρδιά. Τό κόκκινο όμως φανερώνει όργιλο, παράφορο και άστατο χαρ-ακτήρα.

Τό λευκό δέρμα φανερώνει ζωηρό πνεύμα και άγνή χαρακτήρα.

Τό κήρυνο και σκοτεινόχραιο δέρ-μα μαρτυρεί αντίληψη βαθεί, αλλά χαροκτήρα μελαγχολικό, μονότονο και έλάχιστα κοινωνικό.

Τό όχρρό, αλλά καθαρό χρώμα μαρ-τυρεί ψυχική ραθυμία, αλλά καλή καρδιά. Τό κόκκινο όμως φανερώνει όργιλο, παράφορο και άστατο χαρ-ακτήρα.

Τό λευκό δέρμα φανερώνει ζωηρό πνεύμα και άγνή χαρακτήρα.

Τό κήρυνο και σκοτεινόχραιο δέρ-μα μαρτυρεί αντίληψη βαθεί, αλλά χαροκτήρα μελαγχολικό, μονότονο και έλάχιστα κοινωνικό.

Τό όχρρό, αλλά καθαρό χρώμα μαρ-τυρεί ψυχική ραθυμία, αλλά καλή καρδιά. Τό κόκκινο όμως φανερώνει όργιλο, παράφορο και άστατο χαρ-ακτήρα.

Τό λευκό δέρμα φανερώνει ζωηρό πνεύμα και άγνή χαρακτήρα.

Τό κήρυνο και σκοτεινόχραιο δέρ-μα μαρτυρεί αντίληψη βαθεί, αλλά χαροκτήρα μελαγχολικό, μονότονο και έλάχιστα κοινωνικό.

Τό όχρρό, αλλά καθαρό χρώμα μαρ-τυρεί ψυχική ραθυμία, αλλά καλή καρδιά. Τό κόκκινο όμως φανερώνει όργιλο, παράφορο και άστατο χαρ-ακτήρα.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΟΝΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΟΙΡΑ ΤΩΝ "ΤΣΙΓΚΦΗΛΝΤ ΓΚΕΡΛΣ"

Η είκοσιτέσσε ρες ωραιότερες 'Αμερικανίδες χορεύτριες. Πώς τις διαλέγει ο διευθυντής του μπαλέτου τους. Οι έρωτευμένοι 'Αμερικανοί πολυεκατον υπεύχονται. Η μπαλερίνα Μάριον Ρόμπερτ, η φίλη του ληστού Ντάιμοντ. Το τραγικό κατόντημά της. Όπου η διαίτα της αδυναμίας οδηγεί στη νευρασθένεια και τη φυματίωση. Η μυστηριώδης αυτοκτονία της Πέττυ Ντάιμοντ. Τί κάνει η ζήλεια. Αυτοκτονία από 25ο πάτωμα ενός ουρανοξύστου. Πώς κήληκαν ζωντανές τρεις «Τσίγκφελντ Γκέρλς», κτλ.

Η Τσίγκφελντ Γκέρλς της Νέας Υόρκης είνε είνος ο τίποτος χορεύτριας, ή όποιες θεωρούνται ως ή θραυότερες γυναίκες της 'Αμερικής και για τή γλυκά μάτια των όποιων έχουν καταστραφεί κατά καιρούς δεκάδες εκατομμυριούχοι. Πολλά μάλιστα κοσμηματοπωλεία και ανθοπωλεία της Νέας Υόρκης συντηρούνται αποκλειστικά από τή λουλούδια και τή κοσμήματα που αγοράζουν για τις είκοσιτέσσε ρες αυτές χορεύτριες οι αμέτρητοι θαυμαστές τους. Οι Νεοϋρκέζοι τις θεωρούν ως τή δόγδον θαύμα του κόσμου και τις καμαρώνουν με όλο τους τή δόκη, γιατί είνε ασύγκριτες τόσο στην όμορφη τους, όσο και στην τέχνη τους.

Αυτό δέ συμβαίνει, γιατί ο μίστερ Τσίγκφελντ, ο διευθυντής και ημεροσάριος του θρυλικού αυτού μπαλέτου, και ιδιοκτήτης του αριστοκρατικού καμαρά «Τσίγκφελντ Φόλις», είνε σέ αφάνταστο βαθμό αυστηρός κ' έλεγκτικός, όταν πρόκειται να στρατολογήσει μια καινούργια χορεύτρια. Έχει ανταποκριτές σ' όλες τις χώρες της βορείου και νοτίου 'Αμερικής, οι όποιοι μόλις ανακαλύψουν πουνθενά μια νέα ελκυστική καλλονή, γράφουν άμέσως σχετικώς στον μίστερ Τσίγκφελντ. Τότε εκείνος ξεκινάει και πηγαίνει επί τόπου για να την ιδεί. Και αν την κρίνει κατάλληλη για τή μπαλέτο του, πληρώνει οσαδήποτε και την παίρνει στη Νέα Υόρκη, όπου, πριν την παρουσίαση στο κοινό, την υποβάλλει επί δυό χρόνια σέ ειδική εξέταση.

Τό κριώτερο χαρακτηριστικό του μπαλέτου Τσίγκφελντ είνε ότι επικρατεί σ' αυτό ή πιο πλούσια ποικιλία καλλονών. Καμιά από τις χορεύτριες του δέν μοιάζει με την άλλη. Η καθεμιά είνε διαφορετικού τύπου ομορφιάς, τόσο στή ανάπτυξη, όσο και στή μορφή και στή χούμια της ευειδεμιάς και των μαλλιών.

Γιά τήν αυτή ή «Τσίγκφελντ Γκέρλς» είνε περιζήτητες και όλοι οι γλεντζέδες 'Αμερικανοί πολυεκατομμυριούχοι τή θεωρούν ως ευτύχημα τή να υποδεχθούν να κάνουν τή γνωριμία τους. Έκείνος δέ που θα κατορθώσει να συνδεθεί έρωτικά με μια «Τσίγκφελντ Γκέρλς» υποφέρει να κανίται ότι είνε πραγματικός Δόν Ζουάν.

Τό ταχυθροισό μεταφέρει καθημερινώς εκατοντάδες όλόκληρες ερωτικές επιστολές που απευθύνονται στις είκοσιτέσσε ρες χορεύτριες του μίστερ Τσίγκφελντ, των όποιων ή δόξα, στην 'Αμερική τοίλγιστον, είνε μεγαλειώση κ' απ' αυτών άνευ των μεγάλων πρωταγωνιστών του κινηματογράφου.

Τά όμοια που λαβαίνουν καθημερινώς είνε άναριθμητα και πολυτιμώτατα, όπως επίσης άναριθμητες είνε και

ή προτάσεις γάμου που τούς κάνουν τόσο οι πλούσιοι 'Αμερικανοί, όσο κ' οι Εύρωπαιοί αριστοκράται.

Τά καμαρίνια τους, στή «Τσίγκφελντ Φόλις», πλημμυρίζουν κάθε βράδυ από τεράστια μπαλκόνια με τή σπανιότερα και πολυτιμώτερα λουλούδια, καθώς και από άλλα βαρύτητα δώρα. Με τή τήλως δέ της παραστάσεως, έξω από τήν ποινή πόρτα, τή λεγομένη «είσοδο των καλλιτεχνών», τού «Τσίγκφελντ Φόλις», θά ιδεί κανείς να περιμενών δόλοκληρο πλήθος κομμουνισμένων κυριών, οι όποιοι έχουν αρραδιαμένα μπρός στή πεζοδρομία τή μεγαλοπρεπή αυτοκίνητά τους. Είνε οι θαυμαστές των είκοσιτεσσάρων καλλονών του μίστερ Τσίγκφελντ, που περιμένουν με τήν έλπίδα ότι ή εκλεκτή τους θα καταδεχθή να πάν να σουπάρια μαζί

τους σ' ένα από τή διανυκτερεύοντα αριστοκρατικά ρεστοράν.

Και όμως, παρ' όλ' αυτά, μια τραγική μοίρα φαίνεται ότι βαρύνει επάνω στις θραυτές και ζηλευτές αυτές κοπέλλες. Η περισσότερές τους έχουν τραγικό τέλος. 'Α-

κούστε τήν ιστορία μερικόν απ' αυτές και θά βεβαιωθείτε σχετικώς:

Στή μπαλέτο τού μίστερ Τσίγκφελντ άνηκε κ' ή θραυτάτη Μάριον Ρόμπερτ, ή ξακουστή φίλη του διαβόητου βασιλέως των 'Αμερικανών ληστών και λαθρεμπόρου Τζάκ Ντάιμοντ, ο όποιος δολοφονήθηκε έδω και μερικά έβδομάδες. Η Μάριον Ρόμπερτ ήταν ή κυριώτερα σύντροφος των γλεντιών που άρχιζον από ή πιστή του φιληνάδα. Γι' αυτήν ο Ντάιμοντ έξωδευε τή μεγαλύτερο μέρος των εισοδημάτων που είχε από τή λαθρεμπόρεια, από τις ληστείες και τούς έβιασμούς που διέπραττε εις βάρος των πολυεκατομμυριούχων της Νέας Υόρκης. Έξωδευε με άλλους λόγους για τήν Μάριον μυθώδη ποσά, ποσά τή

όποια δέν θά ξώδευε κανείς από τούς κοσμοξαινομένους δισεκατομμυριούχους της 'Αμερικής. Και όμως, σήμερα ή θραυτά Μάριον είνε άξιολύπητη. Η άστυνομία τήν καταζητεί από πέ-ρσοι ως συνόχο του Ντάιμοντ σέ διάφορες ληστείες κ' έβιασμούς. Γι' αυτό ή θραυτά χορεύτρια έχει εξαφανισθεί και κρύβεται επί πολλούς μήνες τώρα. 'Υστερα δέ από τόν θάνατο του φίλου της, βρίσκεται κυριολεκτικώς άπένταρη. Λόγω μάλιστα του μεγάλου θορύβου που έχει γίνει γύρω από τή θύμνησή της, κανείς από τούς παληούς θαυμαστές της δέν τολμάει πειά να τήν πλησιάσει.

Τό κατόντημα της θραυτάς Μάριον Ρόμπερτ και ο τραγικός θάνατος του Ντάιμοντ, έκανε να ριζοβολήση άκόμη περισσότερο στήν κοινή γνώμη της

Ντάιμοντ, ή όποια είχε τούς περισσότερους θαυμάστους στή σκηνή και τις περισσότερες κατακτήσεις μεταξύ των εκατομμυριούχων. Επί τήλως παντρεύτηκε ένα άπαιστο Νεοϋρκέζο πολυεκατομμυριούχο κ' άρχισε να ταξειδεύει μαζί του στις αριστοκρατικές λουτροπόλεις της 'Αμερικής και της Εύρώπης, ευτυχισμένη και ζηλευτή. Μία μέρα όμως, πρό έτών, ενώ βρίσκονταν στή Μόντε Κάρλο, πήρε τή αυτοκίνητό της και οδηγώντας τή μόνη της βγήκε να κάνη έναν περιπλοτό στην προκυμαία. Έξαφνα, σέ μια στιγμή, ο κόσμος που έκανε τόν περίπλοτό του στην άκρογιαλιά, είδε με άγανάκη και κατάπληξη τήν Πέττυ να διευθύνει τήν αυτοκίνητό της με λίγυγώδη ταχύτητα προς ένα γκρεμό πάνω απ' τή θάλασσα και να τή ρίχνει μέσα στή νερό. Η δυστυχισμένη χορεύτρια πνίγηκε, χωρίς ποτέ να μάθη κανείς τήν ατία της αυτοκτονίας της.

Στήν Εύρώπη επίσης πέθανε, κατά τρόπο τραγικό, και ή Κυνθία Κάτμριτζ, μια άλλη «Τσίγκφελντ Γκέρλς».

Η Κυνθία βρισκόταν τότε στή Δουβλίνο και μια μέρα βγήκε να κάνη τόν περίπλοτό της με τή θραυτά άλογό της — ήταν μανιώδης ίππευτρια — στή Χάου Πάρκ. Σέ μια στιγμή, ενώ τή άλογό της έτρεχε σ' ένα σταυροδρόμιο, παρουσιάστηκε έξαφνα από άπέναντι ένα πολυτελές αυτοκίνητο, που έρχόταν διολταχώς προς τή μέρος της. Τό άλογό της ξαφνιάστηκε και αφηνιάσε. Έτσι πήρε κ' έπεσε κατ' ευθείαν επάνω στή αυτοκίνητο. Όταν οι διαβάτες πήγαν να τήν περιμαζεύουν, τή βρήκαν οκτρά διαμελισμένη.

Η Φλό δέν ήταν μια άλλη «Τσίγκφελντ Γκέρλς», ή όποια είχε άρραβωνιστεί με κάποιον Νοτιοαμερικανό πολιτικό, που τόν άγαπούσε μέχρι τήλως. Μά αυτό ήταν ή καταστροφή της, γιατί ή δυστυχισμένη νέα ζήλευε τρώμερά τόν άρραβωνιστικό της. Τήλως παντρεύτηκαν κ' έγκατεστάθηκαν στή Νέα Υόρκη. Η Φλό δέν είχε πειά όλο όσα μπορούνε να κάνουν ευτυχισμένη μια γυναίκα. Ήταν νέα, θραυτά, πλούσια και επί πλέον παντρεμένη κ' έναν άνδρα θραυτό, ένδοξο και πλούσιο, ο όποιος τήν έλάτρευε. Έν τούτοις, ή ζήλεια της τήν έδασάνει φοιχτά και τήν έκανε νευρασθενική. Ένα πρωί δέ τή βρήκαν νεκρή, με τή σόμια της κατασκαμμένο και με τή πρόσφατη της παραμορφωμένο οκτρά, στή πεζοδρομία, έξω από τή σπύτη της. Σέ μια κοίτη της νευρασθενείας της, είχε γκρεμιστεί κάτω από τή παράθυρό της, από τή είκοσιό πέντε πόντο αυτοκτονίας, στήν όποια κατοικούσε.

Μία απ' τις θραυότερες «Τσίγκφελντ Γκέρλς» ήταν ή δυστυχισμένη Μίρα Ντέντον, ή όποια απανθρωπώθηκε σέ μια μεγάλη πυρκαϊά στήν αμερικανική αριστοκρατική λουτροπόλη Μιαμί, όπου παραθέριζε.

Τό ίδιο τέλος είχε και ή συνάδελφός

της Μάριον Ναύ, ή όποια ήταν μια από τις σημαντικότερες και φρονιμώτερες χορεύτριες τού μίστερ Τσίγκφελντ. Άπέφυγε τούς έρωτες και άνθρωπο-λούς κ' άποκτήσθ ένα μικρό, αλλά άγαίο σπίτι, έναν άνδρα που να τήν άγαπήσει και μερικά θραυτά παιδιά. Και όλα αυτά τή άπέκτησε πράγματι. Βρήκε έναν καλό νέο, τόν άγάπησε και παντρεύτηκε. Έπειτα, κάνοντας οικονομίες απ' τόν μισθό της κ' απ' τή δώρα που τή έστελναν οι θαυμαστές της, άγόρασε ένα έξοχο σπίτι, στή όποια κ' έγκαταστάθηκε μαζί με τόν σύζυγό της. Άλλά μια νύχτα τή σπύτη της έπιασε κώλη και ή δυστυχισμένη Μάριον κάρτα ζωντανή.

Θύμα πυρκαϊάς ύπήρξε και ή Έλενα Ουέλς. Αυτή τήν είχε άγαπήσει ο 'Αγγλος εκατομμυριούχος Ρίτσαν, ο όποιος ήταν πριν άρραβωνιασμένος με τή γνωστή πρωταγωνίστρια τού κινηματογράφου Κλάρα Μόου, και διέλυσε τόν άρραβώνα του μαζί της για να παντρευτή τήν Έλενα. Καθώς όμως οι δυό νεόνυμφοι έκαναν τόν μήνα τού μέλιτος ταξιδεύοντας με τήν ιδιωτική θαλαμηγό τους, έξαφνα στή μέση του πελάγους έβρασε ένα από τή κακάνια του πλοίου. Η Έλενα βρισκόταν εκείνη τήν ώρα κοντά στις μηχανές και τή ρούχα της έπιασαν φωτιά. Ο Ρίτσαν, για να τή σώσει από τις φλόγες, τήν πέταξε στή θάλασσα. Έπειτα ρίχτηκε κ' αυτός για να τήν πιάσει και να τή βγάλει έπάνω. Τήν έπιασε πράγματι, αλλά όταν τήν ξανά-νέβασε στή σκάφος, ή δυστυχισμένη νέα ήταν νεκρή. Είχε σπεί από τις φλόγες, αλλά είχε πνιγεί απ' τή νερό!...

Η Κυνθία βρισκόταν τότε στή Δουβλίνο και μια μέρα βγήκε να κάνη τόν περίπλοτό της με τή θραυτά άλογό της — ήταν μανιώδης ίππευτρια — στή Χάου Πάρκ. Σέ μια στιγμή, ενώ τή άλογό της έτρεχε σ' ένα σταυροδρόμιο, παρουσιάστηκε έξαφνα από άπέναντι ένα πολυτελές αυτοκίνητο, που έρχόταν διολταχώς προς τή μέρος της. Τό άλογό της ξαφνιάστηκε και αφηνιάσε. Έτσι πήρε κ' έπεσε κατ' ευθείαν επάνω στή αυτοκίνητο. Όταν οι διαβάτες πήγαν να τήν περιμαζεύουν, τή βρήκαν οκτρά διαμελισμένη.

Η Φλό δέν ήταν μια άλλη «Τσίγκφελντ Γκέρλς», ή όποια είχε άρραβωνιστεί με κάποιον Νοτιοαμερικανό πολιτικό, που τόν άγαπούσε μέχρι τήλως. Μά αυτό ήταν ή καταστροφή της, γιατί ή δυστυχισμένη νέα ζήλευε τρώμερά τόν άρραβωνιστικό της. Τήλως παντρεύτηκαν κ' έγκατεστάθηκαν στή Νέα Υόρκη. Η Φλό δέν είχε πειά όλο όσα μπορούνε να κάνουν ευτυχισμένη μια γυναίκα. Ήταν νέα, θραυτά, πλούσια και επί πλέον παντρεμένη κ' έναν άνδρα θραυτό, ένδοξο και πλούσιο, ο όποιος τήν έλάτρευε. Έν τούτοις, ή ζήλεια της τήν έδασάνει φοιχτά και τήν έκανε νευρασθενική. Ένα πρωί δέ τή βρήκαν νεκρή, με τή σόμια της κατασκαμμένο και με τή πρόσφατη της παραμορφωμένο οκτρά, στή πεζοδρομία, έξω από τή σπύτη της. Σέ μια κοίτη της νευρασθενείας της, είχε γκρεμιστεί κάτω από τή παράθυρό της, από τή είκοσιό πέντε πόντο αυτοκτονίας, στήν όποια κατοικούσε.

Μία απ' τις θραυότερες «Τσίγκφελντ Γκέρλς» ήταν ή δυστυχισμένη Μίρα Ντέντον, ή όποια απανθρωπώθηκε σέ μια μεγάλη πυρκαϊά στήν αμερικανική αριστοκρατική λουτροπόλη Μιαμί, όπου παραθέριζε.

Τό ίδιο τέλος είχε και ή συνάδελφός

της Μάριον Ναύ, ή όποια ήταν μια από τις σημαντικότερες και φρονιμώτερες χορεύτριες τού μίστερ Τσίγκφελντ. Άπέφυγε τούς έρωτες και άνθρωπο-λούς κ' άποκτήσθ ένα μικρό, αλλά άγαίο σπίτι, έναν άνδρα που να τήν άγαπήσει και μερικά θραυτά παιδιά. Και όλα αυτά τή άπέκτησε πράγματι. Βρήκε έναν καλό νέο, τόν άγάπησε και παντρεύτηκε. Έπειτα, κάνοντας οικονομίες απ' τόν μισθό της κ' απ' τή δώρα που τή έστελναν οι θαυμαστές της, άγόρασε ένα έξοχο σπίτι, στή όποια κ' έγκαταστάθηκε μαζί με τόν σύζυγό της. Άλλά μια νύχτα τή σπύτη της έπιασε κώλη και ή δυστυχισμένη Μάριον κάρτα ζωντανή.

Θύμα πυρκαϊάς ύπήρξε και ή Έλενα Ουέλς. Αυτή τήν είχε άγαπήσει ο 'Αγγλος εκατομμυριούχος Ρίτσαν, ο όποιος ήταν πριν άρραβωνιασμένος με τή γνωστή πρωταγωνίστρια τού κινηματογράφου Κλάρα Μόου, και διέλυσε τόν άρραβώνα του μαζί της για να παντρευτή τήν Έλενα. Καθώς όμως οι δυό νεόνυμφοι έκαναν τόν μήνα τού μέλιτος ταξιδεύοντας με τήν ιδιωτική θαλαμηγό τους, έξαφνα στή μέση του πελάγους έβρασε ένα από τή κακάνια του πλοίου. Η Έλενα βρισκόταν εκείνη τήν ώρα κοντά στις μηχανές και τή ρούχα της έπιασαν φωτιά. Ο Ρίτσαν, για να τή σώσει από τις φλόγες, τήν πέταξε στή θάλασσα. Έπειτα ρίχτηκε κ' αυτός για να τήν πιάσει και να τή βγάλει έπάνω. Τήν έπιασε πράγματι, αλλά όταν τήν ξανά-νέβασε στή σκάφος, ή δυστυχισμένη νέα ήταν νεκρή. Είχε σπεί από τις φλόγες, αλλά είχε πνιγεί απ' τή νερό!...

Η Κυνθία βρισκόταν τότε στή Δουβλίνο και μια μέρα βγήκε να κάνη τόν περίπλοτό της με τή θραυτά άλογό της — ήταν μανιώδης ίππευτρια — στή Χάου Πάρκ. Σέ μια στιγμή, ενώ τή άλογό της έτρεχε σ' ένα σταυροδρόμιο, παρουσιάστηκε έξαφνα από άπέναντι ένα πολυτελές αυτοκίνητο, που έρχόταν διολταχώς προς τή μέρος της. Τό άλογό της ξαφνιάστηκε και αφηνιάσε. Έτσι πήρε κ' έπεσε κατ' ευθείαν επάνω στή αυτοκίνητο. Όταν οι διαβάτες πήγαν να τήν περιμαζεύουν, τή βρήκαν οκτρά διαμελισμένη.

Η Φλό δέν ήταν μια άλλη «Τσίγκφελντ Γκέρλς», ή όποια είχε άρραβωνιστεί με κάποιον Νοτιοαμερικανό πολιτικό, που τόν άγαπούσε μέχρι τήλως. Μά αυτό ήταν ή καταστροφή της, γιατί ή δυστυχισμένη νέα ζήλευε τρώμερά τόν άρραβωνιστικό της. Τήλως παντρεύτηκαν κ' έγκατεστάθηκαν στή Νέα Υόρκη. Η Φλό δέν είχε πειά όλο όσα μπορούνε να κάνουν ευτυχισμένη μια γυναίκα. Ήταν νέα, θραυτά, πλούσια και επί πλέον παντρεμένη κ' έναν άνδρα θραυτό, ένδοξο και πλούσιο, ο όποιος τήν έλάτρευε. Έν τούτοις, ή ζήλεια της τήν έδασάνει φοιχτά και τήν έκανε νευρασθενική. Ένα πρωί δέ τή βρήκαν νεκρή, με τή σόμια της κατασκαμμένο και με τή πρόσφατη της παραμορφωμένο οκτρά, στή πεζοδρομία, έξω από τή σπύτη της. Σέ μια κοίτη της νευρασθενείας της, είχε γκρεμιστεί κάτω από τή παράθυρό της, από τή είκοσιό πέντε πόντο αυτοκτονίας, στήν όποια κατοικούσε.

Μία απ' τις θραυότερες «Τσίγκφελντ Γκέρλς» ήταν ή δυστυχισμένη Μίρα Ντέντον, ή όποια απανθρωπώθηκε σέ μια μεγάλη πυρκαϊά στήν αμερικανική αριστοκρατική λουτροπόλη Μιαμί, όπου παραθέριζε.

Τό ίδιο τέλος είχε και ή συνάδελφός

της Μάριον Ναύ, ή όποια ήταν μια από τις σημαντικότερες και φρονιμώτερες χορεύτριες τού μίστερ Τσίγκφελντ. Άπέφυγε τούς έρωτες και άνθρωπο-λούς κ' άποκτήσθ ένα μικρό, αλλά άγαίο σπίτι, έναν άνδρα που να τήν άγαπήσει και μερικά θραυτά παιδιά. Και όλα αυτά τή άπέκτησε πράγματι. Βρήκε έναν καλό νέο, τόν άγάπησε και παντρεύτηκε. Έπειτα, κάνοντας οικονομίες απ' τόν μισθό της κ' απ' τή δώρα που τή έστελναν οι θαυμαστές της, άγόρασε ένα έξοχο σπίτι, στή όποια κ' έγκαταστάθηκε μαζί με τόν σύζυγό της. Άλλά μια νύχτα τή σπύτη της έπιασε κώλη και ή δυστυχισμένη Μάριον κάρτα ζωντανή.

Θύμα πυρκαϊάς ύπήρξε και ή Έλενα Ουέλς. Αυτή τήν είχε άγαπήσει ο 'Αγγλος εκατομμυριούχος Ρίτσαν, ο όποιος ήταν πριν άρραβωνιασμένος με τή γνωστή πρωταγωνίστρια τού κινηματογράφου Κλάρα Μόου, και διέλυσε τόν άρραβώνα του μαζί της για να παντρευτή τήν Έλενα. Καθώς όμως οι δυό νεόνυμφοι έκαναν τόν μήνα τού μέλιτος ταξιδεύοντας με τήν ιδιωτική θαλαμηγό τους, έξαφνα στή μέση του πελάγους έβρασε ένα από τή κακάνια του πλοίου. Η Έλενα βρισκόταν εκείνη τήν ώρα κοντά στις μηχανές και τή ρούχα της έπιασαν φωτιά. Ο Ρίτσαν, για να τή σώσει από τις φλόγες, τήν πέταξε στή θάλασσα. Έπειτα ρίχτηκε κ' αυτός για να τήν πιάσει και να τή βγάλει έπάνω. Τήν έπιασε πράγματι, αλλά όταν τήν ξανά-νέβασε στή σκάφος, ή δυστυχισμένη νέα ήταν νεκρή. Είχε σπεί από τις φλόγες, αλλά είχε πνιγεί απ' τή νερό!...

Η Κυνθία βρισκόταν τότε στή Δουβλίνο και μια μέρα βγήκε να κάνη τόν περίπλοτό της με τή θραυτά άλογό της — ήταν μανιώδης ίππευτρια — στή Χάου Πάρκ. Σέ μια στιγμή, ενώ τή άλογό της έτρεχε σ' ένα σταυροδρόμιο, παρουσιάστηκε έξαφνα από άπέναντι ένα πολυτελές αυτοκίνητο, που έρχόταν διολταχώς προς τή μέρος της. Τό άλογό της ξαφνιάστηκε και αφηνιάσε. Έτσι πήρε κ' έπεσε κατ' ευθείαν επάνω στή αυτοκίνητο. Όταν οι διαβάτες πήγαν να τήν περιμαζεύουν, τή βρήκαν οκτρά διαμελισμένη.

Η Φλό δέν ήταν μια άλλη «Τσίγκφελντ Γκέρλς», ή όποια είχε άρραβωνιστεί με κάποιον Νοτιοαμερικανό πολιτικό, που τόν άγαπούσε μέχρι τήλως. Μά αυτό ήταν ή καταστροφή της, γιατί ή δυστυχισμένη νέα ζήλευε τρώμερά τόν άρραβωνιστικό της. Τήλως παντρεύτηκαν κ' έγκατεστάθηκαν στή Νέα Υόρκη. Η Φλό δέν είχε πειά όλο όσα μπορούνε να κάνουν ευτυχισμένη μια γυναίκα. Ήταν νέα, θραυτά, πλούσια και επί πλέον παντρεμένη κ' έναν άνδρα θραυτό, ένδοξο και πλούσιο, ο όποιος τήν έλάτρευε. Έν τούτοις, ή ζήλεια της τήν έδασάνει φοιχτά και τήν έκανε νευρασθενική. Ένα πρωί δέ τή βρήκαν νεκρή, με τή σόμια της κατασκαμμένο και με τή πρόσφατη της παραμορφωμένο οκτρά, στή πεζοδρομία, έξω από τή σπύτη της. Σέ μια κοίτη της νευρασθενείας της, είχε γκρεμιστεί κάτω από τή παράθυρό της, από τή είκοσιό πέντε πόντο αυτοκτονίας, στήν όποια κατοικούσε.

Μία απ' τις θραυότερες «Τσίγκφελντ Γκέρλς» ήταν ή δυστυχισμένη Μίρα Ντέντον, ή όποια απανθρωπώθηκε σέ μια μεγάλη πυρκαϊά στήν αμερικανική αριστοκρατική λουτροπόλη Μιαμί, όπου παραθέριζε.

Τό ίδιο τέλος είχε και ή συνάδελφός

της Μάριον Ναύ, ή όποια ήταν μια από τις σημαντικότερες και φρονιμώτερες χορεύτριες τού μίστερ Τσίγκφελντ. Άπέφυγε τούς έρωτες και άνθρωπο-λούς κ' άποκτήσθ ένα μικρό, αλλά άγαίο σπίτι, έναν άνδρα που να τήν άγαπήσει και μερικά θραυτά παιδιά. Και όλα αυτά τή άπέκτησε πράγματι. Βρήκε έναν καλό νέο, τόν άγάπησε και παντρεύτηκε. Έπειτα, κάνοντας οικονομίες απ' τόν μισθό της κ' απ' τή δώρα που τή έστελναν οι θαυμαστές της, άγόρασε ένα έξοχο σπίτι, στή όποια κ' έγκαταστάθηκε μαζί με τόν σύζυγό της. Άλλά μια νύχτα τή σπύτη της έπιασε κώλη και ή δυστυχισμένη Μάριον κάρτα ζωντανή.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο πελάτης με τήν τακτική θέσι στή ξενοδοχείο. Μία παράξενη μονομανία. Όπου ή θέσις καταλαμβάνεται. Ο άνεπιθύμητος άγνωστος. Μία καταχθόνια σκέψις. Όπου ο φαρσέρ βρίσκει τή μάστερή του, κτλ. κτλ.

Κάποιος τακτικός πελάτης ένόσ μεγάλου εστιατορίου, συνήθιζε να γευματίζει πάντα στή ίδιο γωνιακή τραπέζι. Αυτό τού είχε γίνει πειά συνήθεια και τού φαινόταν πως, αν έτρωγε σέ άλλο τραπέζι, δέν θά μπορούσε να... χωνέψη τή φαί του. Γι' αυτό και ο ξενοδόχος, ο όποιος ήξερε τήν αδυναμία τού πελάτου του, φρόντιζε να κρατά πάντα τή θέσι του.

Μία μέρα όμως είχε απείσει πολλούς κόσμος στή εστιατόριο και έτσι πιάστηκαν όλα τή τραπέζια, συμπεριλαμβανομένου και τού γωνιακού. Σέ λίγο έφτασε κ' ο πελάτης και, βλέποντας τή θέσι του πιασμένη, αποφάσισε να περιμένει. Πλησίασε, λοιπόν, στή τραπέζια, και άρχισε να κουδενιάζει με τή γυναίκα τού ξενοδόχου. Ο άνδρας τού όμως πού είχε πιάσει τή τραπέζια, έτρωγε άργα-άργα και δέν φαινόταν να έχει καμιά διάθεση να τελειώσει γρήγορα. Ο μονομάνης πελάτης έντομεταξύ έβραζε σ' αυτό τή θύμω του, αλλά θά προτιμούσε να πεθάνει τής πείνας παρά να καλή τή σ' άλλο τραπέζι. Σέ μια στιγμή δέ πού άκουσε αυτόν πού είχε πιάσει τή θέσι του να παραγγέλλει, με όλη τήν ήσυχία, δεύτερο μπουκάλι κρασί, έλασε πειά τήν έπομηνή του, και ακούοντας πώς τή γυναίκα τού ξενοδόχου, τής έπεσε σιγά:

— Εξέρτε ποιάς είν' αυτός πού γευματίζει σ' αυτό εκεί τή τραπέζι; στή συνηθισμένη μου θέσι;

— Όχι, κύριε... Πρώτη φορά έρεται στή κατάντητά μας.

— Τό πιστεύω, γιατί αν ξέρατε τούς είνε δέν θά τόν δεχόσαστε στή ξενοδοχείο σας.

— Θεέ μου!... Με κάνουν να τρέω... Ποιάς είνε λοιπόν;

— Είνε ο δήμιος των Βερσαλλιών.

— Ο δήμιος των Βερσαλλιών! Φιλάρετς ή γυναίκα τού ξενοδόχου, χλωμάζοντας και ριχνώντας μια ματιά τρομαγμένη στήν έξο.

— Έπειτα, χωρίς να χάση καιρό, έρώναξε τόν σύζυγό της και τού έπα-νέλαβε ό,τι της είχε πει ο τακτικός πελάτης τούς.

— Όταν θυμόμαστε, δέν μουρμουρίζουν. Κι' όταν τούς δείχνουμε τήν άμείλια μας, δέν μας περιπαίζουν!...

Τό ίδιο τέλος είχε και ή συνάδελφός

της Μάριον Ναύ, ή όποια ήταν μια από τις σημαντικότερες και φρονιμώτερες χορεύτριες τού μίστερ Τσίγκφελντ. Άπέφυγε τούς έρωτες και άνθρωπο-λούς κ' άποκτήσθ ένα μικρό, αλλά άγαίο σπίτι, έναν άνδρα που να τήν άγαπήσει και μερικά θραυτά παιδιά. Και όλα αυτά τή άπέκτησε πράγματι. Βρήκε έναν καλό νέο, τόν άγάπησε και παντρεύτηκε. Έπειτα, κάνοντας οικονομίες απ' τόν μισθό της κ' απ' τή δώρα που τή έστελναν οι θαυμαστές της, άγόρασε ένα έξοχο σπίτι, στή όποια κ' έγκαταστάθηκε μαζί με τόν σύζυγό της. Άλλά μια νύχτα τή σπύτη της έπιασε κώλη και ή δυστυχισμένη Μάριον κάρτα ζωντανή.

έτρεξε άμέσως και μετέδωσε τήν είδηση σέ μερικούς φίλους τούς πελάτες, οι όποιοι τόν συμ-βόλευσαν να δώξή με κάθε τρόπο τόν άνεπιθύμητο πελάτη.

Τότε κ' αυτός, συγκεντρώνοντας όλο του τή θάρρος, πλησίασε τόν ξενοδόχο και τού έπαι:

— Εσείς ευχαριστημένος, κύριε, από τή γεύμα σας;

— Μάλιστα. Ένα παράπονο έχω μόνο... Ότι άργούν να μου φέρουν τή κρασί πού παραγγέλι.

— Αυτό όφειλεται, κύριε, στή δυστυχώς δέν μπορούν να σας τή φέρουν.

— Έπρεπε να στείλτε πώς σόληξε. Θά παραγγέλι τίποτε άλλο...

— Δεν θά σας φέρουν τίποτε, κύριε... Είπε ο ξενοδόχος. Είμαι μάλιστα άναγκασμένος να σάς παρακαλέσω να φύγετε άμέσως και να μην ξαναπατήσετε στή μαγιά μου!

— Α! Και γιατί;

— Εξέρτε πολύ καλά τή γιατί...

— Σας άρρίζωμαι ότι δέν σας καταλαβαίνω...

— Με καταλαβαίνετε πολύ καλά...

— Όσοι σας λέω ότι είστε γνωστές εδώ...

— Είμαι γνωστής, είπατε; Έκανε ο ξενοδόχος. Πηλώνει... Ε, και κ' αυτό...

— Καθώς θά καταλαβαίνετε, λοιπόν, έξακολουθήσε ο ξενοδόχος, να κρατήσω περισσότερο, υπάρχε ρόλος να χάσω όλη μου τήν πελατεία...

— Μά για ποίον με παίρνετε, τολμάντων;... ερώτησε άναπάντοτα ο ξενοδόχος.

— Γι' αυτόν πού είστε, κύριε... τού άπάντησε ο ξενοδόχος. Για τόν δήμιο των Βερσαλλιών!

— Α! και ποιάς σας είπα ότι είμαι ο ξενοδόχος, κατατρομαγμένος κ' αυτός,

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΛΟΥΛΟΥΔΙΟΥ

Για τήν ονομασία τού «Μή με λη-τάνει», τού γνωστού αυτού λουλουδιού, υπάχει ή εξής θραυτά γερμανική παράδοση:

Άφου ο Θεός έπλασε τόν κόσμο, έστειλε τή ζώα στούς ανθρώπους για να τήν άνομάσουν αυτοί όπως ήθελαν, αλλά τή λουλούδια τή κράτησε κοντά του για να τούς δώση ο ίδιος τή όνόματά τους.

Τά τοποθέτησε λοιπόν μπροστά του και άρχισε να τή άνοματίζει. Κάθε λουλούδι άκούσε τόνόμα του και τή κρατούσε για πάντα.

Ένα μικρό λουλούδι όμως με μια γαλανή, ξεχάστηκε να κυττάξει τόν Θεό, χαμογελώντας του κ' έχοντας άνοιγμένη τή χρυσή του καρδιά.

Όταν λοιπόν

ΠΡΟΣΩΠΑ :
ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ, 70
χρόνων. ΤΕΡΕΖΑ ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ,
20 χρόνων, έγγονή της.

(Στὸν πύργο τῶν ντὲ Ρε-
ψίν. Ἡ γρηὰ μαρκησία ντὲ
Ρεψίν κάθεται κοντὰ στὸ πα-
ράθυρο καὶ πλέκει. Λίγο πα-
ρέκει, ἡ έγγονή της, ξαπλω-
μένη σ' ἓνα ντιβάνι, εἶνε σκυμμένη
πάνω ἀπὸ ἓνα βιβλίο. Σουρούπιμα).

Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ, (ἀφίνοντας τὸ
πλέξιμό της). — Ἀρχισαν νὰ μι-
κραίνουν ἡ μέρες... Νύχτωσε κιόλας...
(Στὴν έγγονή της). Τερέζα! Θὰ
κουράσεις τὰ μάτια σου, παιδί μου...
Ἀφουσε πειὰ τὸ διάβασμα... (Βλέπον-
τας πῶς ἡ Τερέζα δὲν τῆς ἀπαν-
τᾷ, δυνατότερα). Τερέζα!

ΤΕΡΕΖΑ, (πετάγεται ξαφνιασμέ-
νη καὶ σκουπίζει τὰ μάτια της). —
Τί εἶνε, γιαγιά!...

Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ. — Τερέζα! Ἐ-
λα δὴ... (Ἡ Τερέζα τὴν πλησιάζει
δειλά. Μὲ στοργή). Τερέζα, δὲν
διδάσκες;... Τερέζα, κλαῖς;...

ΤΕΡΕΖΑ, (σκουπίζει βιαστικά τὰ
μάτια της πού εἶνε κατακόκκινα). —
Ὁχι, γιαγιά!...

Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ. — Naί, ναί,
κλαῖς... Βλέπω τὰ ματάκια σου πού
εἶνε διακυρμένα...

ΤΕΡΕΖΑ, (προσπαθεῖ νὰ διαμαρ-
τυρηθῇ). — Ὁχι, γιαγιά, σοῦ τ' ὀρ-
κίζομαι!...

Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ. — Ἐλα... Ἐλα...
δὲν μπορείς νὰ μὲ ξεγελάσεις ἐμένα...
(Τὴν χαϊδεύει). Τί ἔχεις, Τερέζα;...
Ἐλα... πές μου... Πές τὸν πόνο
σου σὲ μένα, τὴ γρηὰ γιαγιά σου...
(Ἡ Τερέζα δὲν μπορεί νὰ κρατήσῃ
πειὰ τὰ δάκρυά της). Ποιὸς ἄλλος
θὰ μπορούσε, μικρούλα μου, νὰ κατα-
λάθῃ τὸν πόνο σου, νὰ νοιώσῃ τὴν ψυ-
χούλα σου, ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὴ γρηὰ
γιαγιά σου;...

ΤΕΡΕΖΑ, (μὲ λυγμούς). — Μὰ...
σοῦ ὀρκίζομαι!...

Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ, (χαμογελά). —
Σοσά!... Μὴν ὀρκίζεσαι!... Τὸ ἔξ-
ρεις καλὰ πῶς ἀπὸ μένα δὲν μπορείς
νὰ κρύψῃς τίποτα... (Σιγὰ). Θέλεις
νὰ σοῦ πῶ λοιπὸν ἐγὼ γιατί κλαῖς;...
Γιατί ὑποφέρεις;...

ΤΕΡΕΖΑ, (κρύβει τὸ κεφάλι της
στὰ γόνατα τῆς κυρίας ντὲ Ρεψίν).
— Γιαγιά!... Γιαγιά!...

Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ. — Τὸ κατάλαβα,
ἔ... (Γλυκὰ). Μὴ θαρρεῖς, μικρού-
λα μου, πῶς θὰ σὲ μαλώσω... Κα-
ταλαβαίνω πόσο πονεῖ ἡ καρδούλα
σου... Ἐ, μὴ βλέπεις πού εἰμαι τῶ-
ρα μὴ γρηὰ ἀσπρομάλλα... Κάποτε
ἄφηρε νὰ... καὶ ἀγάπησα καὶ ἐγὼ,
Τερέζα!...

ΤΕΡΕΖΑ, (σηκώνει τὰ μάτια της
μὲ κάποια πορηρία). — Ἀπὸ ἔρωτα
παντρεύτηκες, γιαγιάκα;...

Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ, (γλυκὰ χαμο-
γελώντας). — Naί, χρυσό μου παιδί...
Ἐπρόκειτο πολὺ... Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς
δὲν θέλω τώρα νὰ σὲ βλέπω νὰ πονᾷς
καὶ ἐγώ... (Ἐμπιστευτικά). — Πές
μου, λοιπόν... Ὁ Ροβέρτος... ἔφυγε
γιὰ πάντα;...

ΤΕΡΕΖΑ, (ξαναρχίζει νὰ κλαίῃ).
— Naί, γιαγιά μου... (Μὲ ἀπορία).
Μὰ... τὸ ἔξερες;...

Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ, (χαμογελώντας).
— Ὅτι ἀγαπίσατε;... Ἐ, τῶρα κα-
ταλάβει!...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΟΥ ΛΕΟ ΜΑΡΝΙΕΡ

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΕΡΕΖΑ. — Δὲν ξέρεις,
γιαγιά μου, τί καλὸς πού εἶ-
νε... καὶ πόσο φαινόταν πῶς
μ' ἀγαποῦσε... Καὶ τώρα...
(Μὲ λυγμούς). — Πάνε πειὰ
τὰ δνειρά μου... πάνε ἡ ἐλ-
πίδες μου... γιαγιά μου...

Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ, (τῆς χαϊδεύει
ἀπαλὰ τὰ μαλλιά). Ἀγαπημένο μου,
χρυσό μου παιδί!...

ΤΕΡΕΖΑ. — Δὲν μ' ἀγαποῦσε...
ὄχι... ἔλεγε ψέμματα πῶς μ' ἀγα-
ποῦσε... Ἦτανε φτωχός... Ἐ, καὶ
μ' αὐτό;... Μήπως δὲν θὰ μπορού-
σαμε νὰ ζήσουμε, ὅταν θὰ ἐργαζόμα-
στε καὶ οἱ δύο;... Ὅταν μὲ ζήτησε
ἀπ' τὸν πατέρα μου, καὶ αὐτὸς ἀνι-
θῆκε νὰ δώσῃ τὴ συγκατάθεσή του γιὰ
τὸν γάμο μας ἐπειδὴ εἶνε φτωχός, τό-
τε... μὰ δὲν θὰ μὲ μαλώσῃς, γιαγιά-
κούλα μου... εἰμαι τόσο δυστυχι-
σμένη!...

Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ. — Ὁχι, δὲν θὰ
σὲ μαλώσω, ἀγαπημένο μου παιδί...
Δὲν εἰμαι ἡ φίλενάδα σου, ἡ γρηὰ φι-
λενάδα σου ἐγώ;... Τότε, λοιπόν;...

ΤΕΡΕΖΑ, (χαμηλώνει τὰ μάτια).
— Τότε, ἀποφασίσαμε νὰ φύγουμε...

ΤΕΡΕΖΑ. — Ὁχι, γιαγιά, σοῦ τ' ὀρ-
κίζομαι!...

μὰ... κρυφὰ... (Ξεσπάει σὲ λυγ-
μούς καὶ ἀγκαλιάζει τὴ γιαγιά της).
Γιαγιά μου... συγχώρεσέ με... Ἦμουν
τόσο ἀπελπισμένη... Καὶ καταλάβαι-
να τόσο βαθειὰ πῶς δὲν θὰ μπορούσα
νὰ ζήσω χωρὶς τὸν Ροβέρτο, χωρὶς
τὴν ἀγάπη μου!...

Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ, (τὸ ἴδιο γλυκὰ
πάντα). — Λοιπόν;...

ΤΕΡΕΖΑ. — Ἐ, λοιπόν, αὐτὸς φέ-
θηκε σὺν ἑνῷ ἀνδρὸς, σὺν ἑνῷ
δειλῷ!... Τὴν τελευταία στιγμὴ λι-
ποθύησε... Ὅταν εἶπε ἦσαν πειὰ ἔ-
τοιμα, στὸ τελευταῖο ραντεβού πού δώ-
σαμε γιὰ νὰ κανονίσωμε τὴ φυγή
μας, μοῦ ὅλησε πῶς εἶχε σκεφτεῖ κα-
λύτερα, πῶς ὑπέφερε τρομερὰ, μὰ πῶς
δὲν μπορούσε ν' ἀναλάβῃ τέτοια εὐ-
θύνη... Φοβόταν, ἔλεγε, ὅτι θὰ γινό-
μουν δυστυχισμένη ἂν τὸν ἀκολουθοῦ-
σα... Λόγια!... Λόγια!... Δὲν μ' ἀ-
γαποῦσε, δὲν μὲ εἶχε ποτὲ ἀγαπήσει,
αὐτὸ ἦταν!...

Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ. — Τὸν
δυστυχισμένο! Πόσο θὰ ὑπέ-
φερε, πόσο θὰ πόνεσε ὥς ὅτου
νὰ λάβῃ μὴ τέτοια ἀπόφασι...

ΤΕΡΕΖΑ. — Ὁχι! Δὲν μ'
ἀγαποῦσε! Κι' αὐτὸ μ' ἀπελ-
πίζει, αὐτὸ εἶνε πού διᾶλσε ὅλα τὰ
νεανικά δνειρά μου... Εἶχα τόσο π-
στέφει τὴν ἀγάπη του... Ἄν μ' ἀ-
γαποῦσε πραγματικά, δὲν θὰ συλλογι-
ζόταν τίποτα. Αὐτὸς ὅμως... αὐτός...

Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ. — Naί, ἔχεις δι-
κιο σ' ὅλ' αὐτά, Τερέζα... Ἐνα
πρῶμα μόνο λησμόνησε... Μὴ πε-
ρίπτωσι... Ἄν ὅλ' αὐτὰ πού σοῦλε-
γε τὰ πιστεύεις; Ἄν πραγματικά ἡ ἱ-
δέα πῶς θὰ σ' ἔκανε δυστυχισμένη τὸν
ἀνάγκασε νὰ θυσιάσῃ τὸν ἑρωτά του;
Ἄν σ' ἀγαποῦσε τόσο πολὺ, Τερέ-
ζα;... (Ἡ Τερέζα μένει δισταχτική,
ἀναποφασιστή, σὺν νὰ τῆς παρουσι-
άζεται γιὰ πρώτη φορὰ μὴ τέτοια
πιθανότης). Ἄκουσε, Τερέζα... Ἄ-
κουσε μὴν ἱστορία πού θὰ σ' ἐνδιαφέ-
ρῃ ἰσως... κατὶ πού συνέβη σὲ μὴ
φίλη μου...

(Μικρὴ σιωπὴ. Ἡ Τερέζα γονα-
τίζει πάνω σ' ἓνα μαξιλαράκι, στὰ

λα μου... Κλέφτηκαν... Πῆ-
γαν μακριὰ, σ' ἓνα ξένο μέ-
ρος, στὴν Ἱταλία... στὴν
Πίζα...

ΤΕΡΕΖΑ. — Στὴν πατρι-
δα τοῦ μπαπαᾶ; Ἐκεῖ τοὺς
γνώρισε, γιαγιά;...

Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ, (σὺν
νὰ μὴν πρόσεξε τὴν δια-
κοπή). — Παντρεύτηκαν... Ὑστερ
ἀπὸ ἓνα χρόνο ἀπόχτησαν καὶ ἓνα παι-
δάκι, ἓνα ἀγροίκι, πού στερεώσε ἀκό-
μη περισσότερον τὴν ἀγάπη τους...
Μαζὺ μὲ τὸ παιδί ὅμως ἀρχισαν νὰ-
χωνταὶ καὶ ἡ στενοχωρία... Τὰ λίγα
χρήματα πού εἶχαν πάρει μαζὺ τους,
εἶχαν σκεῖ πειὰ. Ἡ φίλη μου προ-
σπάθησε νὰ βοηθᾷ παραδόσεις, νὰ χρησι-
μοποιῇ τίς γνώσεις της... Ἀλλὰ
τότε μονάχα ἀντέληφθῃ πόσο δύσκολο
ἦταν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα... Ἀρχοντομ-
νημένη μάλιστα καθὼς ἦταν, πλήγω-
νταν βαθειὰ ἀπὸ τοὺς ἐξευτελισμούς
πού τραβοῦσε στὰ σπῖτια τῶν νεοπλῶ-
των, ὅπου καθόρθωνε νὰ προσλαμβάν-
νεται γιὰ δασκάλα διαφόρων κακομα-
θημένων παιδιῶν... Ὁ ἄντρας της,
σὺν εὐγενῆς πού ἦταν καὶ αὐτός, δὲν
εἶχε παρὰ ἐντελὸς κομμικὴ μόρφωσι.
Τὸ φόρτε του ἦσαν τὰ διάφορα
σπόρ. Καθόρθωνε ἔτσι, διδάσκοντας
ἐπισκοπία καὶ διαφόρους νεαρούς, κατὶ
νὰ βγάξῃ καὶ νὰ φεντοξῇ μὲ τὴ γυ-
ναῖκα του καὶ τὸ παιδί του...

ΤΕΡΕΖΑ. — Ὅτι εὐρίσκαν ὅμως τό-
ση παρηγορία στὴν ἀγάπη τους!...
Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ. — Βεβαίωτατα.
Εὐρίσκαν στὴν ἀγάπη τους παρηγορία
καὶ δύναμη. Ὅσο ὅμως καὶ ἂν προσπα-
θοῦσε ὁ ἑνας νὰ κρύβῃ ἀπ' τὸν ἄλλον
τὸν πόνο του, μάντευαν τὴν ὑπόφω-
ρα καὶ μαρτύρων καὶ οἱ δύο τους... Τὸ
βράδυ ὁσὸς, ὅταν βοσκόντουσαν καὶ
οἱ δύο μὲ τὸ παιδί τους μέσα στὸ φτω-
χὸ τους σπίτι, περνοῦσαν πολὺ γλυ-
κὲς ὥρες μέσ' στὴν ἀγάπη τους...
Λησμονοῦσαν γιὰ λίγο τὴ σκληρότητα
τῆς ζωῆς... Κάποτε ὅμως ὁ ἄντρας,
ἀπ' τὴν ἀγωνία, ἀπ' τίς στενοχωρίες,
ἀπ' τὸ μαρτύρι ποῦ ἔλεγε τὴν ἀγαπη-
μένη του γυναῖκα νὰ ὑποφέρει, ἔπεσε ἀρ-
ρωστός... Ἐφθίσι, εἶπαν οἱ γιατροί...
Ἡ ζωὴ τῆς φτωχῆς καὶ δυστυχισμένης
τοῦ γυναικὸς μετεβλήθη πειὰ σὲ σω-
στὸ Γολγοθὰ... Καὶ πρὶν ξεφυγῇ, αὐ-
τὸς, μέσ' σ' ἓνα ἀγκομαχικό, τῆς
ψιθύρισε: Ἐγὼ ἀγάπη μου... Συγχώρεσέ
με... ἔκανα ἓνα ἔγκλημα ἀπέναντί
σου... Δὲν ἔπρεπε νὰ φύγουμε τότε
μαζὺ... Ἐπρεπε νὰ εἶχα σκεφθεῖ
λογικότερα... γιὰ σένα...
(Ἡ Κα Ντὲ Ρεψίν σωπαίνει).

ΤΕΡΕΖΑ. — Κι' αὐτὴ τί τοῦ ἀπάν-
τησε;
Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ. — Αὐτὴ... αὐτὴ
τὸν ἀγκάλιασε, τοῦ εἶπε λόγια τρελλὰ,
λόγια παράφωρα, τοῦ ὀρκίστηκε πῶς ἡ
ἀγάπη του τὴν εἶχε ἀποζημιώσει γιὰ
ὅ,τι καὶ ἂν εἶχε ὑποφέρει... (Ἀνα-
στεναγνίζοντας). Τοῦ ἔκανον... τοῦ ἔκανον ὅ-
λα... Αὐτὸς πέθανε... Καὶ ἦταν με-
γάλο τὸ μαρτύριο τῆς γυναικὸς του,
πού δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ τοῦ ἀνακου-
φίσῃ οὔτε τίς τελευταῖες του στιγμές...
(Νέα σιωπὴ).

ΤΕΡΕΖΑ. — Κι' εἶπαι;... Κι' ἔ-
πειτα, γιαγιά;... Τί ἔγινε αὐτὴ ἡ δυ-
στυχισμένη;...

Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ, (μὲ φωνὴ πού
τρέμει). — Ἐπειτα... μὴ φτωχικὴ
κηδεύει... λίγα λουλούδια...
ΤΕΡΕΖΑ. — Καὶ ἡ φίλη σου, για-
γιά; Ἡ φίλη σου;...

Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ. — Ἡ φίλη μου
γύρισε πίσω στοὺς γονεῖς της... Ἀπὸ
τότε δὲν ἔβγαλε τὰ μαῦρα ἀπὸ πάνω
της... Ἀποφασίστηκε στὸ παιδί της...
Πέρασαν χρόνια... ἔγινε γιαγιά...
μὴ γρηοῦλα ἀσπρομάλλα σὺν καὶ μέ-
να... Ἀπόκτησε μὴ χρυσὴ ἑγγονού-
λα... Κι' ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς
της, τώρα πειὰ, εἶνε νὰ δῇ τὴν ἑγγο-
νούλα της εὐτυχισμένη...

(Σιωπὴ. Στὸ δωμάτιο ἔχει ἀπλω-
θεῖ τώρα σκοτάδι. Ἡ Τερέζα, σκε-
φτική, σηκώνεται καὶ μὲ ἀργὲς κι-
νήσεις πηγαίνει καὶ ἀνάβει τὸ φῶς.
Γυρίζει στὴν γιαγιά της).

ΤΕΡΕΖΑ. — Γιαγιά... Κλαῖς;...
Τὰ μάτια σου εἶνε διακυρμένα...
(Ἐξάφνα, μὴ σκεῖται σὺν ἀστραπή,
περνάει ἀπ' τὸ μυαλό της. Πέφτει
στὴν ἀγκαλιά τῆς κυρίας ντὲ Ρε-
ψίν). Γιαγιά μου... ἔχεις πονέσει
λοιπὸν τόσο... στὴ ζωὴ σου!...

Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ, (κρατώντας τὴν
ἀγκαλισμένη). — Τὸ πιστεύεις λοι-
πὸν πῶς ἰσως σ' ἀγαπᾷ ὁ Ροβέρτος
βαθειὰ, καὶ πῶς ἔκανε μὴ θυσία γιὰ
σένα;...

ΤΕΡΕΖΑ, (σιγὰ). — Naί...

Κα ΝΤΕ ΡΕΨΙΝ. — Καὶ μοῦ ὑπό-
σχεται πῶς θὰ σεβαστῇ αὐτὴ τὴ θυ-
οία καὶ πῶς θὰ προσπαθῇ, ὅχι ἀμέ-
σως βέβαια, μὰ σιγά-σιγά, νὰ λησμο-
νήσῃς... νὰ ξαναβρῇς τὴ χαρὰ καὶ
τὴν ἐξυγίαισιν τῆς ζωῆς;...

ΤΕΡΕΖΑ, (πολὺ σιγὰ μὲ φωνὴ
πού μόλις ἀκούγεται). — Naί, για-
γιά μου...

LEO MARNIER

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Ο ΑΣΤΟΣ ΩΣ ΕΜΒΛΗΜΑ

Ὁ ἄστος θεωρεῖται βασιλεὺς τῶν
πουλιῶν, γιατί ἔχει δυνατὰ νύχια, ἰ-
σχυρὸ ὄραμα, ὀξυτάτη ὄρασι καὶ με-
ρίστη σωματική δύναμι. Ὁ ἄστος ἐ-
ρησιμολογεῖται ἀνέκαθεν ὡς συμβολὸ
τῆς ἰσχύος καὶ τῶν ἔχων ὡς ἐμβλημα
ἀπὸ τῶν ἀρχαίων μέχρι τῶν νεοτά-
των χρόνων στὰ στέμματα, στὶς ση-
μαίες, στὰ λάβαρα, στὰ νομισματα καὶ
στὰ εἰκόσμητα τοὺς Πέρσαι, Αἰγύπτιοι,
Ρωμαῖοι, Ἕλληνες, Βυζαντινοί, Ἀλ-
βανοί, Πέρσαι, Ἱταλοί, Ρώσοι,
Γάλλοι, Πολωνοί, Αὐστριακοὶ καὶ Σέρ-
βοι.

ΣΤΙΧΟΙ

ΣΠΟΥΔΕΣ

Ἡ πολιτεία καταγνιασμένη
φεύγει, διὰδύεται, ξεθωιάνει.
Στὸ βράδυ αὐτὸ τὸ νοτερό
ὅλα εἶν' ἀγλὺ καὶ ὅλα νερό.
Μὲς στὰ νερά πῶς τρεμοσβύνει
μὴ κατακίτρινη σελήνη!

Κι' αὐτὰ τὰ δόντρα, στὴ σειρά
καὶ ἡ ἐκκλησιὰς μὲς στὰ νερά.
Μέσα μου κλαίει ἀπόψε πάλι,
ἀχνὸς ὁ γόος, ὁ γόος καὶ ὁ γόος.
Κι' εἶν' ἡ καρδιὰ μου σφαλίστῃ
σὰ μὴ μητροπολίθου στυφῇ.

Μὲς στὴν καρδιὰ μου ἔχω κλεισμέ-
(να)

ἕναν μεγάλο Ἑσταυρωμένον:
στὰ πόδια του—φτωχὴ πιστὴ!
ἡ Ἐλπίδα κλαίει γονατιστῇ.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΓΡΑΣ

ΤΟ ΚΑΛΟΙ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ

ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Μία φημισμένη Γαλλίδα μοδίστρα,
δίνει τίς ἐξῆς συμβουλές στις κυρίες
καὶ τίς δεσποινίδες.

«— Ἀπὸ τὸ χρώμα τῶν μαλλιῶν
καὶ τῶν ματιῶν, ἐξαρτᾶται τὸ χρώμα
τοῦ καπέλλου καὶ τοῦ γυναικείου φο-
ρέματος.

Ἡ ξανθὴ μπορεί νὰ φορᾷ κατὰ
λευκὸ, ἀλλὰ ἡ μελαγχρινὴ προτιμώ-
τερο εἶνε νὰ γίνεταί με ροῦχα κρέμ-
Τὰ καστανά μάτια καὶ τὰ καστανό-
χρωμα ὀφθαλμοὶ ταιριάζουν πολὺ.

Ἡ γαλανομάτης πρέπει νὰ φοροῦν
κοστούμια μπλε.

Ἡ ἄδωνας πάλι, πρέπει νὰ φο-
ρᾷ φορέματα με μαῦρες ὀριζόντιες
γραμμές.

Τὰ μαῦρα ἀπλάτεια δείχνουν στερογ-
χυλότερους καὶ παχύτε-
ρους τοὺς παχέας ὤμους.
Τὰ μικρὰ καπελλά-
κια, δὲν πηγαίνουν στὰ
μακριὰ τὰ πρόσωπα.

Γενικῶς δὲ ἡ παχέας
πρέπει νὰ φοροῦν γραμ-
μωτὰ ὀφθαλμοὶ με κά-
θετες γραμμές καὶ ἡ πο-
λὺ ἰσχνὴ με ὀριζόντιες.

Ἐνας Ἀγγλὸς για-
τρός, συνάγει τὰ ἐξῆς
συμπεράσματα ὅτι: ὁ
πολυπύκνους μελέτες
του, περὶ τῆς ἐπιδράσε-
ως τῶν τροφῶν στὸ χα-
ρακτὴρα τοῦ ἀνθρώπου.

Σύμφωνα λοιπὸν μ' αὐ-
τὸς, ὁ διαρκὴς τροφὴ καὶ
μοναδικὸ προφυλακτικὸ
τῆς υγείας καὶ ὅτι κα-
νένα ἄλλο λαχανικὸ δὲν
ἔχει τόσο δυναμικὴν
δύναμη, ὅση αὐτή.

Κατὰ συνέπεια, ἀρ-
χίστε νὰ τρώτε... ντο-
μάτες κατὰ χρόνον!...

Ἐνας Ἀγγλὸς γιατρός,
ὁ δόκτωρ Στάρι, ἀνεκάλυψε τελευ-
τάκι ὅτι τὰ λευκὰ ὀφθαλμοὶ δὲν ἔ-
παρροφᾶνε τόσο πολὺ, ὅσο τὰ ὀφθα-
λμοὶ τῶν ἄλλων χρωμάτων. τίς δι-
σέρεστες ἀναθυμιάσεις, πού ἀναδίδουν
διάρροες ὕλες καὶ ἰδίως τὰ φάρμακα.

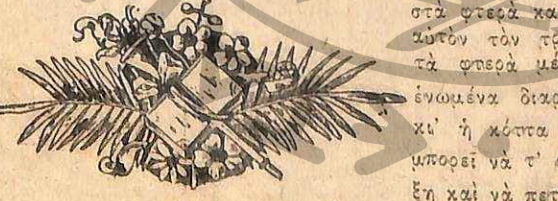
Γι' αὐτὸ συνιστᾷ στοὺς συνανέλ-
λους τοὺς ἰατροὺς νὰ φοροῦν λευκὰ κο-
στούμια.

Θέλετε νὰ κάμετε νὰ μωσχοβολᾷ
τὸ χροῖμα τοῦ κομμάτι;

Μεταξὺ τοῦ στρώματος καὶ τοῦ
σεντονιού, στρώσατε ἓνα λεπτὸ, πολὺ
λεπτὸ μίδος παπλώματος, παραγεμ-

ισμένον με μυροβό-
λα λουλούδια τῆς
προτιμῆσεώς σας.

Ἡ συνήθεια αὐ-
τὴ ἐφαρμόζεται
πολὺ στὴν... Ἱα-
πωνία.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Μὲς ἀπὸ μὴ ροδακινὰ ξανθὴ
ὁ Αὐγουστός τίς χάρες τοῦ σκορπίζει,
σὺν τὸ γλυκὸ ροδάκινο μυρίζει,
σὰ γρουδοτὸ ροδάκινο ἄνθει.
Καρποφοροῦν στὸ διάβα τοῦ οἱ κάμποι,
τὸ κύμα ἀνατριχίζει, ἡ νύχτα λάμπει.

Στὴ γῇ πατεῖ τὸ πόδι καὶ λευκὰ
καὶ ἀρχοντικὰ τὰ κρίνα θε' ἄνοιζον.
Τὰ χέρια τὸν στὰ χεῖράκια θ' ἀγγίζον,
καὶ σὰ ματάκια μαῦρα ἴδωνικά,
σὰ νᾶναι κεχρηματῆς ἡ κόρη χειλῶν,
γυαλίζουν μὲς στ' ἀμπέλια τὰ σταφύ-
(λια).

Πλοῦστερ' ὁ φῶς τοῦ στὰ νερά
καὶ νὰ... καίτεράκι τὰ δροσάτα
τὰ πρῶτα τοῦ φθινοπώρου μαντῆτα
μὰς φέρουν στὰ γαλᾶκια τοὺς φτεροί.
Ἄπ' τ' Ἀλωνάρι τίς φωτιές ψιμένει,
ἡ γῇ τὰ λευκαρεῖ καὶ ξαναπαίνει.

Τὸν βλέπει καὶ ἡ Σελήνη ἀπὸ ψηλὰ
καὶ τὴ χτυποῦν τοῦ ἔρωτα ἡ σάπτες,
καὶ μ' ὅλα της τὰ κάλλη, τοὺς μα-
(γνήτες).

στολίζεται καὶ σεῖεται καὶ γελᾷ.
Κι' ἄκουα παίρνει ἀπ' τ' ἄστρα, καὶ
(ἀπὸ κείνα).

ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ο Μιχαήλ "Αγγελος ντε Καραβάτιο. Η παιδική του ζωή ανάμεσα στους χτίστες. Η κλίση του προς τη ζωγραφική και τους καυγάδες. Πώς έδειρε το δασκάλό του. Περιπλανήσεις και περιπέτειες. Ο Καραβάτιο αρχίζει ν' αποκτά φήμη. Οι περιφημότεροι καυγάδες του. Η φυγή του από τη Ρώμη. Πώς έγινε ιππότης της Μάλτας. Η απόδρασίς του από τις φυλακές. Ο δραματικός θάνατός του, κτλ.

ΤΑ από τις πιο παράξενες καλλιτεχνικές μορφές της Ιταλικής Αναγέννησης ήταν ο περίφημος ζωγράφος Μιχαήλ "Αγγελος ντε Καραβάτιο.

Όπως τον είχαν επωνομάσει οι σύγχρονοί του για να τον ξεχωρίσουν απ' το δυνάμειο μεγάλο συνάδελφό του, τον Μιχαήλ "Αγγελο Μπουοναρόττι.

Ο πατέρας του Μερίγκι ήταν ένα άσχημο αρχιτέκτονα στην υπηρεσία του φεουδαρχού της επαρχίας του μαρκησίου Καραβάτιο, μολοντί δε ο γυιός του ήταν μικρός τον είχε πάρει κοντά του, για να βοηθή τους μαστύρους στο χτίσιμο, κουβαλώντας στην πλάτη του το δόλο, πέτρας κι ασβέστη. Αλλά ο μικρός Μιχαήλ "Αγγελος, έδειχνε μεγάλη κλίση στη ζωγραφική, και τις ώρες που δεν είχε δουλειά, έπαιζε τα πινέλλα των χτιστών και ζωγράφιζε με νερομπογιές διάφορες εικόνες. Βλέποντας τη κλίση του αυτή, ο πατέρας του, τον πήρε τον Απρίλη του 1588, όταν ήταν 15 ετών, τον πήγε στο Μιλάνο και τον παρέδωσε σ' έναν απ' τους διασημότερους ζωγράφους της εποχής, τον Σιμόνε Πετρατσόνο, για να μαθητεύσει κοντά του.

Ο μικρός Μιχαήλ "Αγγελος ήταν ένα όμορφο και υπερβολικά εύρωστο παιδί, με άπιαστο χαρακτήρα. Εν τούτοις, εύθης εξ αρχής απέκτησε την εκτίμησι του δασκάλου του, ο οποίος εθιμάζε την καλλιτεχνική του αντίληψη και την δεξιότητά του. Αλλά με τον δύστροπο χαρακτήρα του δημιουργούσε συχνά επεισόδια με τους άλλους συμμαθητές του. Μία μέρα μάλιστα τακώθηκε και με τον ίδιο τον δασκάλό του και, καθώς ήταν χειροδύναμος, τον έδειρε τόσο άσχημα, ώστε ο δυστυχήμενος Πετρατσόνο έπεσε στο κρεβάτι. Για ν' αποφυγή την φυλάκισι που τον περίμενε, ο Μιχαήλ "Αγγελος έφυγε τότε απ' το Μιλάνο και πήγε στη Βενετία. Εκεί μαθήτευσε άρκετον καιρό κοντά στον περίφημο ζωγράφο Τζορτζόνε, αλλά ούτε κι εκεί μπόρεσε να σταθή πολύν καιρό. Μετά δυο χρόνια, απένταρος, άλλα γεμάτος θάλας και φιλοδοξία, κατέφυγε στη Ρώμη, όπου επί ημερας, τις περισσότερες φορές νησιεύς, γύριζε τις πινελιές και τις έκκλησιες, θαυμάζοντας τα έργα του μεγάλου θύμωκου του Μιχαήλ "Αγγέλου και του Ραφαήλου. Στο τέλος, μπήκε στην υπηρεσία κάποιου εμπόρου εικόνων του ιππότη ντε "Ασπίνιο, ο οποίος τον έβαζε να του κάνει διαφόρους πίνακες και τοιχογραφίες. Εκεί συνήλθε κάπως απ' την εξάντλησι που του είχαν φέρει

η πείνα κι η στερήσις τόσων μηνών.

Ήταν όμως μοιραίο του να μην ποτέ να μείνη μόνιμος πουλητά. Μία μέρα λοιπόν τακώθηκε με τον εργοδότη του, τον έδειρε κι αυτόν κι έφυγε απ' το κατάστημά του. Τότε άρχισε πειν να ζωγραφίζει για δικό του αποκλειστικό λογαριασμό και τα έργα του είχαν έναν καταπληκτικό υπερρεαλισμό. Έχοντας για μοντέλλο του μια τοιγιάνα, ζωγράφιζε τον περίφημο πίνακά του "Η μάντσα" τον οποίο και πούλησε πανάκριβα και με μοντέλλο πάλι προσωποφόρο στις αποκρήνες, ζωγράφιζε τον επίσης περίφημο και ανυπόστατο πίνακα αή Μαγδαληνή.

τις χαλάρει και να τις ξαναζωγραφίστη.

Εντωμεταξύ όμως, εκτός απ' την τέχνη του, ο Μιχαήλ "Αγγελος είχε γίνει ξακουστός και γι' τους καυγάδες του. Κάθε μέρα, αφού εργαζόταν κάμποσες ώρες, παρατούσε ξαφνικά τα πινέλλα του και τις μπογιές του, φερούσε το καπέλλο του και τον μαγνύδα του, ζωνόνταν το ξίφος του κι έδωγαν έξω με το ζωνάρι του, απλωμένο για καυγάς κατά την λαϊκή φράσι. Μία μέρα τακώθηκε με τον περίφημο ζωγράφο Γκουίντο Ρένι και λίγο έλειψε να του κόψη το λαιμό. Μ' άλλη φορά έγραψε έναν λιβελλό εναντίον του Μπαλλιόνε, και μ' άλλη φορά άκωα τραυμάτισε με το

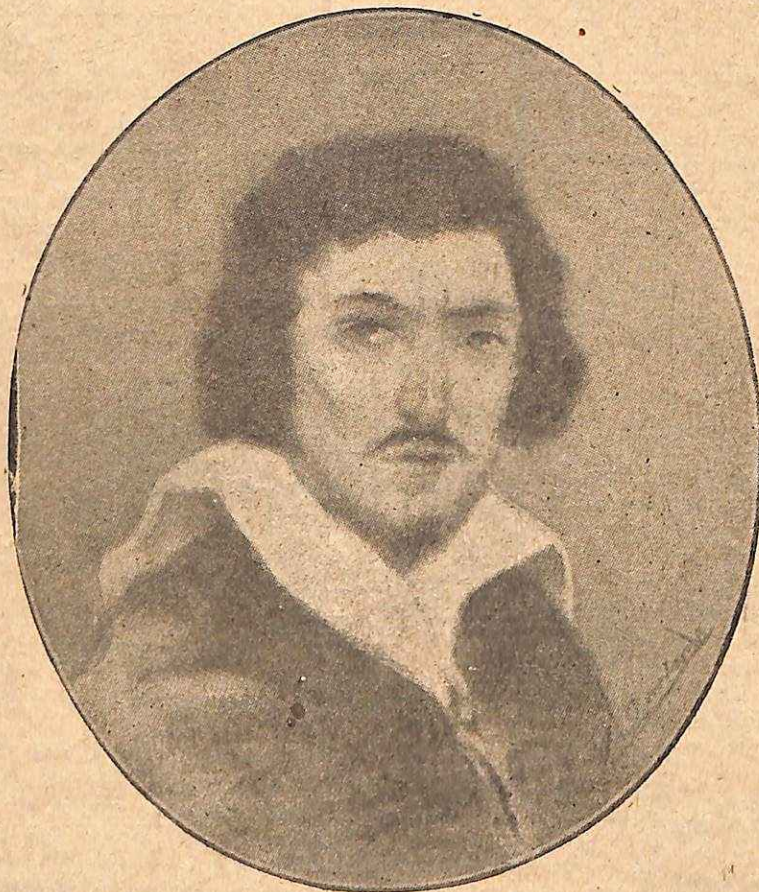
του και τον σκότωσε.

Έπειτα απ' το τελευταίο του κατόρθωμα ή μάλλον εγκλημα, ο Μιχαήλ "Αγγελος δεν μπορούσε να μείνη στη Ρώμη, γιατί θα καταδικαζόταν εις θάνατον. Έφυγε, λοιπόν, και πήγε στη Νάπολι, όπου πολύ πριν απ' αυτόν είχε φθάσει η φήμη του ως καλού ζωγράφου και μεγάλου καυγατζή. Πολλές έκκλησιες και πολλά μοναστήρια του ανέθεσαν τότε να ζωγραφίστη τις τοιχογραφίες τους. Και χάριν της τέχνης του, η αρχές του συγχωρούσαν τους καυγάδες του, κι περισσότεροι απ' τους όποιους ήταν αιματηροί.

Αλλά ούτε στη Νάπολι έμεινε πολύ. Ο Καραβάτιο από καιρό φιλοδοξούσε τον τίτλο του ιππότη και, μόνος τρόπος για να τον αποκτήσει ήταν να γίνει μέλος του Τάγματος των ιπποτών της Μάλτας. Μία μέρα λοιπόν, θέλοντας να πραγματοποιήσει τον σκοπό του, έφυγε για τη Μάλτα, όπου τον δέχτηκαν όπως αξίζει σ' έναν καλλιτέχνη της αξίας του. Έκει ζωγράφιζε μια άριστοτεχνική πραγματική προσωπογραφία του Μεγάλου Δασκάλου του Τάγματος των Ιπποτών, οι οποίοι, για να τον ικανοποιήσουν, τον ανακήρυξαν κι αυτόν ιππότη. Συγχρόνως δε του έκαναν ένα σωρό παραγγελίες εικόνων, με τις οποίες κέρδιζε άφθονα χρήματα.

Για κάμποσον καιρό ο Μιχαήλ "Αγγελος βαστούσε τα νύχια του κι' απόφυγε να κάνει καυγάδες στη Μάλτα. Αλλά του ήταν αδύνατο να συγκρατείται επ' άπειρον. Και μία μέρα τακώθηκε με έναν ευπατριώτη, μέλος του Τάγματος, και τον έτραυμάτισε σοβαρά. Ο κανονισμός του Τάγματος ήταν αυστηρός. Τον έπεισαν και τον έβαλαν φυλακή. Ο Μιχαήλ "Αγγελος όμως, έσπασε τα κλέδα του παραθύρου, του κελιού του, πήρε τον πανύψηλο τοίχο της φυλακής και, με κίνδυνο της ζωής του, απέδρασε. Καταδιωχόμενος κατά πόδας απ' τους μισθοφόρους του ευπατρίδου, τον όποιον είχε τραυματίσει, κατέφυγε στις Συρακούσες, έπειτα στη Μεσσήνη και στο Παλέομο. Στο τέλος ξεκίνησε για να γυρίσει στη Νάπολι, όπου μπορούσε να είναι ασφαλής. Αλλά όταν έφθασε εκεί και κατέλυσε σ' ένα εξοχικό πανδοχείο, έπεσε στα χέρια τριών ληστών, οι οποίοι του έκλεψαν τα ρούχα και τα χρήματά του, αφού τον έσπασαν το έλλο.

Ρακένδυτος κι' εεισένος ο Μιχαήλ "Αγγελος μπήκε σε μια φελούκα και ξεκίνησε για τη Ρώμη. Αλλά, όταν έφθασε στη Γέφυρα του "Ηρακλείου, οι στρατιώτες του φυλακίου τον συνέλαβαν ως ύποπτο και τον έκορπάτησαν φυλακισμένον δυο μέρες. Έπί τέλος τον άποφυλάκισαν. Μόλις άφηνε ελεύθερος, ο Μιχαήλ "Αγγελος έτρεξε στην άκρογιαλιά... Η φελούκα είχε ξεκινήσει λίγην ώρα πριν απ'

Ο Μιχαήλ "Αγγελος ντε Καραβάτιο.

Τα έργα του άρχισαν να κινούν την τοσοχτή και τον θαυμασμό των φιλοτέχνων, μολοντί τον κατηγορούσαν κι ο βασιλιάς τους έφτανε μέχρι κανοναλάρχου σπινελίου.

Τότε άκριβώς οι ιερείς της έκκλησίας του Άγιου Ιωάννη της Ρώμης, οι άνθισαν να ζωγραφίστη τις τοιχογραφίες του θυσιαστηρίου της. Ο Μιχαήλ "Αγγελος άφοσιώθηκε άμέσως με ζήλο στην εργασία αυτή. Όταν όμως την τελείωσε, οι ιερείς δεν έμειναν ευχαριστημένοι. Ο Άγιος Ιωάννης μίσε απ' τις τοιχογραφίες του, έβριζε, όπως έλεγαν, υαλόν με εγκληματία, παρά με άπσπτολο του Χριστού. Τον έβαλαν λοιπόν να

ξίφος του έναν λοχία της φρουράς του Βατικανού. Μία νύχτα πάλι έπιασε κι' έδειρε μέχρι αίματος τον ζωγράφο Σπάμπια. Κάποτε πήγε να σκοτώσει με το σπαθί του ένα γκαρσόνι του ξενοδοχείου, στο όποιο συνήλθε να γευματίσει, επειδή δεν ήξερε να του πη αν τα σηκωτάκια που του περιόρισε ήταν τιγανισμένα με λάδι ή με βούτυρο. Ένα βράδυ έσπασε με πέτρες όλα τα τζάμια του σπιτιού της σπιτονοικοκυράς του, επειδή του ζήτησε τα όνομα έξη μηνών που της χρωστούσε! Στο τέλος, μία μέρα, παίζοντας πόν παρνίδη της εποχής απαλακρόνταν με έναν νέο, φιλονεικώσε μαζί του, τράβηξε το σπαθί

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΜΙΡΑΜΠΩ ΚΑΙ Η ΣΟΦΙΑ ΜΟΝΝΙΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Μιραμπώ κι' η Σοφία, όπως είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, μπορούσαν κι' άλληλογραφούσαν μεταξύ τους από το βάθος της φυλακής τους. Την άπεραντή αυτή εύνοια τη χρωστούσαν στον κ. Λενουάρ, γενικό διευθυντή της Αστυνομίας και στην πριγκίπισσα ντε Λαμπάλ, φίλη της βασίλισσας Μαρίας "Αντουανέττας, η όποια είχε ενδιαφερθεί για την τύχη των δυο άτυχων έραστών και προσπαθούσε να μαλακώσει όσο μπορούσε τον πόνο τους.

Ένα μόνο πράγμα—γράφει σχετικώς ο μυθιστοριογράφος και ιστοριογράφος του Μιραμπώ Α. Μακ—ένα μόνο πράγμα μπορούσε να γαληνέψει κάπως την απελπισία του και την κατάπτωσης του: η επιστολή της Σοφίας. Γι' αυτό εύθης εξ αρχής ερχότανε μπρός στα πόδια του κ. Λενουάρ και τον έκέλευσε να τους διευκολύνει στην άλληλογραφία τους. Έκείνος άρνθήθηκε στην αρχή, μα στο τέλος, συγκινημένος κι' αυτός από, τα δάκρυα και τις έκσεις του φυλακισμένου, γοητευμένος από την εύλωττία του, στην όποια τίποτε δεν μπορούσε ν' αντισταθή, υποχώρησε και επέτρεψε στο Μιραμπώ να γράφει στη Σοφία και να λαβαίνει επιστολές απ' αυτή, φροντίζοντας όμως συγχρόνως να περνούν όλες η επιστολές τους από τα χέρια του για να μπορεί να τις διαβάσει...

Ο Μιραμπώ, τρελλός απ' τη χαρά του, φίλησε τα χέρια και τα ρούχα του κ. Λενουάρ και από εκείνη τη ημέρα, άρχισε να ελπίζει πάλι. Μόλι άκουσε τον αστυνομικό να του επέτρεπε την άλληλογραφία με την αγαπημένη του μεταμορφώθηκε άμέσως απ' την εύτυχία του.

Η άφορμος που συνετέλεσαν ώστε να τους δώσει ο κ. Λενουάρ την άδεια αυτή, παραμένουν άγνωστες. Ίσως όμως να έμεινε στο φυλακισμένο το μεγαλοφυή άνθρωπο, ο όποιος θ' διεύθυνε στο μέλλον την τύχη τη Γαλλίας και θέλησε να τον σώσει απ' αυτόν. Την είδε πέρα μακριά στη θάλασσα. Τότε στην απελπισία του άρχισε να τρέχει ξοπίσω της, σαν τρελλός, κατά μήκος της άκροθαλασσιάς, εξαντλημένος απ' τις στερήσεις και από τις πληγές που του είχαν ανοίξει οι τρεις κλέφτες της Νεαπόλεως γυνής σχεδόν και αξιοσημείωτης. Έτσι κι έτσι ώρες πολλές, ξεπόλητος, άλλοτε πάνω στην ήλιοκαμένη άμμουδιά και άλλοτε πάνω σε άποκρημνα βράχια, χωρίς φαί και χωρίς νερό.

Στο τέλος τον κυρίωσε ένα ρίγος άσυγκράτητος. Τα δόντια του χτυπούσαν δυνατά. Τον είχε πιάσει μιά κρίσις έλθονσας. Ο δυστυχής καλλιτέχνης για να παραπλήσει καμιά ώρα στους κήπους της μονής, δυο ασυγχρόνως την παρακολουθούσαν, η όποια αν άπομακρυνόντουσαν ούτε θήμα απ' αυτήν.

Μα ο Μιραμπώ είχε χρήματα και, όπως είδαμε, όχι λιγώτερο καταπληκτικό είναι η έλευθερία του βρούχων δυο έρωτευμένων στις επιστολές τους αυτές, η όποιες αν τούτοις περνούσαν από τα μάτια ενός τρίτου. Ο Μιραμπώ, ο όποιος άνόμαζε τον κ. Λενουάρ καλό του άγγελο κι' ο όποιος διατήρησε γι' αυτόν αιώνια εύγνωμοσύνη, είχε συνήθειες να του έπιστεύεται τις σκέψεις του άποστό Θεό. Γι' αυτό κι' έγραφε στις επιστολές του όλα τα αισθήματα της καρδιάς του, άδιαφορώντας αν θα τα μάθαινε κι' αυτός...

δέδαιο θάνατο.

Ένα πράγμα, όχι λιγώτερο καταπληκτικό είναι η έλευθερία του βρούχων δυο έρωτευμένων στις επιστολές τους αυτές, η όποιες αν τούτοις περνούσαν από τα μάτια ενός τρίτου. Ο Μιραμπώ, ο όποιος άνόμαζε τον κ. Λενουάρ καλό του άγγελο κι' ο όποιος διατήρησε γι' αυτόν αιώνια εύγνωμοσύνη, είχε συνήθειες να του έπιστεύεται τις σκέψεις του άποστό Θεό. Γι' αυτό κι' έγραφε στις επιστολές του όλα τα αισθήματα της καρδιάς του, άδιαφορώντας αν θα τα μάθαινε κι' αυτός...

Ο Μιραμπώ άρχισε να κλαίει σαν μικρό παιδί την πρώτη φορά που κρουμένος πίσω από ένα δένδρο, είδε τη φτωχή Σοφία να βαδίζει με το κεφάλι σκυφό, ανάμεσα στις δυο μοναχές που την έφύλαγαν...

Κι' έπειτα τι σημασία είχε το ότι βρισκόταν κοντά της τη στιγμή που έκαινε τον άγνοόυσε;... Πώς θα μπορούσε να την πάρει από και μέσα και να τη γλυτώσει από εκείνη την κόλασι, τη στιγμή που η ίδια δεν θα

Ο Μιραμπώ μόλις πρόφτασε να φύγει μαζί με τον κηπουρό, αναρραλώνοντας επί μάντρα.

Εντωμεταξύ η Σοφία εξακολουθούσε να παραμένει φυλακισμένη πάντα στο μοναστήρι της Άγίας Κλάρας. Αφού έμεινε μερικούς μήνες ήσυχος στο "Αρζαντέγ, ο Μιραμπώ, μη μπορώντας να κρατηθή πατά, πήγε στο Ζιέν, άποφασισμένος ν' άποσπάσει την αγαπημένη του φίλη από τη νύκτερι φυλάκισι της.

Αυτό όμως ήταν δύσκολο, γιατί η πιο άσχημη διαταγή είχαν δοθεί για την επιτήρησή της.

Η Σοφία επέβλεπε από το πραιότο βράδυ. Όταν έθβαινε απ' το ελλί της για να παραπλήσει καμιά ώρα στους κήπους της μονής, δυο ασυγχρόνως την παρακολουθούσαν, η όποια αν άπομακρυνόντουσαν ούτε θήμα απ' αυτήν.

Μα ο Μιραμπώ είχε χρήματα και,

χρησιμοποιώντας τα γενναίως, έαχόρασε τον κηπουρό του μοναστηριού κι' έτσι κατόρθωσε να μπει μέσα σ' αυτό, μετεμφισμένος σε χωρικό.

Είδε τέλος την πολυαγαπημένη του. "Ω! πόσο είχε αλλάξει!... Μα γι' αυτόν παρέμεινε πάντα γοητευτική, πάντα αξιολάτρευτη!...

Πόσο όμως η συμφορές και η πλήξη είχαν άλλιώσει τα χαρακτηριστικά του προσώπου της!...

Ο Μιραμπώ άρχισε να κλαίει σαν μικρό παιδί την πρώτη φορά που κρουμένος πίσω από ένα δένδρο, είδε τη φτωχή Σοφία να βαδίζει με το κεφάλι σκυφό, ανάμεσα στις δυο μοναχές που την έφύλαγαν...

Κι' έπειτα τι σημασία είχε το ότι βρισκόταν κοντά της τη στιγμή που έκαινε τον άγνοόυσε;... Πώς θα μπορούσε να την πάρει από και μέσα και να τη γλυτώσει από εκείνη την κόλασι, τη στιγμή που η ίδια δεν θα

Λοιπόν, από την πρώτη στιγμή κόλας, ο Μιραμπώ είχε χ τ υ π ή σ ε σι στο μάτι της Νανέττας.

Μα κι' ο Μιραμπώ, για λογαριασμό του δεν έβρισκε καθόλου άσχημη τη Νανέττα.

Με δυο λόγια δέ, ο ήρωας μας για να εύχαριστησει τον κηπουρό για τη φιλοξενία του και για τις υπηρεσίες που του προσέφερε, τον έπρόσωσε με τη σύζυγό του.

Για να ακούγουν τον καιρό του, ως έβου να ένωθ πάλι με τη χλιμάρα πριμένη του Σοφία, έξοικονομούσαν με τα χωριάτικα φιλήματα της Νανέττας.

Μα όταν μία γυναίκα είναι χωριστή, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν έχει και καρδιά κι' ότι δεν καίγεται από τη φλόγα της άγάπης.

Γι' αυτό, όταν ο Μιραμπώ της μίλησε ότι έπρόκειτο να φύγει απ' τη Σοφία, η Νανέττα τον έκέλευσε ν' αναβάλει για μερικές ημέρες την έκτελει του σχεδίου του.

Έκείνος όμως άνοήθηκε, γιατί έντομεταξύ είχε είδοποιήσει τη Σοφία και όλα ήταν έτοιμα για την απόδρασί της.

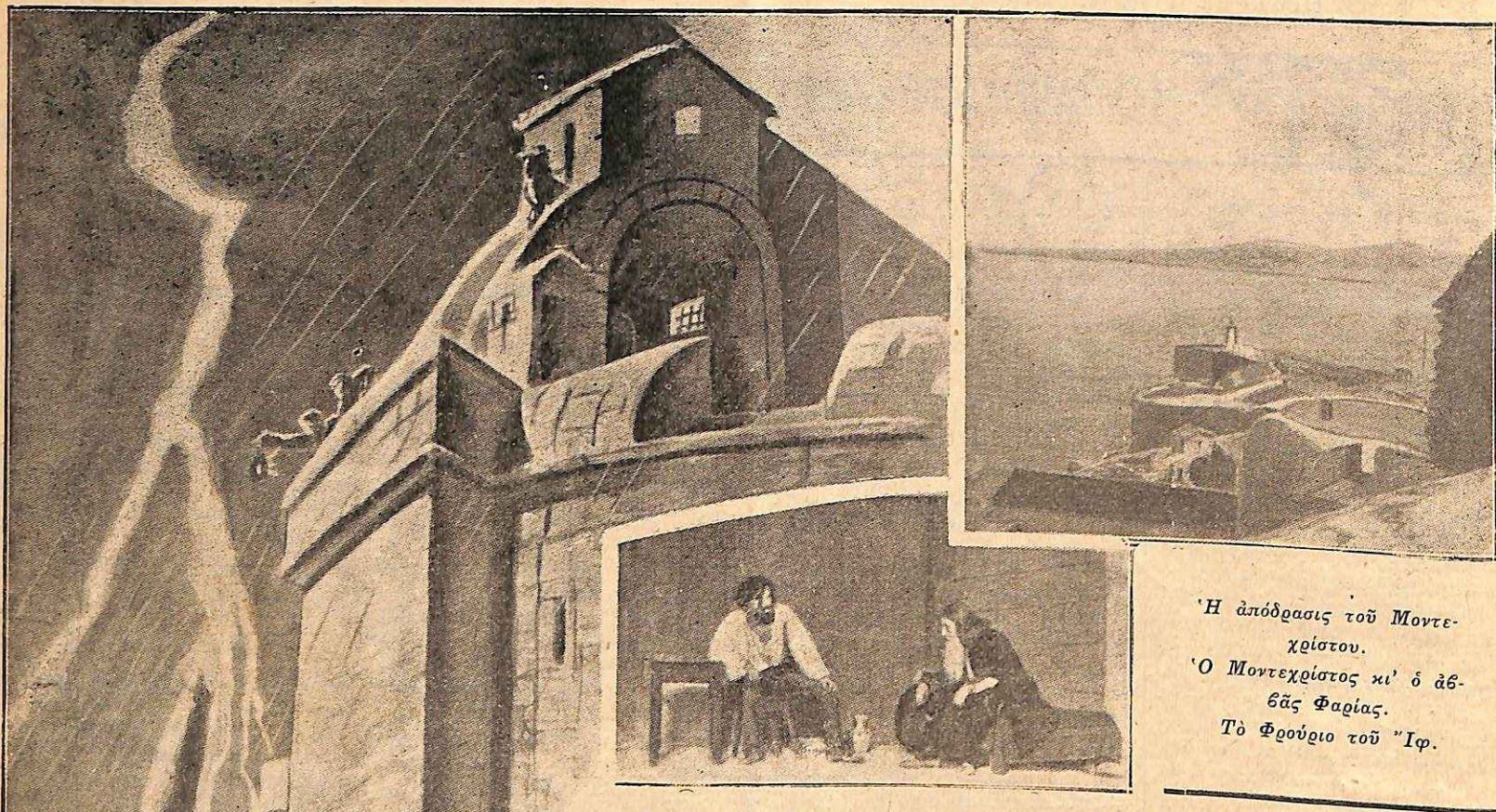
Τού κάκου η Νανέττα άρχισε να κλαίει...

—Αδύνατον, αγαπημένη μου! της άπαντούσε ο Μιραμπώ άμεταπείστος. —Καλά! σκέφτηκε τότε η Νανέττα. Θα έκδικηθώ!...

Και ποιά, νομίζετε, ήταν η έκδική της; Πήγε, απλόστατα, και βόηξε την ήγουμένη και, αφού την εξώκισε να αφή την προδότη, της αποκάλυψε τα πάντα.

Έτσι, το βράδυ, όταν ο Μιραμπώ, έχοντας μία σκάλα στην πλάτη του, διευθύνθηκε προς την πλευρά έκαινε της μονής, δυο βρισκόταν το παράθυρο του κελιού της Σοφίας, όλες η ποταγία εξώρριψαν μέσ' απ' τον κήπο της μονής, φωνάζοντας: —Κλέφτης!... Κλέφτης!...

(Ακολουθεί)

Η απόδρασις τού Μοντε-
χρίστου.
Ο Μοντεχρίστος κι' ο αδ-
ελός Φαρίας.
Τό Φρούριο τού "Ιφ.

ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΟΦΙΣΤΗ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΩΣ ΔΡΑΠΕΤΕΥΟΥΝ ΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ

Τό «Μουσείο τού Έγκληματος» στη Ρώμη. Ένα πριόνι καμωμένο από βελόνες. Τι κάνει ή υπερμονή και ή απελπισία. Ένας κατάδικος πού μιμήθηκε τὸ παράδειγμα τού 'Ικάρου. Απόδρασις με φτερά από καραβόπανο. Τὸ κρεβάτι με τὴν κοῦκλα. Τὰ σκονινὰ με τὰ ὁποία δραπετεύουν οἱ φυλακισμένοι. Ένα σκονινὸ από... ξύλο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

τὴν ὁποία μᾶς ἀφηγεῖται ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς πατὴρ, σὺν τῷ περίφημο μυθιστόρημά του «Κόμης Μοντεχρίστος».

Ἐκεῖ πού μπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ τὰ περισσότερα ἀντικείμενα, ἀπὸ αὐτὰ πού μεταχειρίζονται οἱ φυλακισμένοι γιὰ νὰ δραπετεύουν, εἶνε τὸ «Μουσείο τού Έγκληματος» πού ἰδρύθηκε τελευταία στὴ Ρώμη. Στὸ Μουσείο αὐτὸ εἶνε συγκεντρωμένα ὅλα τὰ φονικά ὅπλα καὶ βασανιστικά ἐργαλεία πού χρησιμοποιοῦσαν καὶ χρησιμοποιοῦν οἱ ἐγκληματίαι ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους χρόνους μέχρι σήμερα, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ὄργανα τιμωρίας τῶν κακοποιῶν, κρεμάλες, λαμπητόμοι, κλουβιά, σπινερί, βασανιστήριον τῆς 'Ιερᾶς 'Εξετάσεως καὶ τῶν φεουδαρχῶν τού Μεσαίωνα, κτλ.

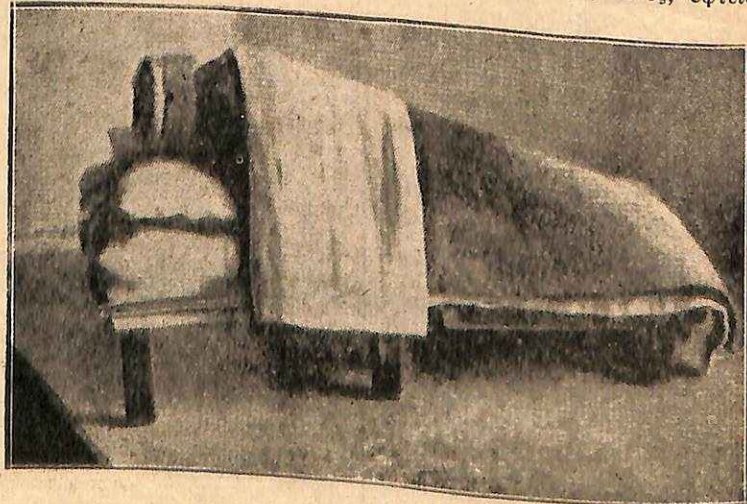
Σ' ἕνα χωριστὸ διαμέρισμα τοῦ Μουσείου αὐτοῦ, βρίσκονται συγκεντρωμένα διάφορα ἀντικείμενα πού χρησιμοποιοῦσαν οἱ φυλακισμένοι, σὲ διάφορες φυλακὲς καὶ σὲ διάφορες ἐποχές, γιὰ νὰ δραπετεύουν. Ἐκεῖ βλέπει κανεὶς τί κάνει ή ἀπελπισία καὶ ή ὑπομονή τού ἀνθρώπου.

Τὸ καταπληκτικώτερο ἀπ' ὅλα τὰ ἐκθέματα τοῦ Μουσείου τῆς Ρώμης εἶνε ἕνα πριόνι καμωμένο με... βελόνες. Τὸ κατασκεύασε ἕνας Ἰταλὸς πατριώτης, τὸν ὁποῖον εἶχαν φυλακίσει οἱ Αὐστριακοὶ ὡς συνωμότη, κατὰ τὰ μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνος, σὲ μιά ἀπ' τὴς φυλακὲς τοῦ Μιλάνου. Διατελοῦσε μάλιστα ὑπὸ ἀυστηροτάτη ἐπι-

δουλή κι' εἶσι δὲν μποροῦσε ὁ δυστυχὴς νὰ προμηθευθῇ οὔτε τὸ παραμικρὸ σιδερικό, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ καὶ νὰ σπᾶσῃ μ' αὐτὸ τὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου τοῦ κελιοῦ του. Τότε σκέφθηκε νὰ φτιάξῃ ἕνα πριόνι ἀπὸ βελόνες. Καὶ ἀμ' ἔπος, ἀμ' ἔργον... Ἐσχίσε τὸ ποικιμίσιό του καὶ ἔπειτα παρακάλεσε τὸν δεσμοφύλακα νὰ τοῦ ἀγοράσῃ καμμιὰ-δύο βελόνες καὶ λίγη κλωστή γιὰ νὰ τὸ ράψῃ. Ὁ δεσμοφύλακας δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτε κι' ἐξέτελεσε τὴν παράκλησί του. Σὲ καμμιὰ δεκαριά μέρες ὁ φυλακισμένος ἔσχισε τὸ παντελόνι του καὶ ζήτησε πάλι βελόνες καὶ κλωστή. Κι' ὁ

δεσμοφύλακας τοῦ ξανάφερε. Τὸ ἴδιο ἔγινε γιὰ τρίτη, γιὰ τετάρτη καὶ γιὰ πολλὲς φορὲς ἀκόμα. Κάθε βδομάδα σχεδόν, σχίζοντας ἐν' αὐτ' τὰ ρούχα του, ὁ φυλακισμένος ζητοῦσε βελόνες.

Χρειάστηκε ὅμως δύομιση χρόνια γιὰ νὰ μαζέψῃ ὅσες βελόνες τοῦ χρειάζονταν γιὰ νὰ κἀνῃ τὸ πριόνι του. Ἐπὶ τέλους ὅμως τὴς μάχη. Τότε ἔβγαλε ἕνα μικρὸ κομμάτι χοντρὸ σανίδι ἀπὸ τὰ πάτωμα τοῦ κελιοῦ του καὶ, ὑπομονητικὰ, με μεγάλη προσοχή, ἄρχισε νὰ καρφώνει τὴς βελόνες σὲ ξύλο, τὴ μιά δίπλα στὴν ἄλλη, στὴ σειρά. Ἐπειτα, με τὴν κλωστή πού εἶχε μαζέψῃ μαζί με τὴς βελόνες, ἔφτιαξε,

Τὸ κρεβάτι με τὸ ψεύτικο ὄμοιομα τοῦ φυλακισμένου.

Δὲν μπορεῖ νὰ χωρέσῃ τὸ μυαλὸ ἐνὸς ἀνθρώπου σὲ τί μέσα καὶ τρόπους καταφεύγουν κατὰ καιροὺς οἱ φυλακισμένοι, γιὰ νὰ μπορέσουν ν' ἀποδράσουν.

Δὲν σκέπτονται σχεδόν τίποτε ἄλλο μέσα σὲ κελὶ τους, παρὰ πῶς θὰ κατορθώσουν νὰ δραπετεύουν. Καρτερίκα, ὑπομονητικὰ, με τὸ πείσμα πού φέρνει ή ἀπελπισία, συλλογίζονται, συλλογίζονται διαρκῶς καὶ, ὅταν τέλος τοὺς ἔλθει κάποια ἐμπνεύσις, ἀρροσιώνονται πειὰ ἀπαλυσίτικος στὴν πραγματοποίησίν της. Πολλὲς δὲ φορὲς, μολονότι τὸ μυαλὸ τους συλλαμβάνει τὰ πὺρ τρελλὰ καὶ ἀπραγματοποίητα ἐκπρόστης ὄψεως σχέδια, τὰ καταφέρνουν καὶ δραπετεύουν.

Κλασσικὸ παράδειγμα σχετικῶς εἶνε ή ἀπόδρασις τοῦ Ἐδμόνδου Λαντς,

στρίβοντάς τὴν, ἕνα εἶδος σπάγκου καὶ τὸ πέρασε ἀπ' ὅλες τὴς τρύπες ὅλων τῶν βελόνων, δένοντάς τες εἰσι μετὰ ξύ τους. Ἐπειτα, με ὅση κλωστή περίσσεψε, τὴς ἔδεσε σὲ ξύλο, σὲ ὁποῖο ἦσαν καρφωμένες. Τὸ πριόνι του ἦταν πειὰ ἑτοιμὸ, ἕνα πριόνι πρωτόγονο βέβαια, ἀλλὰ κατ'ἀλλήλου γιὰ τὸν σκοπὸ πού τὸ χρειαζόταν. Ἡ βελόνες, ὡς γνωστὸν, γίνονται ἀπὸ ἀτσάλι καὶ τὸ ἀτσάλι τρώει τὸ σίδερο. Με τὸ πριόνι του λοιπὸν αὐτὸ ὁ ὑπομονητικὸς Ἰταλὸς κατόρθωσε, σιγά-σιγά, μέσα σὲ τρεῖς μῆνες, νὰ πριονίσῃ τὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου του. Κι' εἶσι ἔδραπέτευσε, ἀφίονοντας σὲ κελί του τὸ πρωτότυπο πριόνι του, τὸ ὁποῖο ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς ἐφύλαξε γιὰ νὰ ἔχῃ πάντα ὑπ' ὄψιν του τί μπορεῖ νὰ ἐπινοήσῃ τὸ μυαλὸ ἐνὸς φυλακισμένου.

Σὲ μιά μεγάλη βιτρίνα τοῦ ἴδιου Μουσείου βλέπει κανεὶς δύο περιεργὰ πανῶ ἀλλοκότου σχήματος, καμωμένα ἀπὸ καραβόπανο, πού μοιάζουν σὰν ἀρχαῖες ἀσπίδες. Ένας προσεκτικὸς παρατηρητής, ὅταν θὰ τὰ διῇ, θὰ πῇ πῶς εἶνε φτερά. Καὶ πραγματικὰ, πρόκειται περὶ φτερῶν ἐντελῶς φωτογόνων. Τὰ ἔχει φτιάξῃ ἕνας φυλακισμένος ἀπὸ καραβόπανο, πού τοῦ τὸ εἶχαν φέρει οἱ συγγενεῖς του δῆθεν γιὰ στρώμα. Ἀφοῦ ἐξοικονόμησε καὶ μερικὰ στενά, ἀλλὰ στερεὰ μακρὰ ξύλα, κατασκεύασε μ' αὐτὰ δύο σκελετοὺς κι' ἔπειτα ἔρραψε ἀπάνω τους τὰ καραβόπανα. Ἐννομεταξὺ, με μιά λεπτή λίμα, τὴν ὁποία εἶχε προμηθευθῇ μυστικὰ, κατόρθωσε νὰ λιμάρῃ τὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου. Γιὰ νὰ μὴν τὰ ἰδῇ ὁ δεσμοφύλαξ, ὁ κατάδικος σκέπαζε τὸ λιμαρισμένο μέρος τοῦ καγκέλου με ψίχα ἀπὸ ψωμὶ πού ἐφρόντιζε νὰ τὴν μαυρίσῃ, γιὰ νὰ ἔχῃ τὸ ἴδιο χρῶμα με τὸ σίδερο.

Ὅταν πειὰ τὰ εἰσέλασε ὅλα, ἐτράβηξε τὰ δύο κάγκελλα πού εἶχε λιμάρει, ἔβγαλε τὰ δύο φτερά πού τὰ εἶχε κρυμμένα κάτω ἀπὸ τὸ στρώμα του, τᾶδεσε στερεά, ἕνα σὲ κάθε μπράτσο του, κι' ἐτράβηξε πρὸς τὴν ἄκρην τῆς ἐπάλξεως τοῦ φρουρίου, σὲ ὁποῖο ἦταν ή φυλακή.

Ὁ τοῖχος εἶχε ἦφος εἴκοσι μέτρων. Ἀλλὰ ὁ νεότερος μιμητὴς τοῦ 'Ικάρου δὲν ἐδείλανε. Ἀνοῖξε τὰ μπράτσα του καὶ ῥιχθῆκε σὲ κενό. Χάρης σὲ πρωτόγονο αὐτὸ ἀλλεξίστατο, ἔπεσε σχετικῶς ἑλαφρὰ σὲ ἔδαφος, καμμιὰ δεκαπενταριά μέτρα μακρὰ ἀπ' τὴν ἐξωτερικὴν τάφρον τοῦ φρουρίου. Ἐγτίπησε βέβαια, ἀλλὰ ὄχι τόσο πολὺ, ὅσο θὰ χτυποῦσε ἂν δὲν εἶχε τὰ φτερά, καὶ πάντως χωρὶς νὰ τραυματισθῇ. Ἐπειδὴ δὲ δὲν μποροῦσε νὰ ἐμφανιστῇ πουθενά με δύο φτερά σὲ μπράτσα του, τὰ ἔλυνε καὶ τ' ἄφησε ἐκεῖ, ὅπου τὰ βρῆκε τὸ πρῶτὸ ή ὑπηρεσία τῆς φυλακῆς, ὅταν ἀνεκάλυψε τὴν ἀπόδρασί του. Ἐπειτα συνέχισε τὸν δρόμο του, ἐλεύθερος πειὰ, κι' ἐφρόντισε νὰ μὴν πέσῃ σὲ χεῖρα τῶν ἀρχῶν, ή ὁποῖες εἶχαν χαλάσει τὸν κόσμον γιὰ νὰ τὸν συλλαβούν.

Σὲ μιά γωνιά τῆς αἰθούσας τοῦ Μουσείου βλέπει κανεὶς ἕνα κρεβάτι, σὲ ὁποῖο βρίσκεται ξαλωμένος ἕνας ἄνθρωπος, με σκούφο καταβύζιν σὲ κεφάλι καὶ σκεπασμένος με τὴς κουβέρτες. Ὅταν ὁ ἐπισκέπτης πλησιάζει κι' ἀνσφραγίζει τὴς κουβέρτες, θὰ ἰδῇ με ἐκπλήξι ὅτι σὲ κρεβάτι δὲν εἶνε ξαλωμένος ἄνθρωπος, ἀλλὰ μιά μεγάλη κοῦκλα χωμένη μέσα σὲ δύο σκονινὰ.

Τὸ κεφάλι τῆς εἶνε καμωμένο ἀπὸ μιά μπάλα με κουρέλια, σὲ ἑπάνω μέρος τῆς ὁποίας εἶνε κολλημένες πολλὲς τριχὲς ἀπὸ ἀνθρώπινα μαλλιά.

Τὴν κοῦκλα αὐτὴ τὴν ἔφτιαξε κάποιος φυλακισμένος, πρόχειρα-πρόχειρα, τὸ βράδυ πού ἔδραπέτευσε, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἀπ' τὴς φυλακῆς τῆς Νεαπόλεως. Ὁ φυλακισμένος αὐτὸς εἶχε εἰσέλασει τὰ πάντα. Εἶχε λιμάρει τὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου, εἶχε φτιάξῃ τὸ σκονινὸ με τὸ ὁποῖο θὰ κατέβαινε τὸν τοῖχον τῆς φυλακῆς, κι' εἰσέλασαν νὰ δραπετεύσῃ, ὅταν σκέφτηκε ὅτι τὴν ὥρα πού αὐτὸς θὰ κατέβαινε με τὸ σκονινὸ, πιθανόν ὁ δεσμοφύλαξ νὰ κύτταξε μέσα σὲ κελί του, ὅποτε ὅλα θὰ πῆγαιναν χαμένα, γιὰ τὴν ὥρα πού ἔπρεπε νὰ περᾶν.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ σκέφθηκε ὁ φυλακισμένος τῆς Νεαπόλεως τὴ βραδιά πού θὰ δραπέτευε. Ἦταν ὅμως ἔξυπνος καὶ ἔκανε ἀπὸ νοῦν τὸν ἄρρωστο καὶ πλάγιασε, φορώντας τὸν σκούφο του. Ἀργότερα ὅμως, τὴ νύχτα, σηκώθηκε κι' ἔφτιαξε πρόχειρα-πρόχειρα, με δύο παληόρουχα καὶ κουρέλια εἶχε, μιά μεγάλη κοῦκλα. Ἐκοψε με τὸν σουγιά του ὅσα περισσότερα μποροῦσε ἀπ' τὰ μαλλιά του, πού ἦσαν μεγάλα, ὅπως ὅλων σχεδόν τῶν φυλακισμένων τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη, καὶ με ψίχα ψωμοῦ τὰ κόλλησε στὴν μπάλα πού εἶχε φτιάξῃ γιὰ κεφάλι τῆς κοῦκλας. Τοποθέτησε τὸν σκούφο του σὲ κακότεχνο ἔκείνο κεφάλι, σκέπασε καλὰ τὴν κοῦ-

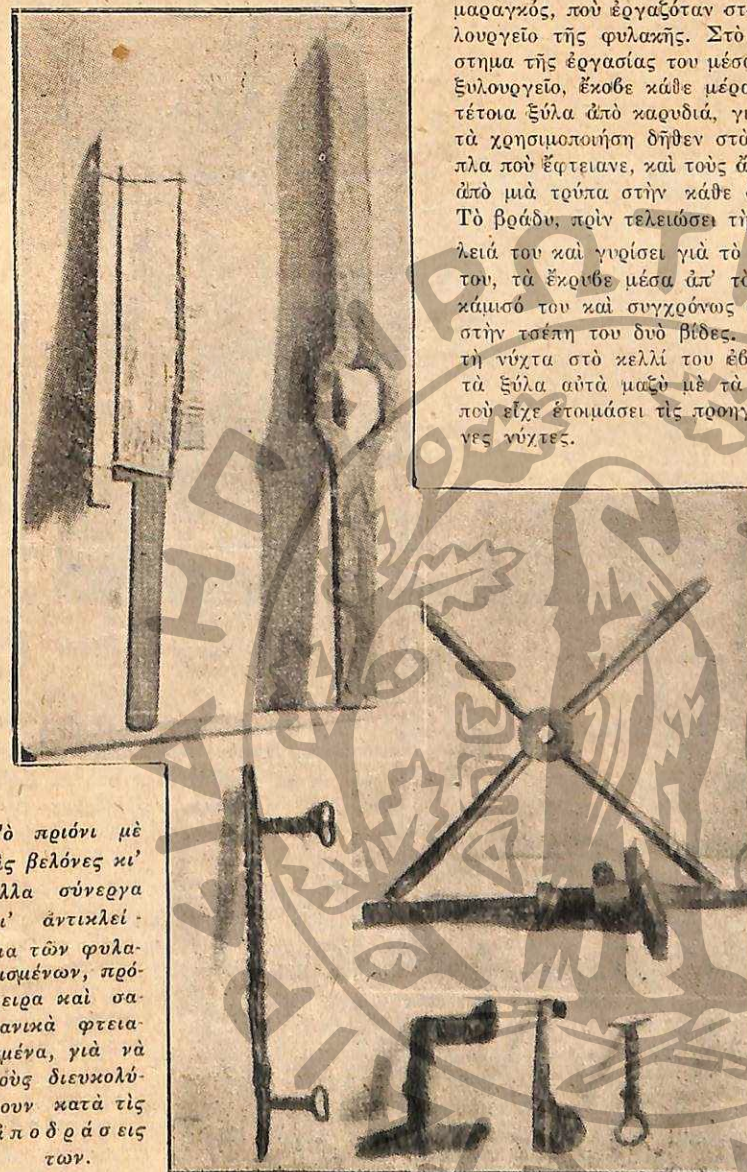
κλα με τὴς κουβέρτες καὶ ἔπειτα τράβηξε τὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου, τὸ δρασκελίσαι καὶ με τὸ σκονινὸν του κατέβηκε τὸν ψηλὸ τοῖχον τῆς φυλακῆς κι' ἔφυγε.

Κι' ἀφοῦ ἔγινε λόγος γιὰ σκονινὰ, πρέπει νὰ πούμε ὅτι σὲ «Μουσείο τοῦ Έγκληματος» βρίσκονται καὶ ἄλλοι σκονινὰ, ἐντελῶς ἀνόμοια μετὰξὺ τους καὶ πολὺ περιεργὰ γιὰ τὸ σχῆμα καὶ γιὰ τὰ ὕλικά, με τὰ ὁποία εἶνε φτιαγμένα.

Κάθε φυλακισμένος, ὅταν πρόκειται νὰ δραπετεύσῃ, τὸ σκονινὸ, με τὸ ὁποῖο θὰ κατέβῃ τὸν τοῖχον τῆς φυλακῆς του, τὸ φτιάχνει με ὅ,τι ἔχει προχειρότερο, με ὅ,τι ὕλικὸ μπορεῖ νὰ ἐξοικονομήσῃ. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ σκονινὰ αὐτὰ εἶνε φτιαγμένα με λουρίδες κομμένες ἀπὸ ρούχα, ἐσώρουχα κι' ἐξώρουχα. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικὰ σκονινὰ καταπληκτικῶς περιεργὰ.

Ένα ἀπ' αὐτὰ π.χ. εἶνε καμωμένο ἀπὸ... ξύλο. Ἀποτελεῖται δηλαδὴ ἀπὸ κομμάτια ξύλου καρυδιάς, κομμένα τὸ καθένα σὲ μᾶκρος 30—40 πόντων, σὲ πλάτος δύο πόντων καὶ σὲ πᾶχος ἐνὸς πόντου. Καὶ εἶνε βιδωμένα τὸ ἕνα σὲ ἄλλο με χονδρὲς στερεὲς βίδες. Ὅταν ἔχει κανεὶς ὑπ' ὄψιν του τὸ βιδωτὸ μέτρο πού μεταχειρίζονται οἱ μαραγκοὶ γιὰ τὸ μέτρον τῶν ξύλων, μπορεῖ νὰ σχηματίσῃ μιά ἰδέα περὶ τοῦ τί εἶνε τὸ ξύλινο σκονινὸ τοῦ Μουσείου τῆς Ρώμης.

Τὸ μοναδικὸ αὐτὸ σκονινὸ τὸ εἶχε φτιάξῃ κάποιος φυλακισμένος μαραγκός, πού ἐργαζόταν σὲ ξυλουργεῖο τῆς φυλακῆς. Στὸ διάστημα τῆς ἐργασίας του μέσα σὲ ξυλουργεῖο, ἔκοβε κάθε μέρα δύο τέτοια ξύλα ἀπὸ καρυδιά, γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήσῃ δῆθεν στὰ ἐπιπλά πού ἔφτιαχνε, καὶ τοὺς ἀνοίγε ἀπὸ μιά τρύπα στὴν κάθε ἄκρην. Τὸ βράδυ, πρὶν τελειώσει τὴ δουλειὰ του καὶ γυρίσει γιὰ τὸ κελί του, τὰ ἔκοβε μέσα ἀπ' τὸ πονοκίμισό του καὶ συγχρόνως ἔβαζε στὴν τσέπη του δύο βίδες. Ἐτσι τὴ νύχτα σὲ κελί του ἐβίδωνε τὰ ξύλα αὐτὰ μαζί με τὰ ἄλλα πού εἶχε εἰσέλασει τὴς προηγούμενες νύχτες.

Τὸ πριόνι με τὴς βελόνες κι' ἄλλα σῦνεργα κι' ἀντικλεῖ δια τῶν φυλακισμένων, πρόχειρα καὶ στανικά φτιαγμένα, γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουν κατὰ τὴς ἀποδράσεις των.

Με πηνήγτα τέτοια κομμάτια ξύλου ἔφτιαξε σὲ τέλος ἕνα σκονινὸ μῆκους δεκαοχτὼ μέτρων, ὅσο δηλαδὴ ἦταν τὸ ὕψος τοῦ τοῖχου τῆς φυλακῆς. Ἐννομεταξὺ δύο ἄλλων ἀπ' τοὺς κατ'οἰκονομῶν πού θὰ δραπέτευαν μαζί του, ἐλιμάρειαν τὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου. Καὶ ὅταν εἰσέλασαν ὅλα, ἔδρασαν τὸ μοναδικὸ αὐτὸ σκονινὸ σὲ τὸν παραθύρου, κατέβηκαν κάτω κι' ἔδραπέτευσαν.

Ένα ἄλλο σκονινὸ ἦταν καμωμένο ἀπὸ ἀλογότριχες. Τὸ εἶχε φτιάξῃ ἕνας φυλακισμένος πού ἔκανε δουλειὰς ἱπποκόμου στὸν σταθμὸ τῆς ἐφιππου φρουρᾶς πού ὑπῆρχε ἄλλοτε στὴ φυλακὴ τῆς Βολωνίας, γιὰ νὰ καταδιώκῃ τοὺς δραπέτες. Ὁ φυλακισμένος ἐκεῖνος χρειάστηκε ἔξι δόκιμα χρόνια γιὰ νὰ μαζέψῃ ὅσες τριχὲς χρειάζονταν καὶ νὰ τὴς πλέξῃ εἰσι, ὅστε νὰ κατασκευάσῃ τὸ σκονινὸ με τὸ ὁποῖο ἔδραπέτευσε καὶ τὸ ὁποῖον φυλάγεται σήμερα σὲ τὸ Μουσείο, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἄθλου του.

Ἄλλοι φυλακισμένοι ἔχουν φτιάξῃ σκονινὰ, ξεφτιλίζοντας κλωστὲς καὶ νήματα ἀπὸ τὴς φανήλες καὶ τὰ ἐξώρουχά τους. Καθένα ὅμως ἀπὸ τὰ σκονινὰ αὐτὰ χρειάστηκε πέντε καὶ δέκα χρόνια γιὰ νὰ κατασκευασθῇ.

Τέλος, σὲ «Μουσείο τοῦ Έγκληματος» ὑπάρχει ἕνας θησαυρὸς δόλοκληρος ἀπὸ κλειδιά κακότεχνα κι' ἀλλόδοτα, πού ἔφτιαξαν κι' ἐχρησιμοποίησαν κατὰ καιροὺς διάφοροι φυλακισμένοι γιὰ νὰ δραπετεύουν. Ἄλλα ἀπ' αὐτὰ εἶνε καμωμένα ἀπὸ σύρματα, ἄλλα ἀπὸ καρφὸς διαφόρων μεγεθῶν, μερικὰ ἀπὸ λεπίδες μαχαφῶν ή σουγιάδων καὶ μερικὰ ἀπὸ... ξύλο σκληρὸ, καρυδιά ή σιδερόξυλο.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΟΙΜΑ

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΙΘΑΓΕΝΩΝ

Στὴ δυτικὴ παραλία τῆς Ἀφρικῆς, κοντὰ σὲ ἀκροτήριον Πάμα, κατοικοῦν οἱ ἰθαγενεῖς Γρεβῶ, οἱ ὁποῖοι παρ' ὅλη τὴν ἡμετέραν κατάστασίν τους, εἶνε ἀνθρώποι εἰρητικοὶ καὶ λῶνν τὴς διαφοράς των κατὰ ἕνα πρωτότυπο τρόπο.

Ὅταν δηλαδὴ στὴ χώρα τους ἕνας ἰθαγενὴς χτυπήσῃ ἕναν ἄλλο, ὁ δαυμένος δὲν ἀποδίδει τὸ χτύπημα, ἀλλ' ἀρχίζει νὰ τρέχῃ με ὅλη τὴ δύναμίν του, ἀγγίζοντας σὲ δρόμῳ κάθε ξύον πού θὰ τυχῇ μπροστά του.

Οἱ κῆρυοι τῶν ξύων πού ἀγγίζει ὁ δαυμένος σὲ τρέξιμό του, τὰ μαζεύνουν ὅλα καὶ κατόπιν τὰ ὀδηγοῦν σὲ δικαστήριον τῆς φυλῆς, ὅπου πηγαίνουν ἐπίσης ὁ δαυμένος κι' αὐτὸς πού τὸν ἔδρασε. Ἐκεῖ σφάζουν καὶ ὅσα καὶ καλὸν σὲ τραπέζι ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς περιφερείας.

Ἐπειτα, ἀφοῦ φάσιν καὶ πίνουν μέχρι κόρου, οἱ κῆρυοι τῶν ξύων κάνουν ἕνα γενικὸ λογαριασμὸ τῶν ἐξόδων, τὰ ὁποῖα ὑποχρεοῦνται νὰ πληρώσῃ ὁ δαυστὴς τοῦ ξυλοκοκτιμίου.

Ἄν ὅμως αὐτὸς εἶνε φτωχὸς καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ πληρώσῃ, ὑποχρεοῦνται νὰ τὰ πληρώσῃ οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς του.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία, παντὸς εἶδους καὶ πάσης γλώσσης κι' ἐδόκιμες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οἰκογένειαν», Ἀθῆνα 7, Ἀθήνας.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΦΥΓΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΤΑΝΙΣΛΑΟΥ

Οι αικματρητοί πολέμοι για τη διαδοχή του Πολωνικού θρόνου. Πώς ανέκρινε ο Στανισλάος βασιλεύς. Η όργη της Ρωσίας και της Αυστρίας. Ο βασιλεύς μεταμφιέζεται σε χωριάτη, για να ξεφύγει. Οι Γερμανοί (Κανέπας). Δραματικές στιγμές του Στανισλάου μέσα σε μία θημωνιά. Η καταδίωξις των Κοζάκων. Η περιπετειώδης διάβασις του Βιστούλα. Η προδοσία του τυχοδιωκτού, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένας από τους πιο άγριους πολέμους που έγιναν κατά τον 18ον αιώνα ήταν και ο πόλεμος για την διαδοχή του θρόνου της Πολωνίας. Όπως είναι γνωστό, στην Πολωνία η βασιλεία δεν ήταν κληρονομική. Όταν πέθαινε ο βασιλεύς, οι ευπατριδοί και οι μεγαλοφρουδάρχαι της χώρας εξέλεγαν ως διάδοχό του έναν από τους μεγαλύτερους της Πολωνίας ή της λοιπής Ευρώπης. Στην εκλογή αυτή υπήρχαν άνευρωνόμοι και τα ξένα κράτη, πρό πάντος δὲ ἡ Ρωσία, ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Γαλλία. Έτσι, όταν πέθανε στὰ 1733 ὁ τότε βασιλεύς τῆς Πολωνίας Αὐγουστος Β', ἄρχισε ἕνας ἄγριος ἀγὼν μεταξὺ τῶν διαφόρων κρατῶν γιὰ τὴν ἐκλογή τοῦ διαδόχου τοῦ. Ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Ρωσία ἤθελαν ν' ἀνακηρυχθῇ βασιλεὺς ὁ Ἐκλέκτωρ τῆς Σαξωνίας Φρειδερίκος Αὐγουστος, ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος 15ος ὑπεστήριξε τὸν πεθερὸ τοῦ Στανισλάου Λεζίνσκι, τὸν ὁποῖον ἤθελαν γιὰ ἡγεμόνα τοὺς τόσος ὁ λαὸς, ὅσο καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ ευπατριδοὶ τῆς Πολωνίας.

Ἡ ἐκλογή ἔγινε πράγματι, καὶ ὁ Στανισλάος Λεζίνσκι ἀνεκρινε τὸν βασιλεὺς τῆς Πολωνίας. Ἀμέσως ὅμως ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Ρωσία ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον ἐναντίον τοῦ καὶ ἐστειλαν ἰσχυρὰ στρατεύματα στὴν Πολωνία γιὰ νὰ τὸν ἐκβρῶνίσουν. Αὐτὸς κατέφυγε τότε στὸ Δάντσιγκ, ὅπου τὰ στρατεύματα τῶν δύο χωρῶν τὸν ἐπολιορκήσαν στενὰ ἐπὶ μῆνες. Στὸ τέλος ὅμως οἱ πολιορκούμενοι, οἱ ὁποῖοι ὑπέφεραν φοιχτὰ ἀπὸ τὴν πείνα, ἀποφάσισαν νὰ παραδοθῶν. Τότε ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας, στὸν ὁποῖον ὁ Λουδοβίκος 15ος εἶχε δώσει ρητὴ ἐντολὴ νὰ φροντίσῃ μὲ κάθε τρόπο νὰ προστατεύῃ τὴ ζωὴ τοῦ Στανισλάου, πήγε παραγγέλλοντας καὶ τοῦ εἶπε:

—Μεγαλειότατε, ἔχω ρητὴ διαταγὴ τοῦ βασιλέως μου νὰ σὰς σώσω. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ζωὴ σας θὰ κινδυνεύῃ ἀπὸ τὴ στιγμή πού θὰ παραδοθῇ ἡ πόλις στοὺς Ρωσο-αυστριακοὺς, πρέπει νὰ φύγετε ἀπ' τὸ Δάντσιγκ, ἀπόψε κιόλας.

—Μὰ πῶς νὰ φύγω ἀπ' τὸ Δάντσιγκ, ἀφοῦ εἶνε στενὰ πολιορκημένο ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς; ρώτησε ὁ Λεζίνσκι.

—Εφρόντισε ἐγὼ γιὰ ὅλα, ἀποκρίθηκε ὁ πρεσβευτὴς. Θὰ μεταμφιεσθῇς σὲ χωριάτη καὶ θὰ σὰς δώσω νὰ σὰς συνοδεύσουν μερικὸς Γερμανοὺς (Κανέπας), οἱ ὅποιοι, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, θὰ σὰς ὁδηγήσουν ὡς τὰ σύνορα τῆς Πρωσίας.

Οἱ Κανέπας αὐτοὶ ἦσαν ἕνα εἰ-

δος τυχοδιωκτῶν νομάδων ποὺ ἔκριναν καὶ τοὺς λαθροπυρροὺς καὶ τοὺς λολοφόνους καὶ προσέφεραν ἐπὶ ἀμοιβῇ κάθε ὑπηρεσία σ' ὅποιον τοὺς ἐπλήρωναν.

Ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος σωτηρίας, ὁ Στανισλάος δέχτηκε τὴν πρότασι τοῦ Γάλλου πρεσβευτοῦ. Μὲτα σὲ λίγην ὥρα εἶχε κιόλας μεταμφορεστῇ σὲ χωριάτη καὶ ἦταν ἑτοιμὸς γιὰ νὰ φύγῃ.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ πρεσβευτὴς, ὁ ὁποῖος ἤξερε πὶ κινδύνους θὰ διέτρεχε στὸν δρόμο ὁ φυγάς βασιλεὺς, ἐννοιοθε γι' αὐτὸ μεγάλως τῦψαι, συναισθανόμενος ὅτι τὸν ἔσταλνε σὲ θάλασσαν θάνατο. Καὶ τὴ στιγμή πού τὸν

Οἱ Κοζάκοι, μὲ προτεταμένα τὰ κοντάρια τους, πλησίαζαν καλπάζοντας...

ἀποχαιρετοῦσε, ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν μικρὸ παιδί.

Τέλος ὁ Στανισλάος ἔφυγε ἀπὸ μιὰ μικρὴ πορτοῦλα τοῦ ἀνακτόρου στὸ ὁποῖο ἔμενε. Σὲ λίγα λεπτὰ ὅμως, ὁ πρεσβευτὴς κατὰπληκτος τὸν εἶδε νὰ ἀναγυρίζῃ καὶ νὰ ἐμφανίζεται μπροστὰ τοῦ ἀνησυχος.

—Μεγαλειότατε, ἐτραβίσατε, γιατί ἀναγυρίζατε; Μετανοήσατε;

—Όχι, ἀποκρίθηκε ὁ βασιλεὺς. Ἀλλὰ ἡ συγκίνησι πού δείξατε πρὸ ὀλίγου μ' ἔκανε ν' ἀνησυχίσω γιὰ σὰς καὶ δὲν θέλησα νὰ φύγω, ἀφροντὰς σας σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση. Ἀναγυρίζω, λοιπόν, γιὰ νὰ σὰς παραρηγορήσω καὶ νὰ σὰς καθησυχάσω.

Ὁ πρεσβευτὴς γονάτισε τότε μπρο-

στὰ τοῦ καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ φιλήσῃ τὰ χεῖρια.

Ἐπὶ τέλους, σὲ λίγο, ὁ Στανισλάος ἔκλεισε καὶ πάλι καὶ τὴν φορὰ αὐτὴ ἔφυγε ὁριστικῶς. Ἡ πόλις τοῦ Δάντσιγκ ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη περιτειχιμένη ἀπὸ ἔλη. Ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας καὶ οἱ συνοδοὶ τοῦ Κανέπας γώθησαν ὡς τὴν μέση σ' αὐτὰ καὶ ἔτσι, βαδίζοντας μέσα στὸ νερό, ἀποφεύγοντας νὰ κάνουν τὸν παραικρὸ θόρυβο, προχώρησαν ἀρχαῖ ὥρα.

Ἐπειτα ἔφτασαν σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι καὶ ὑπῆλθαν μέσα γιὰ νὰ ζητήσουν φουμί. Ἀφοῦ προηγουμένως φρόντισαν νὰ κρύψουν τὸν Στανισλάο μέσα σὲ μιὰ τεραστία θημωνιά.

δυνατὸν περισσότερον τὸ κορμί τοῦ Λουδολέκτρε ὥστε κράτησε τὸ μαρτύριο ἐκεῖνο.

Ὅταν τέλος ἔφυγαν οἱ Κοζάκοι καὶ οἱ Κανέπας πήγαν νὰ ἐγγύουν τὸν βασιλῆ ἀπὸ τὴν κρύπτη τοῦ, τὸν δόρξαν ἡμιθανή.

Τοῦ ἔδωσαν ὅπως-ὅπως τὴς πληγῆς του, ἡ ὁποία ἐντυγχῶς ἦσαν ἐλαφρῆς καὶ, περσοπώντας ἀδιάκοπα, ἔδωσαν στίς ὀφθες τοῦ Βιστούλα. Ἀλλὰ καὶ στίς δύο ὄφθες ἦσαν μεγάλα ἀποσπάσματα Κοζάκων ποὺ φουρούσαν γιὰ νὰ συλλάβουν τὸν φυγάδα βασιλῆ, μολὶς δὲ τὸν ἀντιλαμβάνοντουσαν ἐκεῖ γύρω.

Οἱ Κανέπας εἰδείσαν καὶ τοῦ ὄρλωσαν ὅτι δὲν ἐννοοῦσαν νὰ διαπλεύσουν τὸ ποτάμι μαζὺ τοῦ. Ὅλες ἡ παρακλήσεις καὶ ἡ ὑποσχέσεις τοῦ Στανισλάου στάλθηκε ἀδύνατον νὰ τοὺς μεταπεισοῦν. Τότε ἐκείνος ἄγριεψε καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἡ μὲ παίρνετε μαζὺ σας καὶ κάνατε ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ περάσουμε ἀπαρατήρητοι τὸ ποτάμι, ἡ φωνὴ τοὺς Κοζάκους, παραδίνουμε καὶ σὰς καταγγέλω καὶ σὰς ὅτι μὲ βοηθήσατε στὴν φυγὴ μου ἀπ' τὸ Δάντσιγκ ὡς ἐδῶ. Καὶ ἔξερετε τότε ποῖα τιμωρία σὰς περιμένει...

Μπρὸς τὴν ἀπειλὴ αὐτὴ, οἱ Γερμανοὶ τυχοδιωκταὶ ὑπεχώρησαν. Πήγαν λοιπὸν μιὰ δόξα ἀπὸ κείνη, ποὺ βοισκόντουσαν στὴν ἔλξη, μὴχανε ὅλοι μέσα καὶ κοπιλατώντας σιγὰ κατὰ τὰ μεσάνυχτα, πέρασαν ἀνέμεσα ἀπὸ τοὺς ἀμέτρητους βράχους καὶ ὑφάλους τοῦ ποταμοῦ.

Ὅταν ἔφτασαν κοντὰ στὴν ἀντιπερὰ ὄχθη, ὅπου τὰ νερά ἦσαν ριχτά, καὶ ὅπου κινδύνευαν νὰ γίνουν ἀντιληπτοὶ ἀπὸ τὰ ἀποσπάσματα τῶν Κοζάκων, κατέβηκαν ἐπ' τὴ δόξα καὶ συνέχισαν τὸν δρόμο τους, βαδίζοντας χωμένοι μέσα στὸ νερό. Ἐτσι πέρασαν, χωρὶς νὰ τοὺς συμβῇ τίποτε στὸ ποτάμι, ἔπειτα περσοπῶντας πάλι καὶ, κατὰ τὴν αὐγὴ χτύπησαν τὴν πόρτα ἐνὸς ἀπομεροῦ χωριάτικου σπιτιοῦ. Ὅταν τοὺς ἀνοίξε ὁ οἰκοδεσπότης, μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πού τοὺς ἔβριξε, ἀνεγνώρισε τὸν Στανισλάο, τὸν ὁποῖο εἶχε νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ πρὶν. Τοῦς δέχτηκε ἀμέσως προθυμότητα, τοὺς φιλοξένησε ὅπως μπορούσε καλύτερα καὶ ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ ἐκουράστηκαν τοὺς εἰδείξε ποῖο δρόμο ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσουν γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴν πορεία τους ἀσφαλῶτερον.

Ἐπὶ μέρες πολλὰς ἐβάδιζαν περσοπώντας καὶ περυνώντας ἀπὸ διάφορα χωριά. Παντοῦ, οἱ Κανέπας, ἀφοῦ ἐκρούσαν προηγουμένως τὸν Στανισλάο, χτυποῦσαν στίς πόρτες τῶν σπι-

τιῶν γιὰ νὰ ζητήσουν τρόφιμα καὶ καταφύγιο πού τὰ πλήρωναν πολὺ ἀκριβὰ.

Στὸ τέλος, ὅμως, τὰ λεπτὰ πού εἶχε μαζὺ τοῦ ὁ φυγάς βασιλεὺς τελείωσαν καὶ οἱ Κανέπας δὲν ἐννοοῦσαν μὲ κανένα τρόπο νὰ πληρώσουν τίς τροφὰς ἀπὸ τὰ χρήματα πού τοὺς εἶχε δώσει ὁ Γάλλος πρεσβευτὴς γιὰ ἀμοιβή.

Μόλις φτάσαμε στὴν Πρωσία, τοὺς ἔλεγε ὁ Στανισλάος, θὰ μπορέσω νὰ δανεισθῶ καὶ θὰ σὰς δώσω μὲ τὸ παραπάνω ὅσα θὰ ἔχετε πληρώσει... Ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἦσαν ἀνένδοτοι καὶ τὸν ἀπειλοῦσαν πὺς ἂν δὲν τοὺς εἰδνε χρήματα θὰ τὸν ἐπρόδιναν.

Ένας μάλιστα, ὁ πὺ παραδόσιτος ἀπὸ ὅλους ἐπραγματοποίησε τὴν ἀπειλὴ τοῦ.

Κάποιον ἀπόγευμα, καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ μιὰ χωριόπολι, τὴ στιγμή πού ἔφτασαν στὴν κεντρικὴ πλατεία, ὁ Κανέπας αὐτὸς φώναξε στὸν Στανισλάο:

—Πλήρωσε μὲ ἀμέσως, γιατί αἰτιῶς θὰ φανερώσω στοὺς χωριάτες πὺ εἶνε μαζεμένοι ἐδῶ, ποῖος εἶσαι. Έτσι θὰ σὲ πιάσουν καὶ θὰ σὲ παραδώσουν στοὺς Κοζάκους γιὰ νὰ πάρουν τὴν ἀμοιβή πού ἔχει προκηρῶ χθεὶ γιὰ τὴ σύλληψί σου.

—Ἐπὶ πῶς ἔταν φτάσαμε στὴν Πρωσία θὰ σὰς πληρώσω καὶ μὲ τ παραπάνω, ἀποκρίθηκε ὁ φυγάς βασιλεὺς.

Τότε ὁ Γερμανὸς τυχοδιωκτὴς ἄρχισε νὰ φωνάζῃ στοὺς χωριάτες:

—Αἰ, αἰ, αἰ!... Τὸν βλέπετε αὐτό, ἐδῶ πὺ εἶνε μαζὺ μας, ντυμένοι σὰν χωριάτες; Εἶνε ὁ Στανισλάος Λεζίνσκι, ὁ βασιλεὺς πὺ καταγγέλου οἱ Κοζάκοι καὶ οἱ Αὐστριακοὶ.

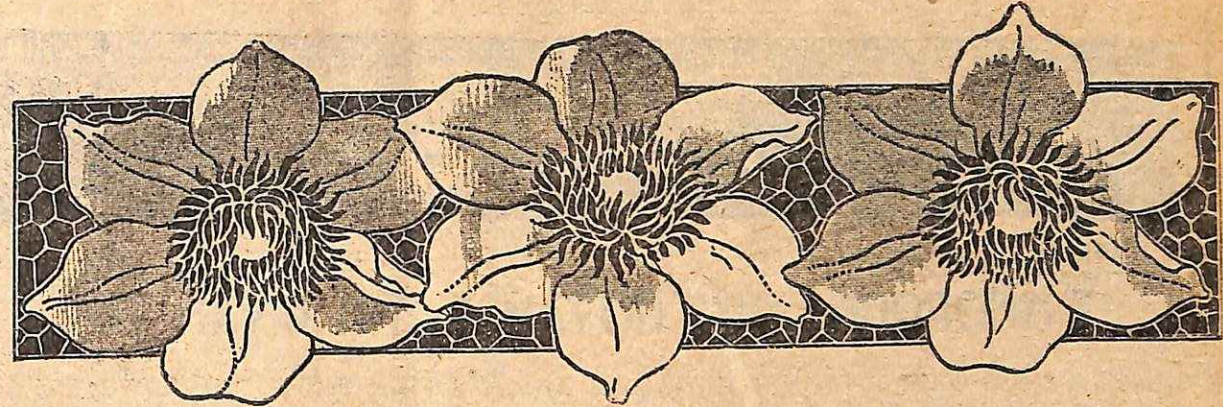
Οἱ χωριάτες συγκεντρώθηκαν ἀμέσως, ἑτοιμοὶ νὰ συλλάβουν τὸν Στανισλάο, γιὰ νὰ τὸν παραδώσουν στοὺς Κοζάκους καὶ νὰ γλυτώσουν ἑαυτοὺς ἀπὸ τὰ βασανιστήρια στὰ ὁποῖα τοὺς ὑπέδωκαν ἐκεῖνοι ψάχνοντας νὰ βροῦν νὰ τὸν φυγάδα βασιλῆ.

Ὁ Στανισλάος ἐγλώττισε. Ἐντυχῶς γι' αὐτὸν οἱ ἄλλοι Κανέπας σκέφθηκαν ὅτι, ἂν τὸν παρῆσαν στοὺς χωριάτες, ἀφ' ἐνὸς μὲν θὰ ἐκινδύνευαν καὶ αὐτοὶ πὺ εἶχαν διευκολύνει τὴν φυγὴ τοῦ καὶ ἀφ' ἑτέρου καὶ ἔφταναν τὴν ἐλπίδα νὰ πάρουν ἄλλα χρήματα. Ἐνῶ, ἂν τὸν ἐπὶ γαίναν ὡς τὴν Πρωσία, μπορούσαν νὰ βασίζωνται στὸν λόγο τῆς τιμῆς τοῦ ὅτι θὰ τοὺς ἐπλήρωναν. Ένας μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς, ἐνεργώντας μὲ ἐτοιμότητα, ἔσωσε τὴν κατάσταση.

Ἀρχισε νὰ χτυπᾷ ἄγρια τὸν προδότη σύντροφό του, φωνάζοντάς του: —Σκόσε, παληομεθύστακα τοῦ διαβόλου, πὺ ἔταν μεθύσεις δὲν ξέρεις τί λές! Καὶ, γυρίζοντας στοὺς χωριάτες, ἐπρόδωσε:

—Μὴ δίνετε σημασία στὰ λόγια τοῦ!... Έτσι τὸ κάνει πάντα ὁταν πίνει καὶ μεθύει. Βλέπει ὅλοι πρίγκιπες καὶ ἡγεμόνες. Χθές, ἐπὶ νὰ σὲ μεθύει τοῦ, μιλιώντας σὲ κάποιον ἀπὸ μὲς τοῦ ἔλεγε ὅτι εἶνε ὁ Αὐτοκράτορας τῆς Αὐστρίας.

Ὁ προδότης, βλέποντας ὅτι κινδύνευε καὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς συνοτρόφους γιὰ τὸν σκόπελο καὶ γιὰ νὰ ἀποδείξῃ ἀληθινὰ τὰ λόγια τοῦ συναδελφου τοῦ, προσποιήθηκε τὸν μεθύμενο. Έτσι

ΕΚΛΕΚΤΑ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ τελευταῖες στιγμὲς ἐνὸς καταδίκου. Πῶς ὁ ἀνοίγει τίς πύλες τοῦ Παραδείσου. Ὁ Μπουαλὼ καὶ ὁ νεαρὸς στιχοπλόκος. Τὰ χρεῖα τοῦ κόμητος Μαγιώ. Ὁ τοκετὸς τῆς πριγκηπισσῆς. Τὸ χτένισμα τῶν μαλλιῶν τοῦ καταδίκου. Ἀντιζηλίες μευσικῶν. κ.τ.λ.

Ὅταν ὁ Τζάκ Πῶλ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πὺ ὀνομαστοὺς λοποδύτες τοῦ Λονδίνου κατὰ τὰ παλαιότερα χρόνια, θρῖσταν στίς τελευταῖες τοῦ στιγμῆς, πήγε νὰ τὸν ἐξομολογήσῃ κάποιος ἐφημέριος, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε:

—Πρέπει νὰ μετανοήσῃς μὲ ὅλη τὴν καρδιά σου, τέκνον μου, γιατί ἄλλοιως θὰ βοῆς τίς πύλες τοῦ Παραδείσου κλειστές! —Δὲν πειράζει, πάτερ! ἀποκρίθηκε ὁ ἐτοιμοθάνατος διαρρήκτης. Τὴς ἡμέρας μὲ... ἀντιχέειδ!

*** Ὁ Κάρλος Ε' τῆς Ἰσπανίας, ἔταν ἔγινε καλὰ ἀπὸ τὴν ἀρθρίτιδα πὺ τὸν ἐδασάνει, περπατοῦσε κατὰ τὸν δρόμον περὶεργὸ τρόπο, ὥστε μιὰ μέρα ὁ κόμης Μουρῆν, καθὼς τὸν εἶδε σ' ἰνάκτορα, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια τοῦ.

—Γιὰ ποῖα αἰτία γελάτε; τὸν ρώτησε ὁ παντοδύναμος Αὐτοκράτορας. —Γιατί, Μεγαλειότατε, τὰ ἀσπαθῇ, θημάτὰ σας μοῦ θυμίζον τὴν κατάσταση τοῦ κράτους μας πὺ τραυλίζει, ὑπάρχουν τομὴνρὰ ὁ ευπατριδῆς.

—Ἀκουσε, φίλε μου, τοῦ εἶπε τότε μὲ μελῆχιμο ὄφρος ὁ μονάρχης. Τὴν τρέβοδο τοῦ κράτους δὲν τὴν κανονίζουν τὰ πόδια, ἀλλὰ τὸ κεφάλι!... *** Ὁ περίφημος ποιητὴς καὶ στιχοπλόκος τῆς Γαλλίας Μπουαλὼ, ὁ ὁποῖος ἔγραφε τὴν Ἀποικτικὴ Τέχνη, διηγείται ὅτι, κάποτε τοῦ παρουσιάστηκε ἕνας στιχογράφος, ὁ ὁποῖος ἦλε καλὰ καὶ σώνει νὰ τοῦ διαβάσῃ καμμὶ τριανταρὶὰ ποιήματα. Ὁ Μπουαλὼ, ἀφοῦ ἄκουσε μερικὰ ἀπ' αὐτὰ, τὸν δέχθηκε. Τότε ὁ νεὸς στιχογράφος τὸν ἐρώτησε ποῖα ἀπ' τὰ ποιήματά τοῦ τοῦ εἶχαν ἀρεπὴ περισσότερο.

—Ἐκεῖνα πὺ δὲν... ἀκούσα! ἀποκρίθηκε ὁ Μπουαλὼ, ἀποπρόσβληττα καὶ καὶ τοὺς ἔφταναν νὰ συνεχίσουν τὸν δρόμο τους. —Ἐπειτα ἀπὸ ἄρκετὲς ἡμέρες ὁ Στανισλάος ἔφθασε στὰ σύνορα τῆς Πρωσίας, ὅπου δανειστικὸς πρῶτα μὲν ἐνὰ μεγάλο χρηματικὸ ποσὸν ἀπὸ κάποιον φρουδάρχη φίλο τοῦ καὶ ἀπ' αὐτὸ πλήρωσε τοὺς Γερμανοὺς τυχοδιωκτὰς πὺ τὸν εἶχαν βοηθήσει στὴ δραματικὴ φυγὴ τοῦ.

κρίθηκε μὲ ψυχραιμία ὁ Μπουαλὼ.

*** Ὁ ποιητὴς Μαγιώ ἔφυγε κάποτε νάρθη σὲ δίχη μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ γιὰ κάποιον περσοιστικὴ ὑπόθεσι.

—Μὰ πῶς συμβαίνει νὰ βρίσκεστε στὰ δικαστήρια μὲ τὸν ἀδελφὸ σας; τὸν ρώτησε κάποιος καλοθελήτης.

—Καὶ μὲ ποῖον θέλατε νὰ βρίσκώμουν, κύριε; ἀπάντησε ὀργισμένος ὁ ποιητὴς. Μὲ τοὺς Τούρκους μήπως ἡ μετακίνησις τῆς αὐτῆς ἔκανε κανένα καλὸ στὴν κατάστασι τῆς, τὴν ἐμπόδιζε λέγοντας:

—Ἵψηλοτάτη, ὁ σύζυγός σας ἔχει ἀνάγκη ἀναπαύσεως, ἀλλὰ μὴν ἐρχάτε ὅτι καὶ τὸ κράτος ἔχει ἀνάγκη... διαδόχου!...

Ὅταν ὁ μαρκήσιος Μουρῆν καταδικάστηκε εἰς θάνατον καὶ ἔφτασε ἡ μέρα τῆς θανατικῆς τοῦ ἐκτελέσεως, τὸν ρώτησαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς φυλακισίως τοῦ.

—Χτένισα τὸ κεφάλι μου, ἀποκρίθηκε ὁ εὐγενὴς, ἐφόσον ἀνῆκε σὲ μένα. Τώρα θὰ ἀναλάβουν ἄλλοι αὐτὴ τὴ φροντίδα...

Ὁ λόρδος Βόλινγκραμ κατὰ τὴ διάρκεια μιὰς σοβαρώστατης ἀρρώστιας τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', περιποιήθηκε ὁ ὁποῖος καλὸτερον τὸν ἀρρωστὸ βασιλῆα. Ἡ ἐξαιρετικὴ περιποίησις τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι στὸ Γάλλο μονάρχη, ὁ ὁποῖος μιὰ μέρα τοῦ εἶπε: —Λόρδε, ἡ ἀφοσιώσις σου μὲ συγκινεῖ, καὶ ἀκόμα περισσότερο γιατί εἶνε γνωστὸ πὺς σὲς ὁ Ἀγγλοὶ δὲν ἀγαπᾶτε τοὺς βασιλεῖς σας...

—Μεγαλειότατε, ἀποκρίθηκε χαμογελώντας ὁ λόρδος Βόλινγκραμ, ἐμεῖς μιλιζοῦμε μὲ τοὺς συζύγους πὺ, ἂν καὶ δὲν ἀγαποῦν τίς γυναῖκες τῶν, βάζουν ὅλα τοὺς τὰ δυνάτὰ γιὰ ν' ἀρέσουν στίς γυναῖκες τῶν ἄλλων!

Ρώτησαν κάποτε τὸν περίφημο μουσοργὸ Μότσαρτ:

—Τὴν ἰδέα ἔχετε γιὰ τὸ «Λυκόφως τῶν Θεῶν» τοῦ Βάγνερ;

—Ἀ! Περὶ κανεὶς μιὰ πολὺ ἐχρηστικὴ ὥρα...

—Ποῖα;

—Τὴν ὥρα πὺ... θγάνει ἀπὸ τὸ θάλαρο! ἀπάντησε κακηντρούστατος ὁ ἀντίκλος τοῦ Βάγνερ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΚΑΙ ενώ το ξέσχατο Κυπριάνι αντάλλασσε τα τρυφερά αυτά λόγια, μέσα στα δέντρα του βασιλικού πάρκου που τα έλουζε το άσημνο σελήνεφω, Ξ' άρδον καλιδούσε τα γλυκύτερα τραγούδια της άγλης...

XXI

Η ΤΡΑΓΥΤΑΙΑ ΛΙΠΟΠΕΙΡΑ

Ένώ συνέβαιναν όλ' αυτά στη Νεάπολη, η Μαλφιέρα κι' ο κόμης ντ' Φόρφελντ, εργαζόντουσαν αθόρυβα στο σκοτάδι... Η τρυφερή εκείνη γυναίκα είχε στείλει το σύζυγό της στη Γερμανία για να συγκεντρώσει στρατεύματα, ενώ η ίδια είχε πάει στη Βενετία, όπου βρισκόταν κι' ο ξεπεσμένος βασιλεύς της Νεαπόλεως Φερδινάνδος, θέλοντας έτσι ν' ανακτήσει επάνω του όλη την παλιά επιρροή της. Ο σκοπός της ήταν να συγκεντρώσει έτσι νόσω της μερικούς Ναπολιτάνους απ' αυτούς που είχαν παραμείνει πιστοί στον έκπτωτο μονάρχη. Μεταξύ αυτών συγκαταλέγονται κι' ο ιεροεξεταστής Μαργκόρι, τον οποίο ο κόμης Σπάντα είχε διώξει κακήν-κακώς από τη Νεάπολη.

Έπειτα, αφού επέτυχε το σκοπό της κι' έκανε πάλι σκόλο με τα χέρια της τον άδύνατο αυτό βασιλέα, έφυγε έσπευσμένως για τη Γερμανία. Έτσι, δυό μέρες μετά την αναχώρησή της από τη Βενετία, έφτασε κιόλας στον πύργο του Γκόλγουορθ. Ο κόμης ντ' Φόρφελντ την επείνευσε έκει και βγήκε μάλιστα να την υποδεχτεί στην κρεμαστή γέφυρα της εισόδου. Για να την τιμήσει, είχε παρατάξει σε διπλή γραμμή από τη κεντρική πόλη του πύργου της την κυρία του εισόδου ένα τμήμα στρατιωτών, απ' αυτούς που είχε στρατολογήσει τις ημέρες εκείνες. Πίσω δε απ' αυτούς, μέσα στις μεγάλες αώλες του πύργου, άλλοι στρατιώτες έκαναν γυμνάσια. Ο κόμης λογάριζε μ' όλ' αυτά να δημιουργήσει μια εύχρηστη εντύπωση στη σύζυγό του.

Πράγματι, δέ, η Μαύρη Δούκισσα έννοιωσε ένα είδος μέθης καθώς είδε όλο αυτό το σκηνικό.

Μάζεφα κιόλας δούμησε χιλιάδες άντρες, της φιθύρισε ο κόμης ντ' Φόρφελντ. Σε λίγο δε θα έχω συγκεντρώσει παραπάνω από πέντε χιλιάδες... Καθώς μάλιστα είχε όλοι του ανθρώποι συνηθισμένοι στον πόλεμο, θα κάνουν μια μπουκιά τους Ναπολιτάνους...

Το χέρι της Μαλφιέρας έσφιξε νευρικά το δικό του. Ήταν εύχαριστη μάλιστα, έκτος από τις πέντε χιλιάδες του Φόρφελντ, θα είχε κι' άλλες τρεις χιλιάδες στρατιώτες που της είχαν υποσχεθεί οι ύπαρχοι του βασιλέως Φερδινάνδου την ημέρα που θα διέφυγε τα σύνορα. Έτσι θα συγκέντρωνε συνολικά όγδοι χιλιάδες άνδρες, μια πραγματική στρατιά δηλαδή, με την οποία θα μπορούσε να επιτεθεί εναντίον των στρατευμάτων της βασιλίσσας Μαρίας.

Με τις σκέψεις αυτές, η Μαλφιέρα προχώρησε ως τη μεγάλη σκάλα του πύργου, όπου βγήκε παραταγμένους τους εξωματικούς και τους στρατιώτες του κόμης ντ' Φόρφελντ, οι οποίοι υποκλινόντουσαν στο πέρασμά της. Έκείνη τους άναυδοι

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

δωσε το χαιρετισμό τους με μια χειρονομία βασιλίσσης.

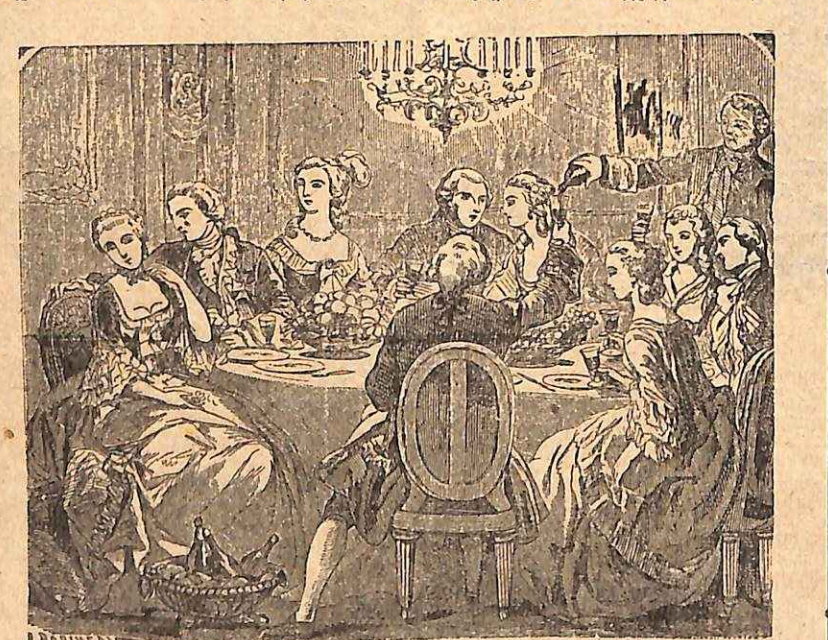
Ένα μεγάλο συμπόσιο είχε διοργανωθεί προς τιμήν της για το θρόνο. Ο κόμης Φόρφελντ είχε προσκαλέσει γ' αυτό τους αξιωματικούς του και μερικούς ευγενείς των περιούρων, οι οποίοι του είχαν υποσχεθεί να του βοηθούσαν στρατιώτες. Η Μαλφιέρα προσέφερε. Δεξιά της καθόταν ένας πλούσιος άρχων της περιοχής, του οποίου ο γιος μαζί με εκατό υποταγείς του θα συμμετείχε της εκστρατείας προς υπατάχτην του βασιλείου της Νεαπόλεως. Άριστερά της πάλι καθόταν ένας περίφημος άρχηγος μισοφόρων, ο οποίος μόλις είχε επιστρέψει μαζί με τις άγριες συμμορίες του από μια εκστρατεία στην Τσακίνα κι' ο οποίος είχε νοικιάσει τους μισοφόρους του

ζώης μου ξαπλωμένος μπρός στα πόδια μιας βασιλίσσης.

— Έ, λοιπόν! του απάντησε τολμηρά η σύζυγος του κόμης ντ' Φόρφελντ κι' εύνομένη του βασιλέως Φερδινάνδου. Νικήστε και θα έχετε την ανταμοιβή σας!...

— Ω! τι θέλημα ήταν αυτό που το έριξε η Μαλφιέρα, καθώς έλεγε αυτά τα λόγια!... Ο πολέμαρχος σ' έβλεπε μονομιάς και, ύψωντας το ποτήρι του, φώναζε:

— Είς υγίαν της βασιλίσσης! Ίσα βέλλας ντ' Μαλφιέρας!...

Ένα μεγάλο συμπόσιο είχε διοργανωθεί προς τιμήν της...

στην κόμητα ντ' Φόρφελντ αντί χιλίων σκούδων την ημέρα. Οι μισοφόροι αυτοί θα πήγαιναν κατ' ευθείαν στα σύνορα του βασιλείου της Νεαπόλεως, χωρίς να περάσουν από τον πύργο του Γκόλγουορθ, όπου είχε πάει μόνον ο άρχηγός τους για να πάρει μια προκαταβολή.

Τι επιθυμούσε λοιπόν γ' ανταμοιβή της μετά τη νίκη; Τον ρώτησε η Μαλφιέρα, ρίχνοντάς του ένα προκλητικό βλέμμα.

Ο άρχοντας αυτός ιππότης την κύτταζε, επίσης προκλητικά, κάτω απ' τα πυκνά φρύδια του.

— Κυρία, απάντησε με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει χαλδευτική — Όλα πάντα την επιθυμία ν' απολημονηθώ από τις περιπέτειες της

Έπειτα από δυό μέρες, η Μαλφιέρα μαζί με το σύζυγό της βρισκόταν πάλι στη Βενετία. Έκει την περίμενε ο Κόκκινος Τζιό. Ο ληστής κι' η ευγενής συνένοχός του είχαν μια μακριά συνομιλία, έπειτα απ' την οποία το πρόσωπο της Μαλφιέρας φάνηκε ν' άχτινοβολάει από ευτυχία και μίσος.

Το ίδιο βράδυ, κατά διαταγήν της, ένας άγγελιοφόρος έφυγε για τη Νεάπολη...

Εφ'ημερίαν, μια καταπληκτική είδηση κυκλοφόρησε στη Νεάπολη. Ο έκπτωτος βασιλεύς Φερδινάνδος, άπ' κεφαλής πολυαριθμους στρατευμάτων και συνοδευόμενος από τη Μαλφιέρα είχε διαφύγει τα σύνορα!...

Μια Ολιβερί, έκπληξης ζωγραφίζονταν στα πρόσωπα όλων των κατοίκων. Μά η έκπληξης αυτή μεταβλήθη σε όργη, όταν έγινε γνωστό πως τα στρατεύματα του Φερδινάνδου άποτελούσαν από ξένους.

Οι Ναπολιτάνοι είχαν κυρίως πατριώτες. Κι' άμέσως άρχισαν ν' άπευθύνουν ένα σωρό κατάρες στον έκπτωτο αυτό βασιλέα, ο οποίος δεν έδίστασε να συγκεντρώσει σπείρες ληστών για να τους επιβάλει πάλι το ζυγό του.

Πλήρη δολοχέρα λαού έξωμούσαν από τις προκυμαίες κι' από τα πρόστεια και συγκεντρώνονταν στην όδο Τολέδο, την κυριότερα άρτηρία της Νεαπόλεως για να μάθουν νέα.

Έξαφνα μια κραυγή ακούστηκε μέσα απ' το πλήθος:

— Στο παλάτι της βασιλίσσης!...

— Ναι, απάντησαν άμέσως χίλιες φωνές. Στο παλάτι της βασιλίσσης... Και ο άνθρωπίνος αυτός χειμαρρός έρχισε να σκαυτεί, διευθυνόμενος προς τ' άνάκτορα, όπου η Μαρία Βιζέντι, έσ' στη γαλήνη και τη μοναξιά ήταν άρροισμένη στα δούκαλα καθήκοντά της.

Σε λίγο η ένθουσιώδης ζητωκραυγή του πλήθους που μεγάλωναν, έφτασαν ως τ' αυτιά της βασιλίσσης, η οποία εκείνη τη στιγμή βρισκόταν μαζί με την κόρη της και τη μαρκητία Έλενα ντ' Κυπριάνι. Συγχρόνως ένας αξιωματικός παρουσιάστηκε και έλεγε με βαθύ σεβασμό:

— Μεγαλειότητά, ο λαός της Νεαπόλεως, τον οποίον συγκίνησαν τα νέα που έφτασαν απ' τα σύνορα ζητάει να σας ιδή...

Έκείνη τη στιγμή, η έπειρημένη ήταν τόσο ζωηρή, ώστε η βασιλίσσα άκουσε καθαρά τα: «Ζήτω! Η Συγχρόνως άκουσε και τ' όνομά της να ξεφωνίζει μέσ' απ' τις έκδηλές: αυτές της λατρείας.

— Καλέ και μεγαλόφυγε λαέ! φώναζε. Να πώς απαντάει στον κίνδυνο του με άπειλες, στον κίνδυνο που άπειλει έμένα κι' αυτόν!... Ζητωκραυγάζει τη βασιλίσσά του... Ω! πώς καταλαβαίνει αυτούς που τον αγαπούν...

— Η Μεγαλειότης σας έχει να δώ τη καρδιά διαταγή; ρώτησε ο αξιωματικός.

Μά την ίδια στιγμή, παρουσιάστηκε ο αϊλάρχης και έλεγε:

— Μεγαλειότητά, ο λαός εξέλεξε μια επιτροπή... Τα μέλη της βρισκονται στην είσοδο του παλατιού και προσκαλούν να τα δεχθώτε... Είνε μεταξύ αυτών ψυχράδες, εργάτες κι' έναξ-δού έμποροι...

— Καλέ, απάντησε η βασιλίσσα άπλά. Φέρε τους εδώ...

— Η Μεγαλειότης σας θα τους δεχθ' εδώ, χωρίς τη φρουρά της; τώλησε να παρατηρήσει ο αϊλάρχης...

Η Μαρία Βιζέντι του έδειξε τότε την κόρη της. Ο αϊλάρχης κατάλαβε, ύποκλιθηκε και βγήκε έξω. Αυτή η βασιλίσσα δεν ήθελε άλλους φρουρούς έκτος από το παιδί της.

Οι άντιπρόσωποι του λαού παρουσιάστηκαν σε λίγο, γεμάτοι σεβασμό και συγκίνηση. Περιέμεναν να βρούν τη βασιλίσσα άνάμεσα σε λαμπρότητες και μεγαλεία και δεν έβλεπαν τώρα παρά μια άπλη γυναίκα, της οποίας το καλοκαρδιο χαμόγελο και το

άπλωμένο χέρι φαινότουσαν σαν να τους λένε:

— Φίλοι, σας εύχαριστώ που ήρθατε...

Πλάι της, η πριγκίπισσα Γκρατσιόζα ύψωνε προς αυτούς τα όραία της μάτια, γεμάτα εμπιστοσύνη κι' άγάπη.

Μά έξαφνα ένα επίφωνημα έκπληξης ανέθηκε στα χείλη των λαϊκών μελών της επιτροπής, που, παρ' όλο τους το σεβασμό, δεν μπόρεσαν να το καταπνίξουν. Είχαν ιδεί πίσω απ' τη βασιλίσσα την Έλενα ντ' Κυπριάνι, τη Μανθόνα της άκρογαλιάς.

Αυτή ήταν όλη η Αύλη της βασιλίσσης τους... Μια Αύλη που την άντιστοιχούσε η χάρις της Γκρατσιόζας κι' η άγγελική άγνότης της Έλενας... Ποιά διαφορά από την εποχή που η έγκληματική Μαλφιέρα θρόνιζε εκεί στο πλευρό ενός διεφθαρμένου βασιλέως...

Θαμπωμένοι απ' αυτό που έβλεπαν, οι άπλοκοί αυτοί άνθρωποι, είχαν λησμονήσει το σκοπό της επίσκεψής τους και χρειάστηκαν να τους τον υπενθυμίσει η βασιλίσσα.

— Έ λοιπόν, φίλοι μου, τους έλεγε με τη μελωδική και γλυκιά φωνή της. Θελήσατε να με ιδήτε... Καλά κάνετε... Περί τίνος πρόκειται...

Τα μέλη της επιτροπής γύρισαν τότε και κύτταζαν ένα νεαρό φράζ, με χαρακτηριστικά άρρενωπά, ο οποίος πρώτος είχε προτείνει τον καταρτισμό της και τον οποίο ν' αυτό τον λόγο τον είχε εκλέξει άρχηγό της.

Έκείνος στροφονόρισε το σκούφο του στα χέρια του πόδι στενωχωμένο και, αφού έδίστασε λίγη ώρα, έλεγε τέλος κομπιάζοντας:

— Ναι... Μάναυ, Μεγαλειότητά, πώς η χώρα δεν άνελευθερία και ήρθαμε να σας πούμε πως αν θέλετε στρατιώτες, όλος ο λαός της Νεαπόλεως είν' έτοιμος να πάρει τα όπλα...

Και έπρόσθεσε τολμηρότερα:

— Ο λαός σας έπεισή-υσε για βασιλίσσά του κι' εξέθρονισε τον άνάξιο σύζυγό σας Φερδινάνδο... Ό,τι έκανε ο λαός, το έκανε πολύ καλά κι' είνε έτοιμος αυτή τη στιγμή να χύσει και την τελευταία σταγόνα του αίματός του για σας...

Κι', ύψωνοντας το χέρι του, φώναζε δυνατά:

— Άλλοίονο σ' εκείνον που θα τουλάτνη ν' άναίξη τη βασιλίσσα!

— Ναι, άλλόιονό του! έπανέλαθαν και πάλι μέλη της επιτροπής στον ίδιο τόνο.

Η βασιλίσσα ήταν κατασυγκινημένη. Έβρισε μουικές στιγμές σιωπηλή κι' έπειτα έλεγε:

— Εύχαριστώ, φίλοι μου... Σας εύχαριστώ γιατί ήρθατε να μου εκδηλώσετε την άφοσίωσή σας... Τώρα ξαναγυρίστε σ' αυτούς που σας έστειλαν και πείτε τους ότι έλπίζω πως τα στρατεύματά μας θα μπόρουν να διώξουν απ' τη χώρα μας τους ξένους έπιδομείς. Μά αν ποιαστέ ανάγκη, η βασιλίσσά σας θα σας θυμηθ'...

Και, φίλοι μου...

— Η Παναγία μαζί σας και μαζί μ' αυτούς που αγαπάτε! της απάντησαν τα μέλη της επιτροπής.

Και άποσύρθηκαν, πηγαίνοντας ν' ανακοινώσουν στο λαό την άπάντησή της βασιλίσσας του, γιατί αυτός πραγματικά της είχε δώσει την έξουσία.

Έντοματαξ, ο κόμης Σπάντα, το σπαθί του βασιλείου όπως τον έπαιναν, συνέχιζε τις προτομασίες της άμυνας. Ήταν όμως βαθιά λυπημένος, γιατί δεν άμ μπόρουν να συνοδεύσει το Γουλιέλμο Μάιστερ και τους φίλους του στο ταξίδι τους προς άπελευθέρωσή της Μινιόν.

Ο μαρκήσιος ντ' Κυπριάνι, δσο μεγάλη κι' αν ήταν η επιθυμία του, να τρέξει κοντά στην κόρη του, είχε πάλι να καταθέσει το έξφο του στην ύπηρεσία της βασιλίσσης. Θα πήγαιναν όμως άντ' αυτού, ο Γουλιέλμος, ο Δασέρης, ο βαρώνος Ρουτσέν, ο Ζάν-Πώλ κι' ο Φάτζ.

Ένα άνεξήγητο άτύχημα, μια πυρκαϊά, είχε καθυστερήσει τις έπισκευές της Άπελευθέρωσης, μια πυρκαϊά, στην οποία έβλεπαν όλοι το άτύχημα της Μαλφιέρας. Τέλος όλα ήταν έτοιμα κι' η επίδραση στο πλοίο θα γινόταν το ίδιο βράδυ, όταν έξαφνα ένας καθυλάρχης έδωσε ένα γράμμα στο θυρωρό του κόμητος Σπάντα κι' έφυγε άμέσως, χωρίς να περιμένη άπάντησι.

Η έπιστολή άπευθυνόταν στο Γουλιέλμο Μάιστερ, ο οποίος, μόλις την πήρε, έννοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται δυνατά και δεν τολμούσε να την άνοίξει.

Τέλος την άποσφράγισε. Έορξε μια ματιά στην ύπογραφή και μια πνιγμένη κραυγή έξφυγε απ' το λαιμό του.

— Η Μαλφιέρα!...

— Η Μαλφιέρα, έλεγε. ο κόμης Σπάντα. ο οποίος βρισκόταν εκεί γ' αν την άπναιεστη. Τι θέλει από σας;

Τότε, με ήτνια διστάζ έμένα, με γέλιο που το σήλωνε ένα άδύνατο τσιούλιασμα, ο Γουλιέλμος Μάιστερ διάβασε τα εξής:

«Θέλετε να έναβαθίτε τη Μινιόν; Έ, λοιπόν, θα σας κάνω ν' άποφύγετε ένα άδικο ταξίδι. Έλάτε να την άναζητήσετε στο στρατόπεδό μου, όπου την έχω τώρα και όπου βρίσκεται όπο την πρσστασία δέτω χιλιάδων άνδρων».

Χωρίς να ποσέση λέξι, με την άναπνοή κομμένη, ο Γουλιέλμος έδωσε το μυστικό γράμμα στην κόμητα Σπάντα, ο οποίος, αφού το διάβασε κι' άντς, ψιθύρισε:

— Η κοιγ' τη γυναίκα!... Μάντα τα σνέδιά μας!... Η σπαγή Μινιόν! Τη χάσαμε πάλι και ίσως αυτή τη φορά για πάντα...

Η θλίψη του Γουλιέλμου ήταν άπελπιστική. Χαμογέλασε μια στιγμή πικρά και έλεγε:

ΠΡΟΣΕΧΩΣ :
ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ.

— Η Παναγία μαζί σας και μαζί μ' αυτούς που αγαπάτε! της απάντησαν τα μέλη της επιτροπής.

Και άποσύρθηκαν, πηγαίνοντας ν' ανακοινώσουν στο λαό την άπάντησή της βασιλίσσας του, γιατί αυτός πραγματικά της είχε δώσει την έξουσία.

Έντοματαξ, ο κόμης Σπάντα, το σπαθί του βασιλείου όπως τον έπαιναν, συνέχιζε τις προτομασίες της άμυνας. Ήταν όμως βαθιά λυπημένος, γιατί δεν άμ μπόρουν να συνοδεύσει το Γουλιέλμο Μάιστερ και τους φίλους του στο ταξίδι τους προς άπελευθέρωσή της Μινιόν.

Ο μαρκήσιος ντ' Κυπριάνι, δσο μεγάλη κι' αν ήταν η επιθυμία του, να τρέξει κοντά στην κόρη του, είχε πάλι να καταθέσει το έξφο του στην ύπηρεσία της βασιλίσσης. Θα πήγαιναν όμως άντ' αυτού, ο Γουλιέλμος, ο Δασέρης, ο βαρώνος Ρουτσέν, ο Ζάν-Πώλ κι' ο Φάτζ.

Ένα άνεξήγητο άτύχημα, μια πυρκαϊά, είχε καθυστερήσει τις έπισκευές της Άπελευθέρωσης, μια πυρκαϊά, στην οποία έβλεπαν όλοι το άτύχημα της Μαλφιέρας. Τέλος όλα ήταν έτοιμα κι' η επίδραση στο πλοίο θα γινόταν το ίδιο βράδυ, όταν έξαφνα ένας καθυλάρχης έδωσε ένα γράμμα στο θυρωρό του κόμητος Σπάντα κι' έφυγε άμέσως, χωρίς να περιμένη άπάντησι.

Η έπιστολή άπευθυνόταν στο Γουλιέλμο Μάιστερ, ο οποίος, μόλις την πήρε, έννοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται δυνατά και δεν τολμούσε να την άνοίξει.

Τέλος την άποσφράγισε. Έορξε μια ματιά στην ύπογραφή και μια πνιγμένη κραυγή έξφυγε απ' το λαιμό του.

— Η Μαλφιέρα!...

— Η Μαλφιέρα, έλεγε. ο κόμης Σπάντα. ο οποίος βρισκόταν εκεί γ' αν την άπναιεστη. Τι θέλει από σας;

Τότε, με ήτνια διστάζ έμένα, με γέλιο που το σήλωνε ένα άδύνατο τσιούλιασμα, ο Γουλιέλμος Μάιστερ διάβασε τα εξής:

«Θέλετε να έναβαθίτε τη Μινιόν; Έ, λοιπόν, θα σας κάνω ν' άποφύγετε ένα άδικο ταξίδι. Έλάτε να την άναζητήσετε στο στρατόπεδό μου, όπου την έχω τώρα και όπου βρίσκεται όπο την πρσστασία δέτω χιλιάδων άνδρων».

Χωρίς να ποσέση λέξι, με την άναπνοή κομμένη, ο Γουλιέλμος έδωσε το μυστικό γράμμα στην κόμητα Σπάντα, ο οποίος, αφού το διάβασε κι' άντς, ψιθύρισε:

— Η κοιγ' τη γυναίκα!... Μάντα τα σνέδιά μας!... Η σπαγή Μινιόν! Τη χάσαμε πάλι και ίσως αυτή τη φορά για πάντα...

Η θλίψη του Γουλιέλμου ήταν άπελπιστική. Χαμογέλασε μια στιγμή πικρά και έλεγε:

ΠΡΟΣΕΧΩΣ :
ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ.

— Η Παναγία μαζί σας και μαζί μ' αυτούς που αγαπάτε! της απάντησαν τα μέλη της επιτροπής.

Και άποσύρθηκαν, πηγαίνοντας ν' ανακοινώσουν στο λαό την άπάντησή της βασιλίσσας του, γιατί αυτός πραγματικά της είχε δώσει την έξουσία.

Έντοματαξ, ο κόμης Σπάντα, το σπαθί του βασιλείου όπως τον έπαιναν, συνέχιζε τις προτομασίες της άμυνας. Ήταν όμως βαθιά λυπημένος, γιατί δεν άμ μπόρουν να συνοδεύσει το Γουλιέλμο Μάιστερ και τους φίλους του στο ταξίδι τους προς άπελευθέρωσή της Μινιόν.

Ο μαρκήσιος ντ' Κυπριάνι, δσο μεγάλη κι' αν ήταν η επιθυμία του, να τρέξει κοντά στην κόρη του, είχε πάλι να καταθέσει το έξφο του στην ύπηρεσία της βασιλίσσης. Θα πήγαιναν όμως άντ' αυτού, ο Γουλιέλμος, ο Δασέρης, ο βαρώνος Ρουτσέν, ο Ζάν-Πώλ κι' ο Φάτζ.

Ένα άνεξήγητο άτύχημα, μια πυρκαϊά, είχε καθυστερήσει τις έπισκευές της Άπελευθέρωσης, μια πυρκαϊά, στην οποία έβλεπαν όλοι το άτύχημα της Μαλφιέρας. Τέλος όλα ήταν έτοιμα κι' η επίδραση στο πλοίο θα γινόταν το ίδιο βράδυ, όταν έξαφνα ένας καθυλάρχης έδωσε ένα γράμμα στο θυρωρό του κόμητος Σπάντα κι' έφυγε άμέσως, χωρίς να περιμένη άπάντησι.

Η έπιστολή άπευθυνόταν στο Γουλιέλμο Μάιστερ, ο οποίος, μόλις την πήρε, έννοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται δυνατά και δεν τολμούσε να την άνοίξει.

Τέλος την άποσφράγισε. Έορξε μια ματιά στην ύπογραφή και μια πνιγμένη κραυγή έξφυγε απ' το λαιμό του.

— Η Μαλφιέρα!...

— Η Μαλφιέρα, έλεγε. ο κόμης Σπάντα. ο οποίος βρισκόταν εκεί γ' αν την άπναιεστη. Τι θέλει από σας;

Τότε, με ήτνια διστάζ έμένα, με γέλιο που το σήλωνε ένα άδύνατο τσιούλιασμα, ο Γουλιέλμος Μάιστερ διάβασε τα εξής:

«Θέλετε να έναβαθίτε τη Μινιόν; Έ, λοιπόν, θα σας κάνω ν' άποφύγετε ένα άδικο ταξίδι. Έλάτε να την άναζητήσετε στο στρατόπεδό μου, όπου την έχω τώρα και όπου βρίσκεται όπο την πρσστασία δέτω χιλιάδων άνδρων».

Χωρίς να ποσέση λέξι, με την άναπνοή κομμένη, ο Γουλιέλμος έδωσε το μυστικό γράμμα στην κόμητα Σπάντα, ο οποίος, αφού το διάβασε κι' άντς, ψιθύρισε:

— Η κοιγ' τη γυναίκα!... Μάντα τα σνέδιά μας!... Η σπαγή Μινιόν! Τη χάσαμε πάλι και ίσως αυτή τη φορά για πάντα...

Η θλίψη του Γουλιέλμου ήταν άπελπιστική. Χαμογέλασε μια στιγμή πικρά και έλεγε:

ΠΡΟΣΕΧΩΣ :
ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ.

— Η Παναγία μαζί σας και μαζί μ' αυτούς που αγαπάτε! της απάντησαν τα μέλη της επιτροπής.

Και άποσύρθηκαν, πηγαίνοντας ν' ανακοινώσουν στο λαό την άπάντησή της βασιλίσσας του, γιατί αυτός πραγματικά της είχε δώσει την έξουσία.

Έντοματαξ, ο κόμης Σπάντα, το σπαθί του βασιλείου όπως τον έπαιναν, συνέχιζε τις προτομασίες της άμυνας. Ήταν όμως βαθιά λυπημένος, γιατί δεν άμ μπόρουν να συνοδεύσει το Γουλιέλμο Μάιστερ και τους φίλους του στο ταξίδι τους προς άπελευθέρωσή της Μινιόν.

Ο μαρκήσιος ντ' Κυπριάνι, δσο μεγάλη κι' αν ήταν η επιθυμία του, να τρέξει κοντά στην κόρη του, είχε πάλι να καταθέσει το έξφο του στην ύπηρεσία της βασιλίσσης. Θα πήγαιναν όμως άντ' αυτού, ο Γουλιέλμος, ο Δασέρης, ο βαρώνος Ρουτσέν, ο Ζάν-Πώλ κι' ο Φάτζ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πώς θα πάψουν οι βουλευται να είνε πολυλογάδες. Ή μέθοδος του δόκτορος Σαρκώ. Όπου ο ρήτωρ υποχρεώνεται να μιλάει, σπριζόμενος στο ένα μένο πόδι του. Το πιδ εύτυχιμένο άνδρόγυνο του κόσμου. Ξύλο και εύτυχία, κτλ.

Ένα από τα έλαττώματα του Κοινοβουλευτισμού είνε και η πολυλογία που πιάνει όλους σχεδόν τους ρήτορες, όσάκις άγορεύουν από του θήματος της Βουλής.

Σχετικώς με το ζήτημα αυτό, ο διάσημος Γάλλος νευρολόγος και έξερευνητής Σαρκώ, έδημοσίευσε τελευταία, σε κάποια Παριζιάνικη έφημερίδα μια έπιστολή, στην οποία προτείνει έναν άποτελεσματικό τρόπο για την θεραπεία του κακού, έναν τρόπο που χρησιμοποιείται και από τους ίθαγενείς μιας φυλής της Άφρικής.

Στην φυλή λοιπόν αυτή, κάθε φορά που γίνεται συνέλευσις, ο ρήτωρ υποχρεώνεται σ' όλο το διάστημα που άγορεύει να στέκεται με το ένα πόδι.

Μόλις όμως κορυφωθεί και καταβάσει και το άλλο πόδι για να στηριχθ' σ' αυτό.

χάνει το δικαίωμα να συνεχίση την άγόρευση του. Και έτσι η άγόρευσις κάθε ρήτορος διαρκεί όσο και η άνοχη του στην...

μόνοπορη έθροστασία, δηλαδή ένα πολύ μικρό χρονικό διάστημα.

Ο διάσημος έξερευνητής προτείνει να εφαρμοσθή και σε όλα τα Εθνοπατικά κοινοβουλευτικά κράτη η μέθοδος των ίθαγενών της Άφρικής.

Οι Άμερικανοί δημοσιογράφοι άνακάλυψαν τελευταία το πιδ εύτυχιμένο και πιδ αγαπημένο άνδρόγυνο της χώρας των και ίσως της όρηλίου

βίτης. Είνε οι σύζυγοι Μπέλνταμ, απ' την πόλη Τάξον της περιφέρειας Άρξόνα. Οι σύζυγοι Μπέλνταμ άνακάλυψαν

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΕΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο πώς ο φυλακισμένος Βιντόκ, μετά την απόδραση των συγκατασκευών του, στην οποία δεν ήθελαν να συμμετάσχουν, αντί να εγκαταλείψει στην τύχη του, όπως νόμιζαν όλοι, έτοιμαζον να εγκαταλείψει κι' αυτός τη φυλακή. Τού φαινόταν μάλιστα διασκεδαστικό να φύγει από την ίδια τρύπα απ' την οποία είχαν φύγει οι δυο ληστές και σπής όποιες σήδ' είχε άνοιγμα είχαν τοποθετήσει τώρα από ένα σκοπό, πράγμα που έκανε αδύνατη κάθε απόπειρα δραπέτευσης.

Μά ή λέξις «αδύνατον» δεν υπήρχε στο λεξικό του Βιντόκ, αν κι' είχε αλήθεια πώς σε ηλικία είκοσι χρόνων έπαιρνε κανείς με τόλμη κι' εμπιστοσύνη τις πιο παρακινδυνευμένες απόπειρες, τις όποιες ένας ώριμος άνδρας ούτε να σκεφθί δεν θα μπορούσε.

Στην περίπτωση αυτή, ο Βιντόκ κατέφυγε και πάλι στην Φρανσίνη, που ήταν πάντα πρόθυμη να τον βοηθήσει. Την έβαλε λοιπόν και του πήγε κατά τις επισκέψεις που του έκανε στη φυλακή του τέσσερα-πέντε μέτρα τσίχλωμα κορδέλλα, κατεσκεύασε μ' αυτές μια ζώνη, τη φόρεσε, στέλνισε και το καπέλο του μ' ένα άλλο κομμάτι κορδέλλα, τράβηξε κατ' ευθείαν προς το σκοπό, ο οποίος φυλάγει στο διδύμο του κελιού του κι' ο οποίος, περνώντας τον για κάποιον επίσημο επαναστάτη, του παρουσίασε όπλα και τον άφησε να περάσει...

Η αρχή ήταν περίφημη, μ' η συνέχεια ήταν πολύ πιο δύσκολη. Όσο ο Βιντόκ, έχοντας εμπιστοσύνη στον εαυτό του έπει από την πρώτη αυτή επιτυχία, βάδιζε κατ' ευθείαν προς την τρύπα. Η τσίχλωμα κορδέλλα του έκαναν κι' εδώ εντύπωση στους σκοπούς, οι όποιους χαιρέτησαν το σπουδαίο αυτό υποκείμενο. Ο Βιντόκ έκανε πώς έεταζε, το στενό πέρασμα της τρύπας και, με υψος σκαρπινιού, άρχισε να κουνάει το κεφάλι του...

—Ποτέ μου δεν θα μπορούσα να πιστέψω, είπε τέλος, απευθυνόμενος προς τους στρατιώτες, ότι οι κατεργαροί αυτοί έφτυαν από δω!... Αυτό είναι ένα παραμύθι το οποίο σκαρώθηκε για να γλυτώσει απ' την τιμωρία αυτός που τους άνοιξε την πόρτα...

—Σας ζητάω συγγνώμη, πολιτα... τόν διέκοψε τότε ο ένας απ' τους σκοπούς. Η τρύπα φαίνεται μικρή, μά χωράει ώστε να περάσει απ' αυτή ένας άνθρωπος.

Μά ο Βιντόκ φαινόταν πώς είχε αντίθετη γνώμη.

—Ο σύντροφός μου έχει δίκιο! επιβεβαιώνει κι' ο άλλος στρατιώτης. Χωράει εκεί μέσα και σεις ακόμα που είστε τόσο μεγαλόσωμοι μαζί με όλα σας τα ρούχα...

—Σοβαρά μιλάτε; τούς ρώτησε ο Βιντόκ.

—Οι δυο στρατιώτες του απάντησαν πώς μιλούσαν σοβαρώτατα.

—Θα ήθελα πολύ να βεβαιωθώ μόνοι μου! έκανε ο Βιντόκ. Έχω διαταχθεί να κάνω ανακρίσεις για την απόδραση των δυο κακούργων... Άν λοιπόν το πράγμα είναι όπως μου λέτε, αυτό θα με κάνει να αναθεωρήσω τις απόψεις μου. Δεν θάλω καθόλου να πέσουν ή ειδήνες της απόδρασης των σ' έναν άδωο.

—Δοκιμάστε μόνοι σας, πολιτα!... Δοκιμάστε! τον συμβούλευαν οι στρατιώτες.

Ο Βιντόκ άκολούθησε τη συμβουλή τους κι' έτσι βρέθηκε στη σοφίτα του διπλανού στις φυλάκες δημαρχείου. Έπειδή οι στρατιώτες τον έβλεπαν απ' την άλλη άκρη της τρύπας, έκανε τον φωνακταίο και ψιθύρισε:

—Δεν θα το πιστέψω ποτέ!... Έχετε δίκιο!

Κι' έτοιμάστηκε να ξαναμπή στην τρύπα. Μά ξαφνα στάθηκε και φώναξε στους στρατιώτες:

—Μά από δω μου φαίνεται πώς θα κατέβαινα πολύ πιο γρήγορα από γραφείο μου στο δημαρχείο παρά αν γυρίσω πάλι από τη φυλακή...

Τότε ο ένας απ' τους στρατιώτες του απάντησε με προθυμία:

—Βέβαια, βέβαια, πολιτα... Η πόρτα της σοφίτας είναι κλειδωμένη για λόγους ασφαλείας, μά το έχω άμείων να σας την ανοίξω...

Και ο καλός σκοπός έσπευσε άμέσως να πραγματοποιήσει τα λόγια του.

Έτσι ο Βιντόκ, ελεύθερος πια, υπόρθε να βγί χωρίς καμιά δυσκολία από το Δημαρχείο... Έπειτα, άνα

ναίριό του Ντεβουά, οι όποιοι τον προσέλαβαν στο θέσπ τους για να παίζε παντομίμες. Οι άνθρωποι αυτοί δεν έκαναν καμιά επιλογή των μελών του θιάσου τους, μεταξύ των όποιων ήταν και πολλοί άλλοι δραπέτες των φυλακών, όπως ο Βιντόκ.

Αυτή τη περιπέτεια διασκεδάσε πολύ τον ήρωά μας, γιατί του θύμιζε την αρχή της σταδιοδρομίας του. Μά τώρα ή συνθήκες υπό τις όποιες εργαζόταν ήταν πολύ διαφορετικές από τότε.

Είχε γίνει το άστρο του θιάσου. Ηξέρε περίφημα την τέχνη της απομυμήσεως και τα σκηνικά του παιγνιδία ήταν μοναδικά.

(Ακολουθεί).

—Θα τραβήξω πολύ μακριά, παιδί μου!... τού έλεγε συχνά ο Όλιβιέ. Και έπρόσθετε, άστεινόμενος:

—Ναί, θα τραβήξω μακριά, εκτός αν δεν σε... κορεμάσουν εντομεταξύ...

Από τί όμως εξαρτάται η μοίρα ενός ανθρώπου; Ποιος ξέρει αν θα μιλούσαν σήμερα για το Βιντόκ, αν δεν τον έπρόσθετε τότε κάποιος που τον έζηλευσε;

Ένα βράδυ λοιπόν, ενώ έτοιμαζόταν να παρουσιαστή στο κοινό που τον περίμενε με άτυπομονησία, ένας χωροφύλακας τού έβαλε το χέρι στην ώμο και τον φώναξε με τόνόμα του.

Τον είχε προσδώσει ο παλιόστος του θιάσου, που ζήλευσε τις επιτυχίες του. Ολιβιέρ, με το κεφάλι σκυφτό, σιωπηλός, ο Βιντόκ άκολούθησε τούς χωροφύλακες οι όποιοι τον ώδήγησαν στο Ντουαί. Έκεί τον έδεσαν χειροπόδαρα, γιατί ήταν φημισμένος για τις απόδρασεις του, και τον έριξαν σ' ένα κελλί της φυλακής της Σάσι.

Δύο άλλοι φυλακισμένοι έμεναν στο ίδιο κελλί μ' αυτόν, ένα κελλί σκαπινό, χωρίς αέρα που βρισκόταν στην ίδια γραμμή με τα νερά του γετονικού ποταμού.

Οι τρεις φυλακισμένοι δεν άρχισαν να προσεγγίσουν την απόδρασή τους. Έπειδή ήξεραν να κολυμπούν, προσπάθησαν να δραπέτευσουν από το ποτάμι και για το σκοπό αυτό, άρχισαν ν' ανοίγουν μια τρύπα πάνω απ' το κελλί τους.

Μά είχαν υπολογίσει κακά και όταν έδωσαν και την τελευταία πέτρα που τούς έχωριζε απ' την ελευθερία, ένας χείμαρρος από νερά χόθηκε παφλαίνοντας μέσα στο κελλί τους.

Ασφαλώς δε θα πνιγόντουσαν, αν οι φύλακες, άκούγοντας τις φωνές της απελπισίας τους, δεν έτρεχαν να τους σώσουν...

Αυτή τη φορά ο Βιντόκ νόμισε ότι η μοίρα ήταν πια εναντίον του κι' αυτό τον έκανε να χάσει το θάρρος του. Μά η απογοήτευσή του αυτή ήταν προσωρινή. Και μιά μέρα, ενώ βρισκόταν με το δικηγόρο του στους διαδρόμους του δικαστηρίου, όπου τον είχαν μεταφέρει για να τον ανακρίνουν, σε μιά στιγμή που οι χωροφύλακες δεν τον πρόσεχαν, τού έσκασε με τόπο από κάποια πλαγινή πόρτα.

Έπειτα από τέσσερες μέρες, βρισκόταν στην Κομπιέννη, όπου συνάντησε έν' άπιστομα Ουσσάρων, το οποίο πήγαινε στο Παρίσι. Παρουσιάστηκε τότε στην αρχηγό του και τον ρώτησε αν θα μπορούσε να γίνη κι' αυτός Ουσσάρος.

ΔΕΝ θά θυγίμε ποτέ απ' αυτή την καταραμένη έρημο, απ' αυτή την έρημο της Μαυριτανίας, ά πάνω απ' την οποία φλέγεται ολόκληρος ο ούρανός! Δεν θά θυγίμε ποτέ... Η μοίρα μας μάς έχει σημαδέψει να σαπίσουμε πλάι σ' αυτούς τούς σκελετούς που συναντάμε κάθε τόσο μπροστά μας...

Θά πεθάνουμε λοιπόν; Νά πεθάνω κανείς στην πόλεμο δεν είναι και τόσο σοβαρό πράγμα... Μιά φορά πεθαίνει κάθε άνθρωπος... Μά να γείρουμε επάνω στην άμμο με το λαιμό ξερό, με τη γλώσσα κολλημένη στο λάσφυρα και να περιμένουμε επί ώρες, με τὰ χείλη μισάνοιχτα, χωρίς ή παραμικρή αύρα να δροσίξη τὸ στήθος μου... Ω! είναι φορητό!... είν' ά ποτόρπαιο...

Οι σύντροφοί μου προχωρούν χωρίς να παραπονιούνται...

Η δίψα είν' ένα τρομερό μαρτύριο...

Διψάμε... Διψάμε... Διψάμε...

Ο ούρανός δεν μάς δείχνεται καθόλου ελπιόκεις.

Χτεις ξέσπασε μιά τρομερή θύελλα, μιά θύελλα κατακλυσμιαία... Ο ούρανός είχε γεμίσει από θαρραί μολυβένια σύννεφα και ο αδιάκοπος θρόνός του κεραυνού δεν άφινε ν' άκούγεται κανένας άλλος θόρυβος... Μά ήταν μιά θύελλα που περιορίστηκε μόνο στον ούρανό, χωρίς να πέσει κάτω στη γή ούτε μιά σταγόνα νερό...

Όλη τη νύχτα όνειροβόλουν ραγδαίες βροχές που έσφαταν επάνω μου κι' άνοιγα διάπλατο τὸ στόμα μου για να ρουφήξω τις ύδρευτικές σταγόνες τους...

Οι άντρες μου δεν μπορούν να κοιμηθούν πια...

Η ζέση των νυχτών είναι τόση, ώστε στενάζουν σαν πληγωμένοι κι' αναπνέουν διαρκώς επάνω στη φλεγόμενη γή.

Την ημέρα, σπριγγουρίζουν τὰ όλλελα μάτια τους, στο βάθος των τρέμας ή ξεχωριστή εκείνη λυμφίς που έχουν στο βλέμμα τους οι τρελλοί.

Βαδίζουμε για ν' ανακαλύψουμε τί: Τίποτε δεν φαίνεται, τίποτε δεν υπάρχει, τίποτε δεν μπορούμε να άπισσουμε... Η πιο μεγάλη άπεραντοσύνη μάς περιτοχιζέι από παντού... Όπου κι' αν γυρίσουμε τὰ μάτια μας, ή έρημος χάνεται στο βάθος του όριζόντος.

Τά ίχνη των καραβανιών που περσσαν από μάς τὰ έχει σβύσει ο προμερς σιμόν... Κανένα ίχνος ανθρώπου, κανένα ίχνος ζωής...

Τά παγούρια μας και τ' άσπία μας είναι έντελώς άδειανά... Ο ήλιος αυτός της κολάσεως έχει φλογίσει τόσο τον άέρα ώστε δεν μπορούμε να προχωρήσουμε πια ούτε ούτε δίμα.

Οι άντρες μου παραπονιούνται κι' άπειλούν...

Έχουν δίψα, δίψα τρελλή και τρομαρκή... Τά μάτια τους έχουν άλλοκοτες έκφράσεις κι' ώρες-ώρες παθαίνουμε όλοι παραμύθια...

Νά, χτες νομίσανε πως είδαμε μιά δασί προς τὰ βορειοδυτικά, μά, όταν προχωρήσαμε μερικά χιλιόμετρα νοτιότερα την έλπιδα της ζωής να ξανα

Οι σύντροφοί μου προχωρούν χωρίς να παραπονιούνται...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN RENAUD

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΔΙΨΑΣ

γεννιέται μέσα μας, ή ψεύτικη αυτή όπτασία είχε διαλυθεί... «Ω! ήταν παιγνίδι του άντικατοπτρισμού...

Οι άντρες μας, ξετρελλαμένοι, ύψωναν τις γροθιές τους άπειλητικές προς τον ούρανό, έπειτα με τὰ μάτια καρφωμένα προς τὸ μέρος όπου τούς φάνηκε πως είδαν την ψεύτικη δασί, ξαπλώθηκαν μπουβουνα καταγής με τὰ χείλη τους κολλημένα στην άμμο, σαν να έπρόκειτο να πιούν...

Χτες τη νύχτα, όνειροβόλουν για μιά στιγμή τὰ μάτια μου, είδα μερικές σκιές που γλυστρούσαν έξω από την κατασκήνωσή μας...

Τους παρακολούθησα και είδα...

Εσάκισαν ένα άγριμό που είχαν πιάσει κι' άνοιξαν τὰ σπλάχνα του για να πιούν τὸ λιγοστό νερό που είχε άπομείνει στην κοιλά του...

Πλησίασα και δεν... τόλμησα να πω τίποτε... Έσκαψα μάλιστα κι' έγώ κι' ήπια κάτι γλυκύδες... κάτι πηχτό και πυκνό που είχε μιά άπαισία μυρωδιά...

Μερικοί άντρες ξεκίνησαν για ν' άνακαλύψουν με κάθε θυσία κανένα πηγάδι στα περίχωρα...

Είδα μερικές σκιές που γλυστρούσαν έξω από την κατασκήνωσή...

πό τη νύστα χωρίς όπνο, στην όποία βρισκόμουν βυθισμένος, από τη στιγμή που σταματήσαμε...

Είδα συγγρόνους τούς άντρες μου να δομούν τρέχοντας προς μερικούς άλλους ανθρώπους που φαινότανσαν σε λίγων χιλιομέτρων άπόσταση...

Ήταν οι στρατιώτες που είχαν πάει εις αναζήτησιν νερού και οι όποιοι έπίστρεφαν τώρα, χειρονομώντας σαν τρελλοί... Μέσα σε μιά στιγμή, όλο τὸ στρατόπεδο είχε άναστατωθεί...

Όλοι έτρεξαν μανιασμένοι προς τούς νεοφερμένους...

Έξαρνα όμως πυροβολισμοί άντηχσαν κι' ή σφαίρες άρχισαν να σφύριζουν γύρω απ' τούς Εθωπαίους στρατιώτες...

Ήταν τάχα ένέδρα; Έπανάστασις των μαύρων; Δολοφονική επίθεσις; Όχι; Ήταν ή τρέλλα!...

Οι μαύροι σκότωσαν αυτούς που έφταναν τὸ νερό, για να τούς τὸ άρπάξουν... Μά συγγρόνους τρέψαν με τις σφαίρες τους τὰ άσπία κι' έτσι όλλεληρό τὸ νερό τὸ ήπιε σε λίγες στιγμές ή φλογισμένη άμμος...

Όταν οι μαύροι έφτασαν στο μέρος όπου βρισκόμουνταν τὰ πτώματα, έσάκισαν τὰ άσπία κι' άρχισαν να γλύφουν τὸ έσωτερικό τους...

Δύο μέρες πέρασαν άκόμα!...

Δεν έλίσπω πια καλά, μά μου φαίνεται πως ή φροσιγονμία των στρατιωτών έχει μεταμορφωθεί...

Κυττάζουν όλοι άγρια και τὸ ύψος τους είναι τρομερά σκληρό...

Ρογχάζουν από τη δίψα τους...

Για να την ξεγαλάσουν, σφάζουν τις καμήλες και πίνουν τὸ αίμα τους...

Φτάσαμε σ' ένα πηγάδι...

Μά είνε βαθύ, πολύ βαθύ... Τὸ βάθος του περνάει τὰ έξήντα μέτρα...

Πώς να τραβήξουμε νερό;...

Δεν έχουμε τίποτε μαζύ μας... Ούτε σχοινί... ούτε κουβά...

Μά τί είν' αυτό που βλέπω...

Οι στρατιώτες μου τρελλάθηκαν... Πήδαν μέσα στο πηγάδι...

Ναί... στο τρομερό αυτό βάθος... Νάτοι... Πέσαν ένας-ένας... Έτσι όπως είναι, με τὰ όπλα τους, με την έξαρση τους...

Όχι!... Όχι!... Οσέ μου!...

Δεν μένει πια κανείς γύρω μου!... Όλοι πήδηξαν μέσα στο πηγάδι...

Από πάνω όνους, κατόμους...

Σάβω απόνω απ' τὸ πηγάδι... Φοικη!... Ακούω μερικές καυγές άγριές... Μερικά ψυχραχτήρα...

Μου φαίνεται πως βλέπω μέσα στα θεοσβέσινα βάθη του τὰ μάτια των πνιγμένων να λάμπουν...

Φεύγω!... Τρέχω!... Για να μην πέσω κι' έγώ μέσα...

Η παραπάνω σημείωσις βρέθηκεν στα χαρτιά του Γάλλου λοχία των Ζουζών Ζωζέ Όμπέρ, ο όποιος πέθανε τρελλός στο στρατιωτικό νοσοκομείο του Άλφρεδίου Λουδοβίκου στο Άλγέρι... Υπὶ κεφαλῇ: ένας άποπτασματος έκατό ανθρώπων είχε περιπλανηθεί στην έρημο και βρέθηκε έλπιόκεις κι' άναίσθητος κοντά σ' ένα πηγάδι τού 'Ωζιγκί, μέσα απ' τὸ όποιο άνεύρησαν και τὰ πτώματα των περισσότερων ανθρώπων τού άποπτασματος του.

ΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΪΤΗΣ

ΤΟΥ ΛΕΟ ΜΑΡΝΙΕΡ

Ο κουδούνι της ξύπνησε χτύπησε δυο-τρεις φορές στη σειρά...

— Ποιος νά είνε άραγε;... αναρωτήθηκε η Μαρία.

— Άφησε το σίδερο — έκλεινε την ώρα σιδήρων κάποιον κανονισμό που καμιάκι της — κι έτοιμάστηκε να πάη ν' άνοϊξη.

Τό κουδούνι ξαναχτύπησε πάλι πιο άνωπωμα. — Θάηαι ή Ριρή!... σκέφτηκε ή νέα! Αύτή μόνο χτυπάει πάντα τόσο νευρικά!...

Καί, άφου διέσχισε τό μικρό δωμάτιό της και κουκλιότικο άντρεδάκι της, δρέθηκε στήν έξωπορτα. Τήν άνοϊξε, ενώ συγχρόνως άρχιζε νά σιγοψιθυρίζη ένα τραγουδάκι της μύδας.

— Άνίσως όμως σταμάτησε τό τραγούδι της και σάπασε. Δέν ήταν ή Ριρή!... Στο κατώφλι της πόρτας στεκόταν ένας νέος, άρκετά συμπαθητικός και χαλόντουμένος, ένα νέος όμως έντελώς άγνωστός της.

— Η Μαρία, βλέποντάς τον, τά έγρασε.

— Ξάκανε λάθος στό πάτωμα. Δέν θα γυρεύη έμένα!...

Περήμενε, ώστόσο, κρατώντας μισάνοιχτη τήν πόρτα, νά της πη ό άγνωστος ποιόν ζητούσε.

— Ο νέος όμως έδραλε τό καπέλλο του, έσπρωξε έλαφρώς τό πορτοφύλλο και μίληκε μέσα.

— Καλημέρα σας... είπε χαμογελώντας.

— Καλημέρα... τραύλισε ή Μαρία. Μά πού τον είχε δει αυτόν τον νέο;... Πού τον είχε δει; Γιατί ήταν βέβαιη τώρα πως κάποιον τον είχε συναντήσει. Ή φυσιογνωμία του δέν της ήταν άγνωστη. Πού όμως;... Της ήταν άδύνατο νά θυμηθή!...

— Ο κύριος;... έρώτησε μέ σιγανή φωνή.

— Άντώνιος Ζερμπώ... Άντώνιος Ζερμπώ, ζωγράφος... άπάντησε γελώντας ό νέος. Άρρησα λίγο, έπρόσθεσε. Μέ συγχωρείτε... Ός έτσι νά βρώ όμως τό σπίτι σας... Στίς πέσσερες μούχατε παραγγείλει και ή ώρα είναι τέσσερες και τέταρτο...

— Η Μαρία δέν μπορούσε νά πιστέψη σ' αύτά της. Ο άγνωστος νέος της μιλούσε μέ ύφος ανθρώπου πού τήν ήξερε από χρόνια. Είχε κειμήσει τό καπέλλο του στό πόρτμαντώ και της μιλούσε σαν νά τον είχε παρακαλάει πρόσφατα ή ίδια!... Άσφαλώς θα είχε κάνει λάθος στό πάτωμα! Δέν μπορούσε νά υπάχη άμφιβολία γι' αυτό.

— Μήπως ζήτητε κανένα άλλο πρόσωπο; τόν έρώτησε δειλά.

— Ο Άντώνιος Ζερμπώ όμως τήν έκτύπησε μέ άπορία:

— (Άλλο πρόσωπο;... είπε. Όχι, δεσποινίς Μαρία! Δέν πds καταλαβαίνω!...

— Ήξερε και τόνόμ ά της! "Όστε αύτή ζητούσε!... Τι μυστήρια ήταν αύτά;... Έπρεπε, όπωσδήποτε, νά δοθ ήμιά εξήγηση.

— Κύριε, είπε ή Μαρία, σταυρώνοντας τά χέρια γιά νά κρύψη κάπως τό στήθος της πού φαινόταν μέσ' άπ' τό πενιούρα της—τώρα τό συλλογίζοταν πώς ήταν λίγο «νεγχιλίξ»—μού είπατε προηγουμένως, άν κατάλαβα καλά, πως... σds περιμένα στίς τέσσερες... Έγώ όμως, κύριε, δέν σds ξέρω... Πρώτη φορά σds βλέπω!... Πώς είνε δυνατόν, λοιπόν, νά σds έδωσα ραντεβού, έδώ, στό σπίτι μου;...

— Ο νέος φάνηκε σαν νά τάχασε.

— Άπλάη, τραύλισε, θέλετε νά πητε ότι δέν μου ώρίσατε ραντεβού γιά τό πορταίτο;...

— Όχι, κύριέ μου! άπάντησε νευριασμένη ή Μαρία και συγχρόνως σκέφτηκε: «Σίγουρα αύτός ό άνθρωπος είνε τρελλός και πρέπει νά προσέχω!»

— Ο νέος πήρε ύφος συντηρημένο και ψιθύρισε:

— Τότε... μέ συγχωρείτε... Τώρα μόνο καταλαβαίνω τί συνέβη!... Η φιληνάδα σας ή Ριρή θά έλθει νά μου σκαρώση φόρα! Νά τήν συγχωρείτε όταν τήν δήτε!... Η φόρα μέ προσέξατε. Προχτές, λοιπόν, μόλις σds αντίκρισα, έννοιωσα... πώς νά σds πώ... έγαν ή λεκτρικό κλονισμό σ' όλο μου τό είναι! Έφώναξε: από μέσα μου, φυσικά, γιατί έλλοιότιχα θά μ' άκούγατε: «Φίλε μου Τώνη, τόσα χρόνια ζεις δυστυχισμένος, μονάχος, αποτραβηγμένος άπ' τόν κόσμο, μόνος κι' έρημος, μέ τή μεγαλολλία μέσα στήν ψυχή σου, τόσα χρόνια προσπαθείς ν' άποστήσεις τή δόξα και δέν τό καταφέρνεις, επειδή ως τώρα δέν είχες βρει τήν έσάρκωσι των ιδανικών σου, τήν ιδεώδη γυναίκα, τή γυναίκα πού θα σε νουώσει, πού θα σ' έμπνεύσει!... Έ, λοιπόν, νά... Αύτή είνε ή ιδανική σου γυναίκα!...»

— Κύριε! έκανε κάπως άυστηρά ή Μαρία.

Μά ό ζωγράφος, χωρίς νά τήν προσέξη, έξακολούθησε τό μονόλογό του:

— Πρέπει, άγαπήμε Τώνη, αύτή ή κοπέλλα νά σου χρησιμεύσει γιά μοντέλλο!... Είπατε τίποτε, δεσποινίς;

— Όχι, κύριε... Λοιπόν;...

— Λοιπόν, νά είπα σ'όν έαυτό μου... Θέλησα νά σds μιλήσω, νά σds πλησιάσω... Δέν έδωσα όμως... Όσο σds ξέρανε μου είπαν πως είσατε άριστοκράτης!

Τήν άγκάλιασε... Τά χείλη τους ένώθηκαν...

— Τί άλλοιότιχα θά μ' άκούγατε: «Φίλε μου Τώνη, τόσα χρόνια ζεις δυστυχισμένος, μονάχος, αποτραβηγμένος άπ' τόν κόσμο, μόνος κι' έρημος, μέ τή μεγαλολλία μέσα στήν ψυχή σου, τόσα χρόνια προσπαθείς ν' άποστήσεις τή δόξα και δέν τό καταφέρνεις, επειδή ως τώρα δέν είχες βρει τήν έσάρκωσι των ιδανικών σου, τήν ιδεώδη γυναίκα, τή γυναίκα πού θα σε νουώσει, πού θα σ' έμπνεύσει!... Έ, λοιπόν, νά... Αύτή είνε ή ιδανική σου γυναίκα!...»

— Κύριε! έκανε κάπως άυστηρά ή Μαρία.

Μά ό ζωγράφος, χωρίς νά τήν προσέξη, έξακολούθησε τό μονόλογό του:

— Πρέπει, άγαπήμε Τώνη, αύτή ή κοπέλλα νά σου χρησιμεύσει γιά μοντέλλο!... Είπατε τίποτε, δεσποινίς;

— Όχι, κύριε... Λοιπόν;...

— Λοιπόν, νά είπα σ'όν έαυτό μου... Θέλησα νά σds μιλήσω, νά σds πλησιάσω... Δέν έδωσα όμως... Όσο σds ξέρανε μου είπαν πως είσατε άριστοκράτης!

— Τί άλλοιότιχα θά μ' άκούγατε: «Φίλε μου Τώνη, τόσα χρόνια ζεις δυστυχισμένος, μονάχος, αποτραβηγμένος άπ' τόν κόσμο, μόνος κι' έρημος, μέ τή μεγαλολλία μέσα στήν ψυχή σου, τόσα χρόνια προσπαθείς ν' άποστήσεις τή δόξα και δέν τό καταφέρνεις, επειδή ως τώρα δέν είχες βρει τήν έσάρκωσι των ιδανικών σου, τήν ιδεώδη γυναίκα, τή γυναίκα πού θα σε νουώσει, πού θα σ' έμπνεύσει!... Έ, λοιπόν, νά... Αύτή είνε ή ιδανική σου γυναίκα!...»

— Κύριε! έκανε κάπως άυστηρά ή Μαρία.

Μά ό ζωγράφος, χωρίς νά τήν προσέξη, έξακολούθησε τό μονόλογό του:

— Πρέπει, άγαπήμε Τώνη, αύτή ή κοπέλλα νά σου χρησιμεύσει γιά μοντέλλο!... Είπατε τίποτε, δεσποινίς;

— Όχι, κύριε... Λοιπόν;...

— Λοιπόν, νά είπα σ'όν έαυτό μου... Θέλησα νά σds μιλήσω, νά σds πλησιάσω... Δέν έδωσα όμως... Όσο σds ξέρανε μου είπαν πως είσατε άριστοκράτης!

— Τί άλλοιότιχα θά μ' άκούγατε: «Φίλε μου Τώνη, τόσα χρόνια ζεις δυστυχισμένος, μονάχος, αποτραβηγμένος άπ' τόν κόσμο, μόνος κι' έρημος, μέ τή μεγαλολλία μέσα στήν ψυχή σου, τόσα χρόνια προσπαθείς ν' άποστήσεις τή δόξα και δέν τό καταφέρνεις, επειδή ως τώρα δέν είχες βρει τήν έσάρκωσι των ιδανικών σου, τήν ιδεώδη γυναίκα, τή γυναίκα πού θα σε νουώσει, πού θα σ' έμπνεύσει!... Έ, λοιπόν, νά... Αύτή είνε ή ιδανική σου γυναίκα!...»

— Κύριε! έκανε κάπως άυστηρά ή Μαρία.

Μά ό ζωγράφος, χωρίς νά τήν προσέξη, έξακολούθησε τό μονόλογό του:

— Πρέπει, άγαπήμε Τώνη, αύτή ή κοπέλλα νά σου χρησιμεύσει γιά μοντέλλο!... Είπατε τίποτε, δεσποινίς;

— Α!... "Όστε αύτή ζητούσε!... Τι μυστήρια ήταν αύτά;... Έπρεπε, όπωσδήποτε, νά δοθ ήμιά εξήγηση.

— Κύριε, είπε ή Μαρία, σταυρώνοντας τά χέρια γιά νά κρύψη κάπως τό στήθος της πού φαινόταν μέσ' άπ' τό πενιούρα της—τώρα τό συλλογίζοταν πώς ήταν λίγο «νεγχιλίξ»—μού είπατε προηγουμένως, άν κατάλαβα καλά, πως... σds περιμένα στίς τέσσερες... Έγώ όμως, κύριε, δέν σds ξέρω... Πρώτη φορά σds βλέπω!... Πώς είνε δυνατόν, λοιπόν, νά σds έδωσα ραντεβού, έδώ, στό σπίτι μου;...

— Ο νέος φάνηκε σαν νά τάχασε.

— Άπλάη, τραύλισε, θέλετε νά πητε ότι δέν μου ώρίσατε ραντεβού γιά τό πορταίτο;...

— Όχι, κύριέ μου! άπάντησε νευριασμένη ή Μαρία και συγχρόνως σκέφτηκε: «Σίγουρα αύτός ό άνθρωπος είνε τρελλός και πρέπει νά προσέχω!»

— Ο νέος πήρε ύφος συντηρημένο και ψιθύρισε:

— Τότε... μέ συγχωρείτε... Τώρα μόνο καταλαβαίνω τί συνέβη!... Η φιληνάδα σας ή Ριρή θά έλθει νά μου σκαρώση φόρα! Νά τήν συγχωρείτε όταν τήν δήτε!... Η φόρα μέ προσέξατε. Προχτές, λοιπόν, μόλις σds αντίκρισα, έννοιωσα... πώς νά σds πώ... έγαν ή λεκτρικό κλονισμό σ' όλο μου τό είναι! Έφώναξε: από μέσα μου, φυσικά, γιατί έλλοιότιχα θά μ' άκούγατε: «Φίλε μου Τώνη, τόσα χρόνια ζεις δυστυχισμένος, μονάχος, αποτραβηγμένος άπ' τόν κόσμο, μόνος κι' έρημος, μέ τή μεγαλολλία μέσα στήν ψυχή σου, τόσα χρόνια προσπαθείς ν' άποστήσεις τή δόξα και δέν τό καταφέρνεις, επειδή ως τώρα δέν είχες βρει τήν έσάρκωσι των ιδανικών σου, τήν ιδεώδη γυναίκα, τή γυναίκα πού θα σε νουώσει, πού θα σ' έμπνεύσει!... Έ, λοιπόν, νά... Αύτή είνε ή ιδανική σου γυναίκα!...»

— Κύριε! έκανε κάπως άυστηρά ή Μαρία.

Μά ό ζωγράφος, χωρίς νά τήν προσέξη, έξακολούθησε τό μονόλογό του:

— Πρέπει, άγαπήμε Τώνη, αύτή ή κοπέλλα νά σου χρησιμεύσει γιά μοντέλλο!... Είπατε τίποτε, δεσποινίς;

— Όχι, κύριε... Λοιπόν;...

— Λοιπόν, νά είπα σ'όν έαυτό μου... Θέλησα νά σds μιλήσω, νά σds πλησιάσω... Δέν έδωσα όμως... Όσο σds ξέρανε μου είπαν πως είσατε άριστοκράτης!

— Τί άλλοιότιχα θά μ' άκούγατε: «Φίλε μου Τώνη, τόσα χρόνια ζεις δυστυχισμένος, μονάχος, αποτραβηγμένος άπ' τόν κόσμο, μόνος κι' έρημος, μέ τή μεγαλολλία μέσα στήν ψυχή σου, τόσα χρόνια προσπαθείς ν' άποστήσεις τή δόξα και δέν τό καταφέρνεις, επειδή ως τώρα δέν είχες βρει τήν έσάρκωσι των ιδανικών σου, τήν ιδεώδη γυναίκα, τή γυναίκα πού θα σε νουώσει, πού θα σ' έμπνεύσει!... Έ, λοιπόν, νά... Αύτή είνε ή ιδανική σου γυναίκα!...»

— Κύριε! έκανε κάπως άυστηρά ή Μαρία.

Μά ό ζωγράφος, χωρίς νά τήν προσέξη, έξακολούθησε τό μονόλογό του:

— Πρέπει, άγαπήμε Τώνη, αύτή ή κοπέλλα νά σου χρησιμεύσει γιά μοντέλλο!... Είπατε τίποτε, δεσποινίς;

— Όχι, κύριε... Λοιπόν;...

— Λοιπόν, νά είπα σ'όν έαυτό μου... Θέλησα νά σds μιλήσω, νά σds πλησιάσω... Δέν έδωσα όμως... Όσο σds ξέρανε μου είπαν πως είσατε άριστοκράτης!

— Τί άλλοιότιχα θά μ' άκούγατε: «Φίλε μου Τώνη, τόσα χρόνια ζεις δυστυχισμένος, μονάχος, αποτραβηγμένος άπ' τόν κόσμο, μόνος κι' έρημος, μέ τή μεγαλολλία μέσα στήν ψυχή σου, τόσα χρόνια προσπαθείς ν' άποστήσεις τή δόξα και δέν τό καταφέρνεις, επειδή ως τώρα δέν είχες βρει τήν έσάρκωσι των ιδανικών σου, τήν ιδεώδη γυναίκα, τή γυναίκα πού θα σε νουώσει, πού θα σ' έμπνεύσει!... Έ, λοιπόν, νά... Αύτή είνε ή ιδανική σου γυναίκα!...»

— Κύριε! έκανε κάπως άυστηρά ή Μαρία.

Μά ό ζωγράφος, χωρίς νά τήν προσέξη, έξακολούθησε τό μονόλογό του:

— Πρέπει, άγαπήμε Τώνη, αύτή ή κοπέλλα νά σου χρησιμεύσει γιά μοντέλλο!... Είπατε τίποτε, δεσποινίς;

— Όχι, κύριε... Λοιπόν;...

— Λοιπόν, νά είπα σ'όν έαυτό μου... Θέλησα νά σds μιλήσω, νά σds πλησιάσω... Δέν έδωσα όμως... Όσο σds ξέρανε μου είπαν πως είσατε άριστοκράτης!

— Τί άλλοιότιχα θά μ' άκούγατε: «Φίλε μου Τώνη, τόσα χρόνια ζεις δυστυχισμένος, μονάχος, αποτραβηγμένος άπ' τόν κόσμο, μόνος κι' έρημος, μέ τή μεγαλολλία μέσα στήν ψυχή σου, τόσα χρόνια προσπαθείς ν' άποστήσεις τή δόξα και δέν τό καταφέρνεις, επειδή ως τώρα δέν είχες βρει τήν έσάρκωσι των ιδανικών σου, τήν ιδεώδη γυναίκα, τή γυναίκα πού θα σε νουώσει, πού θα σ' έμπνεύσει!... Έ, λοιπόν, νά... Αύτή είνε ή ιδανική σου γυναίκα!...»

— Κύριε! έκανε κάπως άυστηρά ή Μαρία.

Μά ό ζωγράφος, χωρίς νά τήν προσέξη, έξακολούθησε τό μονόλογό του:

— Πρέπει, άγαπήμε Τώνη, αύτή ή κοπέλλα νά σου χρησιμεύσει γιά μοντέλλο!... Είπατε τίποτε, δεσποινίς;

ένωθηκαν...

— Έξαψα, άντήχησε και πάλι τό κουδούνι της έξωπορτας.

— Α! Αύτή τή φορά θέν ή Ριρή! φώναξε ή Μαρία. Τώρα θα δής πως θα τή μαλώσω...

Και μέ πονηρία, έπρόσθεσε:

— ... πού δέν μούχε πεί τίποτα!... Και θέλησε νά τρέξη προς τήν πόρτα. Ο Τώνης όμως τήν έκράτησε άπό τό χέρι.

— Είνε περιττόν νά τή μαλώσης... είπε χαμογελώντας... Δέν φταίει... Η Μαρία τόν κτύπησε μέ άπορία:

— Ε, νά!... τής έξήγησε βιαστικά ό ζωγράφος χαμηλώνοντας τά μάτια. Δέν τήν ξέρω τή δεσποινίδα Ριρή!...

— Τότε;!

— Τότε... δέν ήξερα πως νά σέ πλησιάσω, πως νά σου μιλήσω... Προχτές, σ'όν χορό, άκουσα πού φώναζε τή φιληνάδα σου μέ τόνόμ ά της... Και τότε... άποφάσισα νά μεταχειριστώ αύτό τό ψευδοκρίμα... αύτό τό μικρό «χόλο» γιά νά μ'ορίσω... νά σου μιλήσω έλεύθερα... Μέ συγχωρείς; δέν είν' έτσι;...

— Η Μαρία δέν άπάντησε. Τά μάτια της όμως και τό χαμόγελό της ήταν τόσο εύλογα...

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΡΝΟΝ ΦΕΟΥΤΕΡΣΛΕΒΕΝ

— Ας ζητούμε παντού εκείνο πού μπορεί νά μάς δώσει ήσυχία και δύναμι.

— Τά καλά βιβλία μοιάζουν μέ περιπατούντες ανθρώπους.

— Δέν πρέπει νά άνησυχή κανείς γιά τά πάθη του, όταν έχει τή δύναμη νά τά συγχρητ.

— Όσο... τή φόρα μου γιά τήν πατάσι της ζωής, άς μαθαίνω μάλλον τή τέχνη νά τήν ύποφέρω.

— Τό μυστήριο της μακροβιότητας συνίσταται στό νά μή συντηρεί κανείς τή ζωή του.

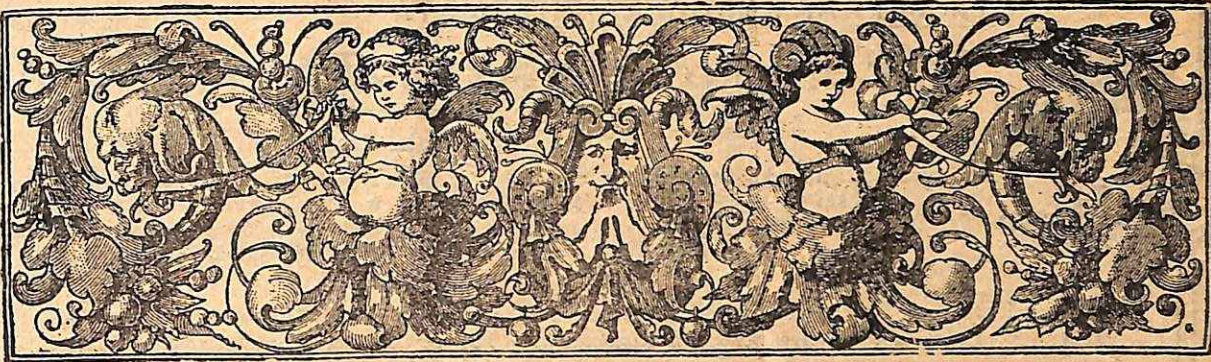
— Πάντα ν' άκούω, πάντα νά σκέπτεσαι, πάντα νά μαθαίνω—αυτό είνε ή ζωή. Όποιος νομίζει ότι τά ξέρει όλα, δέν είνε άξιος νά ζή.

— Η ύπομονή είνε τό στήριγμα της άδυναμίας. Ή άνυπομονία είνε ή καταστροφή της δύναμεις.

— Γιά νά γίνεται μιá εργασία καλά, πρέπει νά τηρούνται οι άκόλουθοι όροι: Πρώτον, νά άποφεύγεται ή ύπερβολή. Δεύτερον, νά γίνεται ή δουλειά μ' εύχαρίστησι και σέ κατάλληλο καιρό. Τρίτον, νά μεσολαβούν άπαραιτήτως διαστήματα άναπαύσεως και νά εναλλάσσονται κάθε τόσο ή άσχολίες.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανού, Δεωφόρος 'Αλεξάνδρας 209. Αναλαμβάνονται παντός είδους άσκησις υποθέσεις παρ' άσας τοίς εν 'Αθήναις άμαστηρίοις. Ειδικότης: Φορολογικά, Διοικητικά και εν γένει Οικονομικά όπο θέσεις. Άρει γραφείον 8—9 π.μ. και 4—5 π.μ.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Η ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο φόβος και ό τρέμος των ανθρώπων. Τί έπίστευαν οι άρχαίοι Έλληνες. Η θεωρία των Χιλιεστών. Το τρεμερό έτος 1000 και ή άγωνία των ανθρώπων. Οι κομήτες και ή σύγκρουσί τους μέ τή γη. Το τελευταίο «ταξείδι» του πλανήτου μας. Ο νεώτερος κατακλυσμός. Η θεωρία του Μπυφών, κ.τ.λ.

Ένα από τά μεγάλα ζητήματα πού άπασχολούσαν και άνησυχούσαν πούς ανθρώπους όλων των έποχών ήταν και ή συντέλεια του κόσμου, δηλαδή ή όλοκληρωτική καταστροφή της δημιουργίας μαζί μέ όλα τά πλάσματα της.

Πολλές φορές μάλιστα οι πρόγονοί μας είχαν φοβηθεί σχετικώς σθεαρώτατα κι' είχαν πιστέψει ότι δέν πούς χωρίζε πολλός καιρός από τήν μοιραία ήμερα της καταστροφής των πάντων.

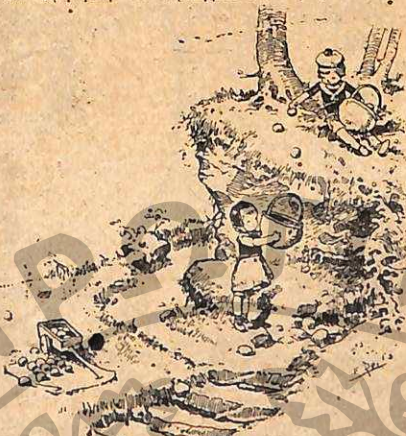
Οι άρχαίοι Έλληνες των μυθολογικών χρόνων νόμιζαν ότι ή καταστροφή του κόσμου θα προερχόταν ή από φωτιά, ή όποια θάεφε από τόν ούρανό, ή από μιá τρομερή σύγκρουσι της γης μ' έν' άλλο ούράνιο σώμα. Η γνώμη αύτή εξακολούθησε νά επικρατεί και μετά τήν διάδοσι της Χριστιανικής θρησκείας και έδωσε άφορμή στήν ανάπτυξη της περίφημης θεωρίας του χιλιασμού.

Σύμφωνα λοιπόν μέ τήν πεποίθησι των Χιλιεστών, ό πλανήτης μας ήταν καταδικασμένος νά καταστραφεί καθ' όλοκληρίαν χίλια άκριώς χρόνια ύστερα από τή γέννησι του Χριστού. Καί, καθώς άναφέρουν αίσιοι ιστορικοί των παλαιότερων έποχών, όσο πλησίαζε ή μοιραία χρονολογία, δηλαδή τό έτος 1000 μετά Χριστόν, τόσο μεγάλωνε ό φόβος και ή άγωνία των ανθρώπων.

Τελεία άπελπίσις είχε καταλάβει τους πάντας, πλούσιους και φτωχούς, άρχοντας και δούλους, κληρικούς και λαϊκούς. Είχαν τόση βεβαιότητα ότι ή συντέλεια του κόσμου ήταν άναπόφευκτη, ώστε δέν έφρόνιζαν γιά τίποτε άλλο παρ' όπως νά έξαφαιλίσουν τήν ψυχή τους γιά τή μέλλουσα ζωή. Γι' αύτό οι περισσότεροι χάριζαν τις περιουσίες των στίς έκκλησίες και στα μοναστήρια ή πρόσφεραν πολυτιμάτα δώρα στους παπάδες και στους καλογέρους γιά νά προσευχηθούν στό Θεό υπέρ της σωτηρίας της ψυχής των.

Δέν πρέπει όμως νά νομίσσες ότι ή δεισιδαιμονία αύτός γινόντουσαν πιστευτές μονάχα από τό λαό. Καθώς άναφέρει ένας σύγχρονος ιστορικός, τά έγγραφα πού έστειλαν τότε ή

δημόσιες άρχές ή μιá στήν άλλη, άρχιζαν στερεότυπα μέ τήν άκόλουθη χαρακτηριστική φράσι: «Π ρ ο σ ε γ γ ί ζ ο ν τ ο ς τ ο υ τ έ λ ο υ ς τ ο υ κ ό σ μ ο υ...». Αλλά ή φοβερή μέρα έφτασε και πέρασε, χωρίς ή ανθρωπότης νά πάθη τίποτε από τά άπείσινα και άπίστευτα πράγματα πού προσέλεγαν οι διάφοροι μετά Χριστόν ψευτοπροφήτες. Έν τούτοις ό λαός εξακολουθεί και μέχρι σήμερα νά νομίζει ότι ή συντέλεια του κόσμου είνε άναπόφευκτη και ότι δέν θα άγρήσει νά πραγματοποιηθή.

Έπίσης κατά τους πρώτους Χριστιανικούς χρόνους έπίστευαν ότι ό κόσμος θα καταστραφεί άσφαλώς κατά τό έτος έξέινο πού θα συνέπιπτε ή γιοστή του μεγαλομάρτυρος Γεωργίου μέ τήν ήμερα της Μ. Παρασκευής και ή γιοστή του άγίου Μάσκου μέ τήν Κυριακή της Λαμπρής. Μία από τίς παλαιότερες δοξασίες σχετικά μέ τή συντέλεια του κόσμου ήταν και έκείνη, σύμφωνα μέ τήν όποια ή γη θα καταστραφεί από τά δηλητηριώδη αέρια πού θα σκόρπισι στην άτμόσφαιρά της, περνώντας από

κοντά της ένας από τους περιπλανώμενους στό στερώμα κομήτες. Κατά μιá άλλη έκδοχή πάλι, ένας από τους κομήτες αύτούς θα συγκρούεται μέ τή γη, όποτε ή τελευταία θα έχανε τήν ισορροπία της, θα έκτροχιζόταν από τήν κανονική της πορεία και μετά... δυό μήνες, προχωρώντας μέ καταπληκτική ταχύτητα, θα έπεφτε έπάνω στό δίσκο του ήλιου κι' έτσι θα υπεραβλόταν σέ μιá μάζα διάχυση και ουσική. Έν τούτοις από τις άργές του Χριστιανισμού, μέχρι σήμερα παρουσιάστηκαν άπάνω από έξακόσιοι τέτοιοι κομήτες πού πέρασαν κοντά από τή σφαίρα μας, χωρίς νά της κάνουν τό παραμικρότερο κακό.

Άλλη μιá θεωρία σχετικά μέ τό τέλος του κόσμου είνε και ή των κατακλυσμών. Σύμφωνα μ' αύτή άόρθη μιá μέρα κατά τήν όποια, όπως και στήν έποχή του Νώε, οι πάγοι του βορείου πόλου θα λυώσουν και θα πλημμυρίσουν όλη τήν έπιφάνεια της γης μέ τά νερά τους. Το αποτέλεσμα θα είνε νά προσβληθούν όλα τά έμβρυα από ύδρι και νά νεκρωθή κάθε ζωή στή σφαίρα μας.

Εκτός αύτων υπάρχει και μιá άλλη θεωρία, ή όποια διατυπώθηκε από τόν έσχο Γάλλο φυσιοδίχη και συγγραφέα Μπυφών. Ο έπιφανής αύτός σοφός άπεφάνθη ότι, μετά πολλά χρόνια, όλόκληρες γιλιόδες έτών ίσως, όταν θα κοντεύη πεία νά παγώση καθ' όλοκληρίαν τό κέντρο της γης, θα σχηματιστούν στήν έπιφάνειά της μεγάλα χάσματα, μέσα στα όποια θα σφίγγονται άνθρωποι και ζώα, ζητώντας καταφύγιο, γιατί έπάνω στήν έπιφάνεια ή ζωή δέν θα είνε πεία ύποφερτή.

Έν τούτοις, παρ' όλας τις άπαισιόδοξες και τραυματικές αύτες προφητείες, ή γη μας εξακολουθεί νά παραμένει σώα και άδολής, επί σειράν χιλιετηρίδων τώρα κι' ούτε υπάχει φόβος, φαίνεται, ποτε νά πάθη από ύδρι, άπ' τροχιασμό ή ότιδήποτε άλλο άτύχημα.

ΕΘΙΜΑ ΜΑΚΡΥΝΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΥΚΑΣΟΥ

Πώς οι Καυκάσιοι έχουν λύσει το ζήτημα της πεθεράς. Όπου της απαγορεύεται κάθε επικοινωνία με το γαμπρό της. Η παραδοχή θρησκεία των Χεθούρ. Άργια τέσσερες ημέρες τη βδομάδα. Όπου μοιράζεται μύρτα μέσα στην εκκλησία. Πώς αποκαλούν οι σύζυγοι τους σύζυγους των. Μία φυλή Καυκάσιων από τη... Βυρτεμέργη. Απόγονοι των Σταυροφόρων, κτλ.

Στο Λονδίνο εξεδόθη τελευταίως ένα ενδιαφέρον βιβλίο του Καυκάσιου συγγραφέως: Έσάτ μπέη, ο οποίος περιγράφει σ' αυτό τα παράξενα έθιμα των διαφόρων φυλών της πατρίδος του. Από το βιβλίο αυτό δημοσιεύσαμε στο προηγούμενο φύλλο αριστικά ενδιαφέροντα αποσπάσματα. Σας δίνουμε σήμερα ακόμα μερικά.

«Αν πιστέψετε κανείς την περιγραφή του Έσάτ μπέη, οι Καυκάσιοι έχουν λύσει το πρόβλημα πρόκλημα της πεθεράς έναν τρόπο αποτελεσματικώτατον. Έναν τρόπο λίγο σκληρόν για τις δυστυχισμένες πεθερές, αλλά αποτελεσματικώτατον σ' αυτόν τρόπο γαμπρούς. Σύμφωνα λοιπόν με μια πανάρχαια πατροπαράδοτη συνήθεια, η οποία στις περισσότερες περιφέρειες του Καυκάσου έχει ισχύον νόμον, ο γαμπρός, επί είκοσι χρόνια μετά τον γάμο του, ε'νε απηλλαγμένος τελείως, όχι μόνον απ' την παρουσία, αλλά και απ' την απλή θέα της πεθεράς του. Στο διάστημα αυτό των είκοσι ετών απαγορεύεται αυστηρά στην πεθερά να πατήση, έστω και μία φορά το πόδι της, στο σπίτι του γαμπρού της. Άλλοι μόνον της, αν τύχην παραβεί την πατροπαράδοτη αυτή απαγόρευση! Η δημογεροντία του χωριού ή της κοινότητας, την καταδικάζει αυστηρώς και χωρίς να λάβη υπ' όψιν της κανένα ελαφρυντικό, να υψώσει πενήντα ραβδισμούς με κνούτο στην κεντρική πλατεία!... Κι' αν το επαναλάβει για δεύτερη φορά, οι ραβδισμοί γίνονται έκαστο.

Επίσης απαγορεύεται στην πεθερά να συναντηθή και όπουδήποτε άλλο, έξω απ' το σπίτι, με το γαμπρό της. Μόλις τόν αντικρύσει από μακριά, είτε στο δρόμο, είτε σε σπίτι ξένο, είτε και στην εκκλησία, πρέπει αμέσως να σπεύση να εξαφανιστή από μπροστά του... Άλλοιώς την περιμένουν πάλι πενήντα ραβδισμοί στην κεντρική πλατεία του χωριού.

Περαιτέρω επίσης ε'νε η θρησκεία της φυλής των Χεθούρ, που κατοικούν σε μία βραχώδη περιοχή του Καυκάσου, κοντά στην Τσεκία. Οι Χεθούρ ε'νε Χριστιανοί, αλλά άρνησαν και τον Χριστό και το Βυζάντιο και όλους γενικώς τους κανόνες της Χριστιανικής θρησκείας. Απαρτίζουν μόνον τον Σταυρό, τον Άγιο Γεώργιο και τους δυο μεγάλους αποστόλους, τον Πέτρο και τον Παύλο. Στις εκκλησίες τους μόνον αυτών των τριών αγίων ε'κείνες υπάρχουν και κανόνες άλλου. Δεν έχουν ούτε το «Πιστεύω», ούτε και αυτό ακόμα το «Πάτερ Ημών», και δεν γιορτάζουν

ούτε τα Χριστούγεννα, ούτε το Πάσχα, ούτε καμία άλλη Χριστιανική εορτή, εκτός απ' του Αγίου Γεωργίου και των δυο αποστόλων Πέτρου και Παύλου. Το περιεργότερο όμως σχετικάς ε'νε ότι στην φυλή των Χεθούρ έχουν καθιερωθεί τέσσερες ημέρες άργιας εβδομαδιαίας: η Παρασκευή, το Σάββατον, η Κυριακή και η Δευτέρα. Έτσι ε'κείνοι μόνον τρεις ημέρες την εβδομάδα. Και αν τους ρωτήσετε γιατί τηρούν τέσσερες ημέρες άργιας, σας απαντούν:

—Την Κυριακή την έχουμε άργια, επειδή την έχουν και οι γείτονές μας Γεωργιανοί, οι οποίοι ε'νε κι' αυτοί Χριστιανοί. Την Παρασκευή την έχουμε επίσης άργια, επειδή την έχουν ημέρα γιορτής οι Μουσουλμάνοι γείτονές μας που κατοικούν στα άπεναντι βουνά. Το Σάββατο δε το έχουμε, γάρν των Έβραίων, οι οποίοι κατοικούν κοντά μας.

□ □ □ ΓΑΥΠΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ □ □ □

Η ΜΙΚΡΗ ΖΗΤΙΑΝΑ (Το Έρρικου Μπουτί)

—Και την Δευτέρα, τους ρωτάτε, γιατί την έχετε άργια; —Την Δευτέρα, σας απαντούν, την έχουμε για ν' αποδείξουμε ότι είμαστε λαός ελεύθερος και ανεξάρτητος, που δεν υπακούμε σε κανέναν, που κάνουμε ό,τι μας άρεσει και που δουλεύουμε, όταν θέλουμε και άργουμε όταν μας καπνίσει.

Οι Χεθούρ, αντί παντός άλλου Θεού, λατρεύουν την... υπύρα. Μέσα στις εκκλησίες τους βλέπετε κανείς σειρές όλόκληρες από θαρέλια υπύρας και από δίσκους με άμετροτητα μεγάλη χάλκινα ποτήρια. Κάθε Κυριακή ή γιορτή, μετά την ιδιόρρυθμη λειτουργία τους, ο παπάς ελογεί ε'να από τα θαρέλια, το ανοίγει, γεμίζει ένα γυάλινο ποτήρι και γρνεί υπόστα προς τα τέσσερα σημεία του ορίζοντος, απαγγέλλων εύχες προς τα «Μυστηριώδη Πνεύματα». Έπειτα γεμίζει τα ποτήρια των πιστών που

τά αδιάζουν μονορούφι και τα ξαναγεμίζει, ως ότου να πούν όλόκληρο το περιεγόμενο του θαρέλιου.

Άλλη περίεργη συνήθεια των Καυκάσιων, ε'νε ότι απαγορεύεται στην σύζυγο να προσφωνή τον άνδρα της με το όνομά του. Πρέπει να του δίνει το όνομα ενός οποιοδήποτε ζώου, όπως π.χ. «γατί μου», «σκύλε μου», «λύκε μου», «αρκούδα μου» κτλ.

Οι Χεθούρ ζουν πραγματικά ελεύθεροι και ανεξάρτητοι. Η περιφέρεια την οποία κατοικούν περιβάλλεται από πανύψηλα απόκορμνα βουνά που ε'νε άπρόσιτα. Το μόνο μέρος απ' το οποίο μπορεί κανείς να περάσει για να μπη στην επαρχία τους, ε'νε μια πολύ μικρή και πολύ μακριά στενωπό, πλάτους πέντε μέτρων και μήκους δυο χιλιομέτρων, η οποία επί ενδεκα μήνες τον χρόνο ε'νε αποκλεισμένη από τα χιόνια. Την ένα δε μίση που ελευθερώνεται την φρουρούν άσπισπάσματα έβελοντων Χεθούρ. Και έτσι δεν μπορεί να περάσει από κει ούτε όλόκληρο στρατεύμα.

Γείτονες με τους Χεθούρ ε'νε μια άλλη φυλή που κατοικεί επίσης σε απόκορμνα βουνά. Ε'νε απόγονοι Γερμανών Σταυροφόρων απ' την Βυρτεμέργη. Οι σταυροφόροι ε'κείνοι, γυρίζοντας απ' την Γερουσαλήμ, αντί να συνεχίσουν την πορεία τους προς την πατρίδα τους, προτιμήσανε να εγκατασταθούν στην επαρχία Καυκάσου του Καυκάσου. Έκεί εξακολούθουν να κατοικούν και οι σημερινοί απόγονοί τους, οι οποίοι διετήρησαν όλες τις συνήθειες των προγόνων τους. Άρνησαν τα Ρωσικά, μιλούν την Γερμανική διάλεκτο της Βυρτεμέργης και φορούν τα ρούχα που έσυνήθιζον στην Γερμανία προ χιλίων ετών.

Ακόμη αρχαιότερη φυλή οι Κουμπαχί που κατοικούν στην επαρχία Νταγκεστάν. Δεν ξέρουν Ρωσικά και η μόνη γλώσσα που μιλούν ε'νε Λατινικά παρεμφερή κλίπας. Άν τους ρωτήσετε για την καταγωγή τους, σας απαντούν «Civis Romanus Sum» που σημαίνει «είμαι Ρωμαίος πολίτης». Φαίνεται δε ότι ε'νε πράγματι απόγονοι Ρωμαίων στρατιωτών.

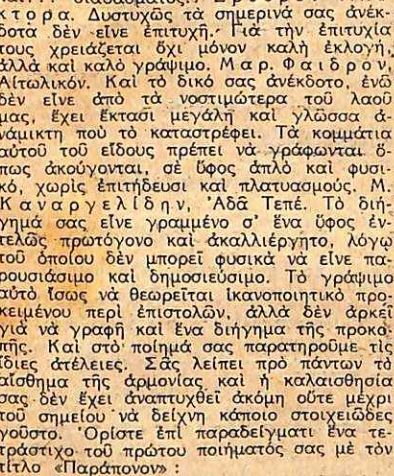
Τόσο οι Κουμπαχί, όσο και οι απόγονοι των Βυρτεμέργιων σταυροφόρων, ζουν ελεύθεροι και ανεξάρτητοι, από πάντων δε απομονωμένοι από όλους τους άλλους γειτονικούς λαούς, με τους οποίους δεν έχουν ούτε καμιά επικοινωνία. Σ' αυτό άλλωστε οφείλονται και οι διετηρησαν επί τόσους αιώνας τις γλώσσες και τις συνήθειες των προγόνων τους.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΜΕΛΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μίκυ-Μάους. Για δλ' αυτά που μάς ρωτάτε περί του αειμήστου Μάρικου, θα βρήτε αρκετές πληροφορίες στο περιοδικό «Νέα Έστια», όπου γράφει ολόκληρο άρθρο για τον νεκρό ήθοποιό δ. Κ. Γρηγ. Ξενοπούλου. Γ. Γρηγ. Μ. Ατ. Πειραιά. Το διήγημά σας ε'νε γραμμένο με πολλή προσοχή και με αρκετά γινώσκων κανόνων της ψευδοκριτικής. Αλλά όμως δεν έχει τη φυσικότητα και την άνεση εκείνη που θα τόκανε να φαίνεται σαν ένα αυθάρκτο λογοτεχνικό δημιούργημα κι' όχι σαν μια φωτογραφική αναπαραστάσι της ζωής, όπως παρουσιάζεται σήμερα. Αυτό θα το πετύχετε άμα θα γνωρίσετε καλύτερα τη ζωή κι' αφού αποκομίσετε περισσότερη πείρα από τα φιλολόγια σας αναγνώσματα. Για πραγματικά έργα τέχνης ε'νε προϊόντα ώριμου διαβέσεως και μακράς μελέτης. Αυτό δεν πρέπει να το λησμονή κανένας απ' αυτούς που γράφουν. Σ. τ. Πανηγυράκη ν. Καλόδες. Σας ευχαριστούμε πολύ για τα καλά σας λόγια. Το γράμμα σας και η υποδείξει σας θα διαδιδασθούν στη διαχείριση. Α. λ. ο ν. Πειραιά. Έχετε δική ο' αυτά που μάς λέτε, αλλά δυστυχώς δεν βρίσκουμε συχνά ελληνικά διήγηματα της προκοπής για ν' αντικαταστήσουμε μ' αυτά τα ξένα δημοσιεύματα που δεν τα θεωρείτε αξία πολλού λόγου. Έπομένως περιμένετε ο' αυτά τα λίγα που βάσουμε επί του παρόντος στις σελίδες μας και... ε'χρησθήτε να βγούν γρήγορα νέοι διηγηματογράφοι, άξιοι υποστηρίξεως και... διαδόματος. Ε. ρ. θ. ο ν. Α. λέκτο ρ. Δυστυχώς θα σημερινά σας ανέκδοτα δεν ε'νε επιτυχή. Για την επιτυχία τους χρειάζεται όχι μόνον καλή έκλογη, αλλά και καλό γράμμα. Μ. α. ρ. θ. ο ν. Α. λέκτο ρ. Καί το δικό σας ανέκδοτο, δεν ε'νε από τα νοστιμώτερα του λαού μας, έχει έκτασι μεγάλη και γλώσσα άνομιμη που το καταστρέφει. Τα κομμάτια αυτού του είδους πρέπει να γράφονται όπως ακούγονται, σε ύφος απλό και φυσικό, χωρίς επιτηδεύσι και πλατυσμούς. Μ. Κ. αναρ. ε. λ. ο ν. Α. δ. Α. Τελέ. Το διήγημά σας ε'νε γραμμένο ο' ένα ύφος έντελως πρωτόγονο και άκαλλιέργητο, λόγω του οποίου δεν μπορεί φυσικά να ε'νε παρουσιάσιμο και δημοσιεύσιμο. Το γράμμα αυτό ίσως να θεωρείται ικανοποιητικό προκειμένου περί επιστολών, αλλά δεν αρκεί για να γράφει κανείς διήγημα της προκοπής. Και στο ποίημά σας παρατηρούμε τις ίδιες ελλείψεις. Σας λείπει προ πάντων το αίσθημα της αρμονίας και η καλαισθησία σας δεν έχει αναπτυχθεί ακόμη ούτε μέχρι του σημείου να δείχνει κάποιο στοιχειώδες γούστο. Όποτε επί παραδειγματι ένα τετράστιχο του πρώτου ποιήματός σας με τον τίτλο «Παράποντος»:

□ □ □ □ ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ □ □ □ □

Παίκτηι του Ποδοσφαιρικού Συλλόγου Καλλιθέας «Οι Άγριοναυται» μετά μίας ομάδας Άγγλων ναυτών ποδοσφαιριστών. (Φωτογραφία Χ. Ψωμάδη)

«Αν ήτο όμως δυνατόν ν' άνοιγες την καρδιά μου, τότε θα έλεγες μαργαρίτα δα την άγωνία μου!...»

Ε. μ. Παπαναστασίου. Ρόδον. Θα κατάλαβα το κομμάτι σας και αν ε'νε αποδοχήτε καλομεταφρασμένο, θα το δημοσιεύσουμε με τις απαραίτητες διορθώσεις. Ι. ο. Παπαγιαννάκου ν. Μεγαλόπολιν. Λοιπόν σύμφωνοι και περιμένουμε. Γ. ρ. Γ. ο. λ. ο ν. Α. ρ. η ν. Μας γράφετε: «Κατά τον προπερασμένον Γ. ούνιον έρωτεύτηκα τρελλά μίαν κα-

μαριέραν, από την οποίαν, καθώς ε-φραίνετο, άντηγαυώμην. Άλλά φευ, οι όθκοι της ήσαν ψεύτικοι και μίαν πρωίαν λαμβάνω μίαν έπιστολήν, εις την οποίαν μου έγραφε ότι με εγκαταλείπει και ότι δεν με αγαπά πλέον. Τότε άπεράσισα να βγάλω ένα ποίημα, ον και σās στέλλω υπό τον τίτλον «Η Έπίπορκος Καμαριέρα». Σας παρακαλώ δε να το δημοσιεύσετε, έστω και ως άνεπιτυχές, διά να το διαβόση η ένδιαφερομένη και την τύψη η συνείδησις και επανέλθω στα ίδια». Και τώρα που δημοσιεύσαμε το γράμμα σας, ε'νε περιττό, νομίζουμε, να καταχωρήσουμε και το ποίημά σας, αφού και μέσα ο' αυτό λέτε τα ίδια περίπου, διανύμενα με... χαρούμενες, καθαρεύουσιν εκφράσεις και γλυκανάλατους ρομαντισμούς. Μόνον υπό ένα θρονά μπορούσαμε να δημοσιεύσουμε το στιχούργημα σας, με την προϋπόθεσι δηλαδή ότι η «Επίπορκος» θα το έβλεπε και θα... σας ε-λυπόταν. Δυστυχώς όμως η καμάρια δεν καταλαβαίνουν από στιχους κι' έτσι πρέπει να βρήτε κανέναν άλλον τρόπο συφιλιώσεως. Και πρην τελειώσουμε. Έχουμε

ΒΡΕΧΗ ΕΞΟ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

□ □ □ □ ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ □ □ □ □

Παίκτηι του Ποδοσφαιρικού Συλλόγου Καλλιθέας «Οι Άγριοναυται» μετά μίας ομάδας Άγγλων ναυτών ποδοσφαιριστών. (Φωτογραφία Χ. Ψωμάδη)

να σας διατυπώσουμε μία άπορία. «Υστερ» από δυο χρόνια σχεδόν που τα έχετε χαλαμένα, τώρα θυμήθηκε να τα ξαναφτιάξετε;... Ο. Α. Ε., Φυλακός Θεσσαλονίκης. Στο διήγημά σας, το οποίο διαμάρτε «Αληθινή Ιστορία» και το οποίο φαίνεται να'ναι παρμένο από την πραγματικότητα, γράφετε ότι καρφώσατε με τον σουγιά ένα ρουκαρά μόνο και μόνο για να του πάρετε τα κλειδιά του καταστήματός του και να κλέψετε από μέσα ένα τσίπι ύφασματος για μία τουαλέτα χορού της αρραβωνιαστικιάς σας. Και αντί να μετανοήσετε για την πράξι σας, κάθισατε και γράφετε διηγήματα και μάς τα στέλνετε για δημοσίευση! Όμολογούμε ότι δεν σας καταλαβαίνουμε καθόλου. Ο. Ν. ι. κ. ο ν. Α. ρ. η ν. Η Ιστορία σας, αν και λαϊκό περιεχόμενο, δεν ε'νε γραμμένη σε λαϊκό ύφος και επομένως χάνει, γιατί δεν έχει τη δρασερότητα και την άπλοτητα των διηγήσεων του λαού μας. Άφου σας την άφηγηθηκε η γιαγιά σας, καθώς λέτε, έπρεπε να κρατήσετε το λεξιλόγιο και την έκφρασι της, μη προσέχοντας παρά μόνο στην πιστότητα της αποδόσεως. Θεοδ. Β. α. μ. β. α. κ. ι. τ. η ν. Μυτιλήνη. Το διήγημά σας «Ο ακώλος που τιμωρεί» ε'νε φρικτά άνορθο γραμμένο σε τρόπο που δυσκολεύεται κανείς στην άναγνωση του. Μάθετε λοιπόν πρώτα καλά ορθογραφία και κατόπιν καταπιστείτε με τα δυσκολότερα, όπως ε'νε η συγγραφή διηγήματος. Άν δεν αποκτήσε-

τε τα βασικά αυτά προσόντα, ποτέ δεν θα κατορθώσετε να κάμει κάτι αξιο λόγου. Ζ. ά ν. Μ. ο ρ. ε. α. α. Άμυρον. Μας στέλνετε ένα διήγημα αφάνταστα προχειρογραμμένο και μάς ζητάτε να το δημοσιεύσουμε έστω και αν έχει θέα... κάπου άλλου. Δεν μάς διευκρινίζετε όμως πού. Σε κανένα από τα λεγόμενα σοβαρά περιόδια μήπως, ή στον κάλαθο; Όσο για το ποίημά σας, έχει κι' αυτό φοβερή κοινοτυπία, που το κάνει να μοιάζει με παιδικό κατασκευάσμα. Άπό σ. τ. Σ. ά. μ. ο. υ. Γιαννισά. Κρατούμε και τα δυο για να μπουν σε πρώτη ευκαιρία στην ποδοσφαιρική σελίδα μας. Δ. Ζ. ε. υ. γ. λ. η ν. Άπό το ποίημά σας βρίσκουμε καλό το πρώτο τετράστιχο σας μονάχα. Προσέχετε να μη μεταχειρίζεστε άνομαρτες λέξεις, όπως «έρημια», και αποφεύγετε τις άκατανόητες φράσεις, όπως «σαν το γαλάζιο θρόνα τ' ουρανού». Γ. ε. ά. ρ. γ. Κ. ο ρ. κ. ο ν. Χανιά. Μας γράφετε: «Κίρια Οικογένια. Σε παρακαλώ πηλά ε'ν έγκρινες το κατότερο πημά μου να το δημοσιεύσις εις την στήλην του ποδοσφαιρου και θα με ι'σπαχορεύσις πολί». Ίδου τώρα και το ποίημά σας για να ήσυχάσεις...

ΒΡΕΧΗ ΕΞΟ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

□ □ □ □ ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ □ □ □ □

Παίκτηι του Ποδοσφαιρικού Συλλόγου Καλλιθέας «Οι Άγριοναυται» μετά μίας ομάδας Άγγλων ναυτών ποδοσφαιριστών. (Φωτογραφία Χ. Ψωμάδη)

γιατί χιμόνας ε'ναι και η λαοί κατέρχοντες να πάν γιατί πινάνα Ένας λαγός κακόμορος πρόδρος ρισαμένος του κίκου δεν ι'σκόρεσε τήν χήνα να διαβί. Και κινιγός διέβενε και μάμ κινη την θραν με όλι τον τι φόρα. και ο λαγός έτρεχε

ΛΑΤ'ΚΗ ΣΟΦΙΑ

—Κεφάλι χωρίς βάσανα πάφο για κολοκάθι. —Τό Μάν σπένουν τα κοινά, τόν Αθγόστο τ' άμπελια. —Άν δεν πιάσεις προζήμ, δεν ζυμώνεις ψωμί. —Φόλαξέ με όταν με βρείς για να μ' έλξης όταν θέλεις.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ ΜΥΤΙΑΗΝΗ. — Την 24ην Ίανουαρίου συνητήθησαν εις φιλικόν άγώνα αι ομάδες «Παλλεσβιακός» και «Μυτιληναϊκός». Ο «Μυτιληναϊκός» κατήλθε με 5 παίκτας της β' ομάδος. Νικήτης άνεδείχθη ο «Παλλεσβιακός» διά τερμάτων 6—1. Διαιτητής ο κ. Άγοραστός, πολύ καλός.

Δ. ΠΙΤΕΛΛΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΣ. — Την Κυριακήν 31 Ίανουαρίου εν τω γηπέδω της «Αθλ. Ένώσεως Ζακύνθου» συνητήθη η Β' ομάδα της Ένώσεως μετά του «Απόλλωνος». Νικήτρια άνεδείχθη η πρώτη διά τερμάτων 2—1.

Δ. Γ. ΛΕΟΝΤΑΡΑΚΗΣ ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ. — Προ ήμερών έξελέγη το νέον Διοικητικόν Συμβούλιον του μουσικογυμναστικού Συλλόγου της πόλεώς μας «Απόλλων», άποτελεσθέν από τους κ.κ. Στέφ. Τριανταφυλλίδην πρόεδρον, Γεώργ. Φασόλην άντιπρόεδρον, Γεώργ. Παπαϊωάννον Γενικόν Γραμματέα, Στυλ. Σαρκήν ταμιάν, Βασίλειον Άντωνιάδην Έφορον Ποδοσφαιρου, Περδρ. Μπατζήν Γεν. Άρχηγόν του Συλλόγου, και Β. Σαμουαδάν, Δ. Πιτεράκην συμβούλους. Ε'μμεθα βέβαιον ότι το νέον Συμβούλιον του Συλλόγου θα καταβάλη πάσαν προσπάθειαν διά την άνάδειξιν του.

ΓΝΩΣΤΟΤΑΤΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο στωικός φιλόσοφος Έπικτητός, κάποτε πού τον ελάνοισσε ένας από τους σωματοφύλακες του Νέριωνος, γύρισε και του έλεγε ψυχρά: —Πρόσεξε! Θα μου πιάσης το πόδι!...

Ο σωματοφύλακας όμως, άπάνω στο θυμό του, τόν ξανακάλωτσε και του έσπασε πραγματικά την νήπιη.

—Βλέπεις; του έλεγε τότε με άπάθεια ο άνεξίκακος φιλόσοφος. Δεν σου το είπα πως θα μου πιάσης το πόδι!...

Ο περίφημος Γάλλος χοροδιδάσκαλος Μαρσέλ Έσρινε κάθε άνθρωπο άναλόγως της επιδόσεώς του στο χορό. Έτσι, όταν πληροφορήθηκε ότι ένας παλιός του μαθητής έγινε σόφονος της κομήςσης της Όσφόρης, ζήναξε κατάπληκτος: —Μά τί του βρήκε, στο Θεό της, η κοίμηση και τόν έπηρεε σύζυγό της; Έγώ παιδεύοιουν δυο μήνες για να τόν μάθω να χορεύη κι' έφυγε χωρίς να ξέρη να στανωσών τα πόδια του!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Τα Παρισινά περιοδικά Μόδας άρχισαν τώρα να προαναγγέλλουν τι θα φορέσουμε, όχι μόνο κατά την προσεχή άνοιξη, αλλά και κατά το καλοκαίρι.

—Δεν έχουν όμως άδικο, γιατί ο καιρός περνά τόσο γρήγορα!... Κι' όσο κι' αν μάς φαίνεται άτελείωτος ο χειμώνας, η άνοιξη δεν είναι πολύ μακριά μας.

—Λοιπόν, μόλις καλύτερψει ο καιρός, θα εγκαταλείψουμε τα μακρυά ζεστά επανωφόρια μας, για να φορέσουμε επανωφόρια πουά-καρ, και μικρά επανωφόρια σε διάφορα σχέδια, τα οποία θα είναι πολύ άνετα κατά την προσεχή καίδη.

—Επίσης και τα ταγιέρ θα φορεθούν πολύ την άνοιξη. Θα είναι πρό πάντων της μόδας τα μαύρα, τα μπλε-μαρέν, τα σκούρα πράσινα και τα καφέ ταγιέρ.

—Ένα ταγιέρ σε σχέδιο άπλό, είναι πάντα πιο πρακτικό, γιατί μπορούμε να το φορέσουμε σε κάθε ώρα.

—Με τ' ανοιχτά ταγιέρ θα φορέσουμε μπλούζες άσπρες με κεντήματα κοφτά από λινό, από όργαντι κι' από μουσελίνα.

—Θα είναι της μόδας κατά την άνοιξη και η χρωματιστές μπλούζες. Πάντως όμως η άσπρη θα θεωρούνται πιο σίκα.

—Το καλοκαίρι θα φορεθούν εξαιρετικά φορέματα με κοντά μανίκια.

—Τα λουσάτα απογευματινά φορέματα θα έχουν μεγάλα φουσκωτά μανίκια, κοντά ως τον αγκώνα. Θα τα συμπληρώσουμε δέ, αν θέλουμε, με μακρυά γάντια, ή μιντρίν, δηλαδή γάντια χωρίς δάχτυλα.

—Την άνοιξη θα φορέσουμε και αν-σάμπλ, άποτελούμενα από μπλούζα και φούστα και ένα μικρό κοντό επανωφόρι.

—Αρκετά από τα επανωφόρια αυτά θα έχουν κοντά μανίκια.

—Εφέτος θα ιδούμε και πολλά μισά μανίκια, μακριά από τον καρπό του χεριού ως τον αγκώνα, τα οποία θα φορέσουμε σαν γάντια μαζί με επανωφόρια και με φορέματα με κοντά μανίκια.

—Η ανοιχτή μύδα με τις φούστες και τις μπλούζες και τα μικρά επανωφόρια, θα μάς επιτρέπουν να είμαστε, κομψά ντυμένες, σε κάθε ώρα, χωρίς να είμαστε υποχρεωμένες να έχουμε πολλά φορέματα.

—Πολλά από τα πρώτα ανοιχτήρικα μικρά επανωφόρια, θα γίνονται από μαύρο βελούδο.

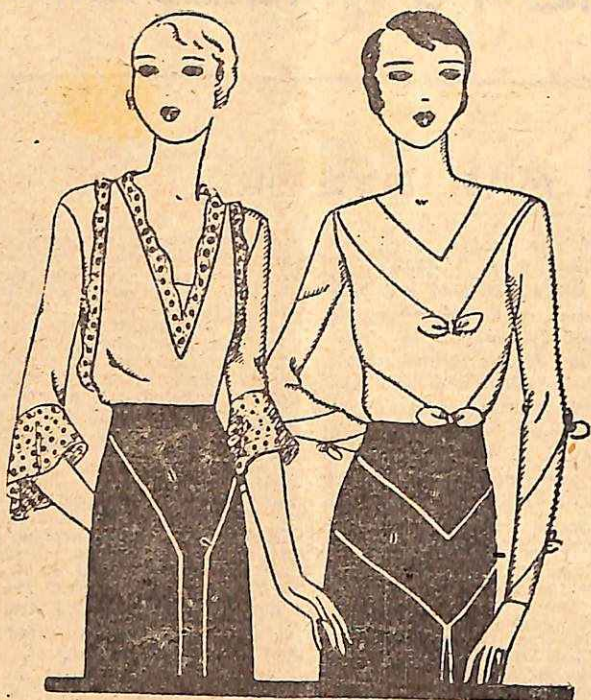
—Θα ιδούμε ζακέτες, υπολερό και θαρέζ, από μαύρο βελούδο, με φούστες από το ίδιο υφασμα ή από μαύρο σατέν.

—'Αλλά κι' επάνω από ένα ανοιχτόχρωμο φόρεμα πηγαίνει ωραία μία μαύρη βελούδινη ζακέτα.

—Τα κορμά των φορεμάτων θα είναι ελαφρώς ευρύτερα και απλώς πίσω.

—Η φούστα πάλι θα είναι ελαφρώς στενότερη γοφό.

□ □ □ □ ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ □ □ □ □

1) Μπλούζα από ζωρζέτα, γαργιρισμένη με κεντήματα. 2) Μπλούζα από σατέν, γαργιρισμένη με ντεκούπ και με φιδόγκους.

—Αρκετές φούστες θα γαργιρίωνται εμπρός μ' ένα είδος μικρής ποδιάς, σαν την ποδιά που φορούν η κυμαριέρες. Μία ντεκούπ μωτερή ή προτογυλή υποστή, θα έχει όλόγυρα υποστή από ένα βολάν, ή ένα λοξό διπλό κομμάτι. 'Η ντεκούπ αυτή, ή άνευαίτη προς τα πίσω ακριβώς, σαν ποδιά και θα τελειώνει στην τάγια σ' ένα φιδόγκο με πάν.

—Αρκετές φούστες θα γαργιρίωνται με πολύ στενά πλισσέ ή με λοξές ντεκούπ.

—Στενά πλισσέ θα ιδούμε επίσης και κάτω στα μανίκια των φορεμάτων και όλόγυρα στα μικρά επανωφόρια και στις ζακέτες, καθώς και στα ντεκολτέ των κορσάζων.

—Θα είναι πολύ της μόδας κατά την άνοιξη, τα άπλά υφάσματα, τα ελαφρώς με άζοδο και με λεπτές πλέτες.

—Η προσεχής μόδα θα είναι απλή και καλλιγραμμή, και θα έχει απλά λαγεί από κάθε επιρροή των διαφόρων «στύλ», τα οποία έπεκράτησαν τον έφετενν χειμώνα.

—Με έλαφρά λευκά ή ανοιχτόχρωμα φορέματα θα φορέσουμε ζώνες βελούδινες ντεπρέ ή ως τσεράντες, κομμένες λοξά.

—Τις ζώνες αυτές θα τις ιδούμε από πάντων σε φορέματα άσπρα, κεντημένα και σε φορέματα από όργαντι.

—'Αλλά και το κόκκινο χρώμα θα είναι πολύ άνετο την άνοιξη και το καλοκαίρι. Θα ιδούμε, μεταξύ των άλλων, κόκκινες βέστες και μαύρες φούστες.

—Θα ιδούμε ακόμα και κόκκινες σαάντες, κόκκινα καπέλλα, κόκκινες ζώνες και παπούτσια επίσης κόκκινα!...

—'Αλλά το κόκκινο αυτό θα είναι ένα κόκκινο όχι πολύ χτυπητό, αλλά

γλυκό και άπλό σαν το χρώμα του γερανιού.

—Το θράδυ, κατά την άνοιξη, θα ιδούμε φορέματα έντελως άσυνήθιστα από μαύρη ζωρζέτα επάνω σ' ένα φόντο φορέματος από κεντημένη ροζ βατίστα. Και ο συνδυασμός αυτός είναι πολύ χαριτωμένος.

—Με τις μπλούζες είναι απαραίτητη μια ωραία καρφίτσα. Θα είναι δέ πολύ άνετο ή υπαρέτες, δηλαδή ή παρυμάνες μ' ένα τρίγωνο από μέταλλο ή από πέτρες. Καθώς λένε, ή καρφίτσα αυτή φέρνει ευτυχία.

—Με τα λευκά κεντημένα φορέματα θα φορέσουμε μαλακές καπέλιν άσπρι, από λευκό δηλαδή κεντημένο υφασμα και γαργιρισμένες μ' ένα μεγάλο φιδόγκο άσπρι με τη ζώνη του φορέματος.

—Πρός το παρόν είναι πολύ της μόδας τα μικρά υπέρ από μαλακό βέρο ή από βελούδο.

—'Όπως σάς είπαμε και στο προηγούμενο άρθρο μας, τα καπέλλα παληού ρυθμού, με τις μύτες και τα παράξενα μύρη δεν είναι πια άνετα.

—Τελευταία επικρατεί ένα νέο σχέδιο μπερέ, τα οποία γαργιρίονται με φιδόγκους από το ίδιο υφασμα ή με μοτίφ από φτερά πετεινού πολύχρωμα.

—Κατά την χειμερινή σελήν, ή οποία, παρ' όσα κι' αν είπαμε στην αρχή, εξακολουθεί ακόμα, θα φορέσουμε το θράδυ, τουαλέτες από σατέν, από πάν ή από τοίλι βελούδο ή πάν σε κρέπ-ντε-σιν ροζ, κεντημένα με μαργαριτάρια.

—'Αν έχετε ένα παλιό φόρεμα ντεμοντέ από κρέπ-ντε-σιν ανοιχτόχρωμο, μπορείτε να το μετατρέψετε σε φουφάκι και να ρίξετε επάνω του μία μακρυά τουνίκα από τοίλι. 'Ετσι, χωρίς πολλά έξοδα, θα έχετε μία μοντέρνα τουαλέτα χορού.

Κανένας δεν ζει τη ζωή που προτιμά.

Το παράδειγμα της κακίας είναι χειρότερο κι' από την ίδια την κακή πράξη.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Οι άνδρες έχουν τον έρωτα στα χείλη και η γυναίκες στα μάτια.

Ο έρωτας είναι ή πιο άγνη και πιο θεία εξόφωση της ψυχής μας προς το άπειρο.

Δεν βρήκα κανέναν άνθρωπο που να μην άπαιθόησε στις όνειροπολήσεις του και καμιά καρδιά που να μη φυλάει μέσα της μία κρυφή πληγή.

Κάθε ψυχή είναι άδελφή μιας άλλης ψυχής.

Η άγάπη είναι βροσιά τ' ούρανο που ποτίζει την καρδιά.

Ο έρωτας είναι ένα λουλούδι που μεγαλώνει γρήγορα και σπάνιος ένας καρπός μακράς καλλιέργειας.

Η συνείδηση είναι το καμίνι των ονείρων και το πεδίο της μάχης των παθών.

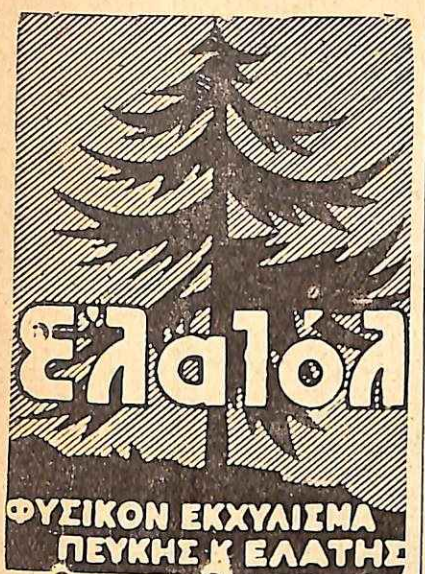
Κάθε κακία προέρχεται από άδυναμία. Το μικρό παιδί είναι κακό, γιατί είναι άδύνατο.

Κανένας δεν ζει τη ζωή που προτιμά.

Το παράδειγμα της κακίας είναι χειρότερο κι' από την ίδια την κακή πράξη.

Κί κ έρω ν

ΣΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΛΟΥΤΡΟ ΣΑΣ

Δυναμώνει τα νεύρα.
Εσκουράζει το σώμα.
Απαλλάσσει από τον ιδρώτα.

Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

Ο έπδρός
της παχυσαρκίας
τα δισούια

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ - ΚΑΡΡΑΣ
- ΑΘΗΝΑΙ -

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδειές, είναι να προμηθευθείτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος. Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άριστου γράμματος, τα οποία έχουν μεταφραστεί εις όλες τας γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντίτυπων και που μόνον το όνομα των συγγραφέων των άποτελεί έγψησιν περί της αξίας των. 'Ιδού ο λεπτομερής κατάλογος της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου».

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τού ΜΠΑ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμή έσωτ. δρ 60, έξωτ. δρ 50). Ο «Καπετάν Φάντασμα», έργον μυθιστορίας, άισθηματικότατον, πνευματώστατον, πλήρες δραματικών και τραγικών άνταρτίων, έξελίσσεται εις την Ισπανίαν κατά την άσκη του Μ. Ναπολέοντος, περί τον πόλεμον ενός σέ γενεός, από τού όποιου βαρύνει ή σκληρότερη υίση.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τού ΜΠΑΡΑ ΣΤΑΝΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ 30, έξωτ. δρ 40). Από τών «Καπετών Βρυκόλακων» όν κρατά τον τίτλον ούτος, εις όσον όν τον έρωτα, παρά τα έσσησεν όσον από να τόν έδιδασκεν όσον έδιδασκεν εις τόν έρωτα τον. Από τών «Καπετών Βρυκόλακων» κρατά τον τίτλον ούτος, εις όσον όν τον έρωτα, παρά τα έσσησεν όσον από να τόν έδιδασκεν όσον έδιδασκεν εις τόν έρωτα τον.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τού ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΡ (Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος έσωτ. δρ 15, έξωτ. δρ 20). Ένα από τα άθάνατα έργα της φιλολογίας ένε και οι «Περίπετειαι του Πύμ», οι όποιαι έχουν μεταφραστεί εις όλες τας γλώσσας του κόσμου. Ένα τραγικό ταίρι, στον Νότιον Πόλεμον, από τών τραγικών μυθιστοριών τού όποιον καίτουν σκληρόν άγώνα οι ήρωες τού ρομάν-ζου, γαργιμένο από τών τών μεγαλειώτερων τοιμάτων τού κόσμου.
Η ΠΛΗΘΥΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ Τού ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΑΚ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ 20, έξωτ. δρ 30). Μέσα στις σελίδες της «Πληθυμένης Καραίας» περιγράφεται ένα τραγεωδίατον σιόλιον μεταξύ μιας κόρης και τού έξυδελφου της με βασανιστήν των δύο αϊτών άγών άρστω τον σκληρόν και άφαντάτως φιλάργυρον πατέρα της κόρης.	Η ΣΩΨΗ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τού ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ 20, έξωτ. δρ 30). Η «Σωψή των Παγων» είναι το άριστόν γημα τού μυθιστοριογράφου τών παραδόξων ταξιδίων 'Ιουλιού Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακικό, πολύπλοκον, κρατεί άπ' αρχής μέχρι τέλους άδιάπτωτον το άνταρτόν τού άναγνώστη.	Η ΣΟΝΙΑ Της Γ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ 15, έξωτ. δρ 20). Λεωθισματώστατον μυθιστόρημα, γαργιμένο από τών τραγεωδίων Γκρεβιά, έντελίστατον μέσας σελίδες τών σόντων της Ρωσίας, τών οποίων μ' έλκιστον λεπτότητα περιγράφει την ζωήν και τήν ιδίαν.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τού ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ 15, έξωτ. δρ 20). Περιγράφεται και τερατοματικότατον μυθιστόρημα, τού όποιον κρατεί άπ' αρχής μέχρι τέλους εις σιγή άγώνισαν τον άναγνώστην με την δραματικήν πλοκήν του και το μυστηριώδες του, το όποιον μόνον εις το τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΑΓΟΥ Της ΣΕΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΣ (Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ 15, έξωτ. δρ 20). Η «Λαγκέρ» είναι ή μεγαλύτερα σύγγραφος τού αϊώνος μας και έχει άρστωθεί με τόν Παγκόσμιον Κόσμον Νόμιον. Από τών όν είναι άγγιστή δια τών «Καπετών Βρυκόλακων», ή όποια είναι άληθής άριστογυμα.	Η ΜΟΝΟΜΑΡΤΗ Τού ΜΥΡΤΖΕ (Σελίδες 128. Τιμή έσωτ. δρ 15, έξωτ. δρ 20). Η «Μονομαρτη» είναι το άριστόν γημα της λογοτεχνίας τής εποχής, γαργιμένο από τών άθάνατων συγγραφέων των αλλοδαμών. Η ζωή των φανταστών στο Παρίσι, οι έρωτές των, ή φτώχεις των, περιγράφονται με άρστωματώτητα εις τας σελίδας της «Μονομαρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμή έσωτ. δρ 15, έξωτ. δρ 20). Ένα μικρό 'Αθηναϊκό μυθιστόρημα, γαργιμένο μ' έλκιστον τέλει και ήρωα, γαργιμένο από τών μεγαλειώτερων τοιμάτων.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΜΙΑ Τού ΠΑΥΛΟΥ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρ 5, έξωτ. δρ 8). Συγγραμικό μυθιστόρημα τού άποθανόντος 'Ελληνα Λογοτέχνη, το άπαιον διακρίνεται ή σαφήνεια του περιγραφού ή σαφής πλοκή του και το βάθος των παθών.	

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΘΡΙΟΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Το καλλίτερον φάρμακον δια την θεράπείαν της αρθριοκλήρωσεως και αρθριτιδος άπεδείχθη ότι είναι ή Arterio vaccine Dr Cilimbaris. 'Η αρθριοκλήρωσις θεράπεται ταχέως δια της άρθριοβαξίνης Τσιλιμπαρί, άνευ διαίτης και άραιμά-ξεων, έπίσης και ή αρθριτις άνευ λουτρών.

Τήν συνιστούν οι διατετέστεροι ιατροί της Εύρώπης.

Είς έγκερμένη υπό τού 'Ιατρο-συνεδρίου της 'Ελλάδος, υπό της Γερμανικής Κυβερνήσεως και υπό τού Διεθνούς 'Ιατροσυνεδρίου της Βέρνης. Εύρίσκεται εις τήν φαρμακεία.

'Αντιπρόσωπος
Σ. ΒΟΥΝΙΩΤΗΣ
Φαρμακοποιός, 'Αγίου Κωνσταντί-νου 15, 'Αθήναι.

Συνιστώμεν τήν Διπλωματού-χον Μοδίσταν Γυναικείων Φορε-μάτων

Δ)δα ΧΡΥΣΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Βουλής 37α.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ
ΤΟΥ
“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,”
1932

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΜΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΝ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΞΕΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ
ΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΚΑΙ
ΥΠΟΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

